

Permite-mi
să te / mai
iubesc
puțin

ELA E.H.

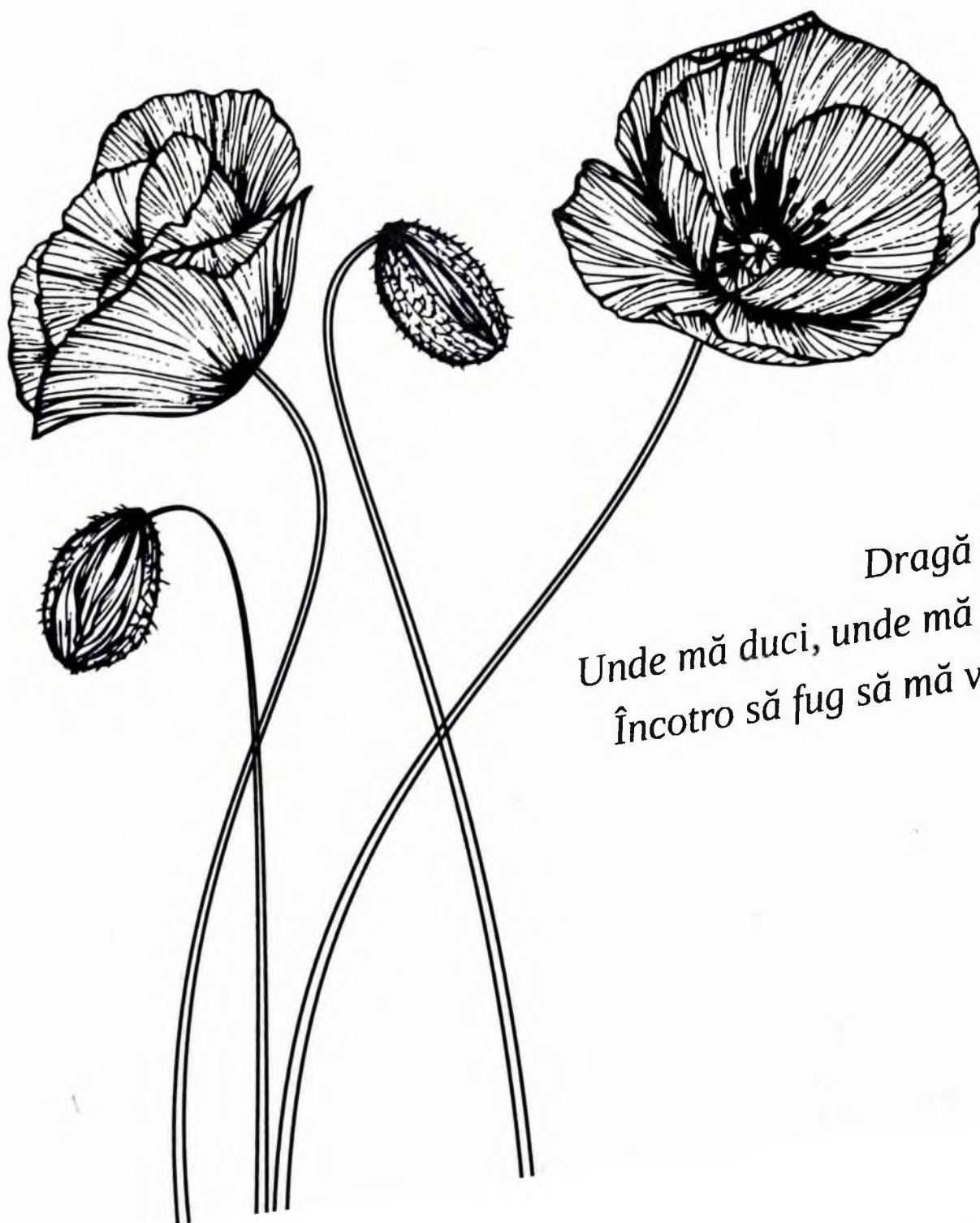
CREATOR

ELA E.H.

Permite-mi
să te / mai
iubesc
puțin

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Dragă viață,
Unde mă duci, unde mă porți?
Încotro să fug să mă vindec?

*Azi te părăsesc, țara mea
Azi plec spre o alta, care ți-e străină
Și, poate, că va fi așa haină,
De-mi va lua și țara ce era a mea.*

*Azi plec spre depărtare,
Spre ape multe și oameni toți străini
Am să te caut mult privind în zare,
Dar n-am să văd de unde am rădăcini*

*Azi plec, iubită patrie divină,
Azi am să zbor spre alte noi meleaguri,
Dar sper să știi că tu n-ai nicio vină
Și am să am, de azi, doar două steaguri.*

*Azi mă conduce viața, dragă țară,
Azi mă forțează soarta să plec în afară,
Să-mi las familie, prieteni și meleaguri,
Să plâng cu dor bunici, părinți și praguri.*

Prolog

Era o zi de joi. Îmi amintesc și acum ploaia ce se revărsa violent asupra orașului, de parcă ar fi vrut să-mi tatueze momentul plecării adânc în suflet. Mi-am târât bagajul până în fața blocului și am văzut taxiul ce mă aștepta. Din el a ieșit prietenul meu, Max, încercând să alerge spre mine cu umbrela, cât să mă apere de stropii mari de apă. De parcă ploaia ar putea să ne rănească când suntem deja distruși... ce crudă-i soarta uneori...

— Nu vreau, m-am tras eu de sub umbrelă.

— Vrei să răcești? Nu fi copil! Hai, vino!

— Max, lasă-mă doar două minute, te implor!

Și m-a lăsat, conștient, poate, că am nevoie de un răgaz pentru a-mi lua rămas bun sau poate... de teama de a nu mă răzgândi. Mi-a eliberat mâinile de greutatea genților, dar sufletul... el a rămas de plumb. Avea oare să poată zbura inima mea frântă cu greutatea amintirilor din trecut? Aveam oare să pot lăsa suferința în urma mea, așa cum lăsam clădirile de neclintit?

Mi-am îngăduit să las lacrimile pe care le suprimasem de câteva ore bune să-mi străbată obrazii sub masca ploii unde nimeni nu putea să mă privească, să mă înțeleagă sau să mă judece. Am privit ușor în jurul meu preț de câteva secunde și am încercat să îmi întipăresc adânc în minte imaginile din jurul meu ce aveau să devină doar niște amintiri pentru o bună perioadă de timp.

Cu o urmă de îndoială, m-am îndreptat către taxiul galben parcat pe avarii. Mi-am făcut loc lângă Max pe bancheta din spate și am închis ușor ochii pentru o secundă, încercând să îmi stăpânesc lacrimile.

— Bun rămas, țara mea, am șoptit eu lipindu-mi capul de geam.

— Dacă simți nevoia să plângi, o poți face. Acum sunt lângă tine, mi-a șoptit Max, cât să nu fim auziți de șofer, în timp ce și-a lipit buzele de fruntea mea.

— E mare lucru să ai un frate. Sper ca viața asta să nu mă despartă și de tine vreodată.

Oftatul lui apăsător s-a așternut asupra gândurilor mele. Se părea că nici lui nu îi era ușor.

— Să sperăm că totul va fi bine, a încercat el să mă liniștească.

— Poate... am răspuns eu pentru ultima oară.

E crunt, e atât de crunt să trebuiască să te desprinzi de țara ta, unde mirosul de acasă îți ține vie respirația. E crunt să lași în urma ta o limbă în care ai învățat să spui pentru întâia oară „mama” sau poate „te iubesc” sau, pur și simplu, care te-a făcut ceea ce ești.

La radio, melodia Deliei, *Cine m-a făcut om mare*, îmi pălmuia fără milă decizia de a pleca și a părăsi o națiune pentru un singur om. Aș fi vrut să mai fiu iar copilul de altădată care se juca pe străzile prăfuite ale unui sat mic, pierdut pe harta mare a omenirii.

Nu aș fi vrut să plec către viitor, ci să mă întorc în trecut. Să plâng pentru rănilor fizice, cauzate de jocurile cu prietenii și nu pentru durerea rănilor sufletești, provocate de unii străini, transformați peste noapte în oameni fără de care sufletul nu respiră.

Aș fi dat orice ca drumul către aeroport să se transforme în drumul către bunici. Să nu mă întrebe ofițerul de securitate unde plec, ci să îmi povestească bunica, cu glasul ei blând, despre prinți și prințese, domni și doamne. Aș fi dat ani buni din viață pentru încă o zi de joacă fără a cunoaște ce e viața și cum e lumea dincolo de copii și râsete...

Aveam oare să mai fiu vreodată fiica acestei țări căreia azi îi spuneam *Adio*? M-ar mai fi primit ea

vreodată înapoi cu brațele deschise, spunându-mi în limba-i dulce: *Bine ai revenit?*

Aveam să aflu toate astea... mult... mult prea târziu...

După trei ore de zbor, timp în care am încercat să mă pierd în gânduri pentru a avea tăria de a merge mai departe, am pășit pentru întâia oară în Regatul Unit.

Era ceva mai cald decât mă așteptam, dar mirosul de acasă dispăruse complet. Nu mai vedeam clădirile ușor deteriorate sau blocurile înalte din jurul meu și nici oamenii împovărați de greutate. Acolo, oamenii păreau mai fericiți și țara mai bogată. Doar sufletul meu simțea că sărăcise și mai mult. Taxiul galben, care era acum înlocuit de unul negru, ne-a condus către hotelul ales de Max.

— Îți place? m-a întrebat Max în timp ce priveam mașinile din jurul nostru pe fereastra întunecată.

— Poate, dar deja simt că îmi e dor de acasă. Și totuși... cred că am să mă întorc curând în țara mea.

— Poate am să te iau cu mine de acum înainte. Nu ți-ar plăcea să vezi mai multe țări?

Mai multe țări...

Cum oare aș fi putut să iubesc vreo altă țară când țara mea urla în mine să mă întorc? Nu plecasem decât de

câteva ore, dar dorul de tot ceea ce însemna România
deja făcea șanțuri în inima mea.

— Nu cred... i-am răspuns, pierdută în tumultul
gândurilor mele.

*Deschide-ți pieptul
Și lasă-mă să privesc nițel
Să văd dacă urme cu mine
Se arată în el*

*Deschide-ți inima
Și nu mă opri să ascult ce-mi vorbește
Când tu ai uitat cuvintele-ntregi*

*Deschide-ți mintea
Și uită-te adânc în ea
Să vezi de ți-e bună
Sau doar te mințea*

Capitolul 1

Ajunși la hotel, am fost întâmpinați de un prieten de-al lui Max. Îmbrăcat într-un costum negru, din care se reliefa trupul bine conturat, l-a îmbrățișat pe Max pentru câteva minute bune, după care și-a întins politicos mâna către mine.

— Eu sunt David, bine ați venit!

David, înalt de vreun metru nouăzeci și cu alură de sportiv, stătea drept în fața noastră, întâmpinându-ne cu căldură. În privirea lui puteam simți o liniște pe care nu o mai întâlnisem în niciun om din câți cunoscusem până atunci. Părea că viața este atât de ușoară pentru el...

— Felicia, i-am răspuns eu în cele din urmă, lăsându-mi mâna să fie cuprinsă de a lui.

Ne-a condus către camere, discutând cu Max despre diferite proiecte de ale lui. Când am ajuns în dreptul ușilor, s-a scuzat și ne-a lăsat să ne instalăm. Înainte însă de a intra, i-am spus lui Max în grabă, fără măcar să realizez ceea ce voi spune:

— Nu îmi place deloc tipul. Arată la fel ca Alexandru și, mai mult, este la rândul lui patronul unei afaceri. Deja simt că am intrat într-un cerc vicios.

Max a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Nu e patronul, ci managerul departamentului de curățenie. L-am cunoscut în urmă cu un an pe când m-am cazat în hotelul ăsta. E un tip foarte ok, dar nu te preocupa cu asta, promit că nu am să încerc să îți prezint pe nimeni și nu am să te forțez să primești în viața ta pe cineva până nu ai să decizi tu. În orice caz, o să vină un moment când acest Alexandru va trebui să dispară din mintea ta.

Am lăsat capul în jos și am oftat. Cum oare credea Max că aș putea să mă gândesc la o potențială relație cu un alt străin? Cum să uit glasul lui Alexandru ce încă trezea în mine reacții ale tuturor terminațiilor nervoase... Și totuși, Max mă determina prin afirmația lui să realizez că aveam tendința de a compara toți bărbații din viața mea cu Alexandru... îl vedeam în toți bărbații ce apăreau în jurul meu.

Realizând că m-am întristat, mi-a mângâiat părul ca un părinte ce încearcă să își consoleze copilul.

— Ne revedem peste două ore la cină. Dacă nu sunt în cameră, coboară la restaurant. Acum, odihnește-te!

I-am zâmbit în timp ce intram în camera mea. Aspectul modern, dar în același timp englezesc, nu mă ajuta deloc să mă simt ca acasă. Nu mai aveam un dulăpior stricat în baie și nici pereți care să țipe de durere

și dipăruseră și pomii ce se cățarau la fereastra mea. Parchetul vechi era acum înlocuit de o mochetă gri închis, iar dezordinea provocată de romanele mele dispăruse. Nu mai aveam nimic din ce aveam cândva și totuși... durerea era încă în mine.

M-am așezat pe pat și am început să mă gândesc la Alexandru. Acum, lumea lui rămăsese netulburată și singura inimă ce bătea neîncetat pentru el era la mii de kilometri distanță. Oare era fericit? Oare știa că a scăpat de femeia pe care luni la rând o izgonise cu toată ființa lui? Poate...

Lăsase în urma lui o ruină, un suflet gol. Luase o copilă pe care o transformase în femeie, apoi o privise cum își distruge orice formă de feminitate prin acțiunile sale. Puritatea dispăruse sub lumina fadă a lunii, în timp ce mândria îi fusese ucisă cu fiecare răsărit, cu fiecare nouă zi, în lipsa lui. Un suflet gol căzut exact în momentul de înălțare către fericire. O femeie pe care o lăsase să guste mult prea puțin din paharul iubirii și pe care o îmbătase cu nefericire.

După ce m-am lăsat afundată în gânduri preț de câteva minute, m-am ridicat și am mers la duș. Nu mai era nimeni care să îmi spele rușinea sau să îmi acopere trupul sub apa caldă. Eram doar eu, cu inima mea mult prea rănită, derulându-mi în minte fiecare moment cu el. Puține momente...

Dar câte momente sunt suficiente să mențină vie imaginea oamenilor pe care îi iubim?

Ce îi este necesar unei inimi să ajungă să pulseze pentru un străin sau să se frângă în lipsa lui? Viața nu are un manual din instrucțiuni și, din nefericire, niciun rețetar pentru fericire...

M-am oprit pentru o clipă în fața oglinzii. Chipul meu începuse să își modifice aspectul. Eram o bătrână în hainele de piele ale unei tinere. Sau, poate, o tânără cu inima obosită ce nici nu gustase încă viața. Și, totuși, eram o copilă cu suflet îmbătrânit prematur. Mi-am pus brațele în jurul meu și, fără a realiza, am început să mă îmbrățișez. Aveam atâta nevoie de mine acolo, să mă privesc și să înțeleg că trebuie să mă regăsesc prin furtuna de amintiri triste, prin tumultul emoțiilor deja trecute, să mă adun, bucată cu bucată, și să mă reîntregesc.

Mi-am pus pe mine niște haine scoase din bagajul încă nedeschis și am coborât la restaurant. În fața sălii, l-am văzut pe Max de vorbă cu David. În timp ce mă apropiam de ei, am auzit numele meu pronunțat de Max. Așa că, inconștient, m-am oprit pentru o clipă.

— A suferit prea mult din cauza unui bărbat care a folosit-o aproape ca pe o prostituată. Urmele alea de durere de pe chipul ei nu au cum să fie șterse așa ușor. Are nevoie de timp.

— Probabil că... și nu a mai continuat zărindu-mă în fața lui, așa că m-am pus în mișcare spre ei.

— Ai dormit?

Glasul lui Max trăda teama de a-l fi auzit discutând.

— Doar puțin.

Vizibil stingherit, David s-a scuzat și s-a retras din conversație.

— Ne revedem curând. Să aveți poftă!

— Mă gândeam că rămâi la cină, a încercat Max să îl înduioșeze din dorința de a nu aduce în discuție ultima lui remarcă.

— Poate am să revin mai târziu!

Am petrecut timpul vorbind despre programul extrem de aglomerat al lui Max. Pe toată durata cinei am refuzat să stric atmosfera discutând despre părerea lui în legătură cu Alexandru. Cu siguranță că nu era momentul potrivit, nici acum și poate... niciodată.

— David este liber mâine și mă gândeam că ți-ar prinde bine să îți arate împrejurimile, mi-a sugerat el subtil.

— Poate, i-am răspuns indecisă.

Nu a insistat prea tare și, puțin după terminarea cinei, ne-am îndreptat fiecare către camera noastră.

Îmi era greu să stau într-o cameră de hotel; în ciuda faptului că singurătatea îmi era cel mai bun companion de ani de zile, locul necunoscut îmi provoca un sentiment de anxietate. Așa că mi-am pus pe mine un hanorac și am coborât în fața hotelului.

Când am trecut de ușile culisante ale recepției, aerul rece și umed m-a izbit.

L-am găsit pe David, cu o cană de ceai în mână, privind strada îngustă pe care se afla hotelul înghesuit lângă alte câteva hoteluri.

— Ești bine?

Era surprins să mă vadă, iar asta se putea observa clar din privirea lui.

— Da, simțeam nevoia să ies puțin la aer, i-am răspuns fără a privi înapoi.

— Mâine am să aranjez să ți se dea o cameră cu balcon. Așa nu ai să mai fii silită să ieși din cameră, dar este posibil să te deranjeze traficul. Din păcate, doar partea frontală are balcon, iar Max a fost deranjat de zgomot ultima dată. Așa că am decis să vă ofer camerele fără balcon, dar liniștite. Mâine am să-mi repar greșeala.

M-am întors către el și am zâmbit.

— Îmi place să ies. Pe balcon cu siguranță nu aș găsi un interlocutor.

Zâmbetul de pe fața lui a fost acoperit de cana de ceai înaintea ca eu să îl pot studia, în timp ce ochii au privit pe furiș către mine. Realizând brusc că mâinile mele sunt goale, a încercat să se scuze:

— Să îți prepar un ceai. Iartă-mă, nu am realizat că nu ai unul.

— Nu refuz, i-am răspuns politicos.

După câteva minute, a apărut lângă mine cu o cană de ceai pe care mi-a întins-o ușor.

— Ai grijă să nu te arzi. Este fierbinte.

L-am privit lăsându-mă cuprinsă de tristețe.

— Nu ai auzit ce a zis Max? Sunt arsă de vie și plină de cicatrice. Nu îți face griji.

Brusc, ochii lui negri adânceau o tristețe pe care încerca să o mascheze sub apanajul cuvintelor.

— Îmi vine greu să cred că ceea ce a spus Max e adevărat. Nu poți să confunzi o femeie normală cu o prostituată, indiferent cât de handicapat emoțional ești. Cu siguranță este o neînțelegere la mijloc.

— Vezi tu, de cele mai multe ori, oamenii au nevoie de un vinovat atunci când o situație nu este tocmai fericită. Și cum eu sunt omul pe care Max îl iubește, poate că este normal să îl considere vinovat doar pe Alexandru. Poate că Max se consideră responsabil pentru experiența asta a mea, deși nu ar trebui și are nevoie de o confirmare a faptului că Alexandru și doar el a greșit. Au fost infime momentele în care eu am considerat că acel bărbat are vreo vină. Tu cum te-ai fi comportat cu o femeie ce nu doar că se oferă gratis, dar aproape că te imploră să o ai? Și asta fără ca tu să arăți cel mai mic semn că ți-ai dori-o...

Afirmația cred că l-a frapat căci preț de câteva minute nu a scos niciun cuvânt. Mă așteptam să observ în privirea lui o urmă de dispreț, de judecată sau, cel puțin, o aprobare a gândurilor mele. Dar din felul în care mă privea, nu puteam distinge mai mult decât uimire și poate... tristețe.

Când iubești cu adevărat, nu poți să auzi cum omul iubit este pus sub o lupă de alții, în timp ce i se evidențiază doar defecte și greșeli. Îl vrei la fel de perfect în fața altora, cum este și în mintea ta.

Nu poți să auzi cum cineva vorbește de rău un om ce pentru tine reprezintă totul. Căci, iubindu-l, ajunge să fie parte din tine... și orice cuvânt dur adresat lui se îndreaptă, de fapt, către inima ta.

Am luat o înghițitură din ceaiul preparat de el, dar gustul extrem de ciudat mi-a îndepărtat rapid buzele de cana fierbinte.

— Dumnezeuule, ce fel de ceai este acesta?

Chipul meu, deja schimonosit de gustul ciudat al băuturii, încerca să revină la normal, în timp ce David încerca să își controleze râsul.

Avea un râs atât de cristalin încât, pentru o secundă, grimasa de pe fața mea a fost învăluită de un zâmbet amuzat.

— Iartă-mă, a încercat el să se stăpânească, nu am realizat că este posibil să nu cunoști ceaiul englezesc.

Este ceai negru în care adaugi lapte pentru a-l face mai catifelat.

— Da, e foarte... catifelat, într-adevăr! Poate că într-o zi chiar o să îmi placă. Până atunci am să mă bazez pe cafea pentru a fi sigură că nu dau greș, i-am mărturisit sincer.

— Probabil că ai auzit celebra sintagmă: *ceaiul de la ora 5*. Ei bine, acesta este faimosul ceai.

— La fel de faimoși sunteți pentru felul vostru de a fi...

Și am început să gesticulez cu mâna încercând să îmi găsesc cuvântul în engleză.

— Minunați? m-a completat el amuzat.

— Nu asta am vrut să spun. De fapt era...

— Fabuloși, a insistat el încercând să mă convingă.

— Reci, am strigat eu, găsind cuvântul în vocabularul meu mult prea adormit.

— Reci? Cineva ne sabotează. Noi nu suntem oameni reci - și brusc și-a corectat poziția corpului încercând să mimeze dezamăgirea.

— Dacă aș putea să judec întreaga națiune după tine, aș fi total de acord cu tine. Aș spune că englezii sunt calzi și oferă ceai ciudat oaspeților la ore târzii.

A început din nou să râdă.

Mă simțeam comod să fiu în preajma lui. Nu trebuia să îl impresionez și nici să îi vorbesc în cuvinte pompoase. Conversația noastră era cea mai firească și naturală conversație pe care o avusesem până atunci cu un bărbat,

iar asta îmi provoca un sentiment de teamă cumva. Așa că am decis să mă reîntorc în camera mea.

— Am să mă retrag. Mulțumesc pentru ceai!

— *Ești binevenită!* Data viitoare, promit să îți aduc cafea sau ceai simplu de fructe. Așa, poate, am să te țin mai mult în conversație.

I-am zâmbit. Atât de frumos spuneau englezii ca răspuns la *mulțumesc*. Nu trebuia să fie o plăcere pentru a-ți oferi ceva, ci pur și simplu era un gest că ești binevenit printre ei.

De ar fi știut el că nu ceaiul mă îndepărta, ci însăși conversația ce mă luase prin surprindere cu starea de bine pe care mi-o provocase... Cumva, mă obișnuisem atât de tare să fiu nefericită încât alergam de frica fericirii.

Uneori, chiar și atunci când viața se oprește din a ne pedepsi, continuăm să o facem noi înșine, căci asta am învățat organismul să primească, iar el cere ceea ce noi i-am oferit: durere.

Când însă eram pe punctul de a trece de uși, a strigat după mine:

— Referitor la ce m-ai întrebat mai devreme... E atât de greu să mai găsești puritatea în sentimentele oamenilor de lângă noi, încât cred că m-aș fi asigurat că te păstrez alături de mine, chiar și sub forma unei simple amiciții. Cât despre el, poate că n-ar fi trebuit să încerce să te cucerească, ca mai apoi să fugă de propriul joc.

Am zâmbit realizând că încă îşi amintea întrebarea mea retorică şi, fără a-i mai răspunde, mi-am continuat drumul.

Mă cucerise oare Alexandru? Un bărbat aduce flori, spune cuvinte frumoase, alintă o femeie pe care doreşte să o cucerească. Alexandru niciodată nu se comportase insinuând ideea de a mă cuceri. Cumva... mă cucerisem singură...

De-aş fi putut să mai schimb viaţa, să mă reîntorc în punctul ăla din trecut, m-aş fi schimbat pe mine. M-aş fi iubit îndeajuns de mult şi mai apoi l-aş fi iubit pe el. Căci nu poţi să oferi ceea ce nu ai. Eu nu îi oferisem lui Alexandru iubire pentru că încă nu o dobândisem. Îi oferisem durere şi teamă căci asta era bagajul cu care plecasem în viaţă încă de pe vremea când eram doar un copil părăsit de mamă.

Înainte de a mă lăsa cuprinsă de somn, i-am trimis un mesaj lui Max:

Dacă David este disponibil mâine, mi-ar plăcea să ne plimbăm.

Aveam un singur motiv pentru care îmi doream asta. Acela de a-l convinge că Alexandru nu a greșit. Mai mult, părerea unui bărbat străin m-ar fi putut ajuta să înțeleg unde am greșit și să repar, poate, greșelile făcute în trecut.

Capitolul 2

Când are un om dreptul să judece pe altul? Și cât ne ajută judecata? Cât de tare ne eliberăm punând bucăți din noi în fața unor străini? Și cum putem controla ca ei să privească doar și să nu se înfrupte din ele? Cât de bine este să ne deschidem sufletul în fața altora? Și ce garanție avem că nu ne vor răni și ei?

Soarele englezesc mă trezise încă de la prima oră a dimineții, dar mă simțeam atât de obosită după călătorie și, mai ales, atât de obosită de viață, încât am ales să mă ridic și să astup orice lumină venea din exterior și nu din adâncurile sufletului meu. Aveam nevoie de lumină în mine... dar tot întunericul îmi stăpânea inima.

M-am trezit din nou pe la amiază, când soarele dispăruse de la fereastra mea. În ciuda obscurității

provocate de draperiile trase, am reușit să găsec telefonul așezat pe marginea laterală a patului.

Cumva, speram să găsec un mesaj de la Alexandru care să îmi spună să mă întorc *acasă*, dar nu era și poate că nici nu avea să fie vreodată... Am deschis mesajul lui Max care mă anunța că David mă așteaptă în holul hotelului la ora 12. Când mi-am ridicat privirea către cadranul ceasului, am observat că era puțin trecut de ora 12.

Dumnezeule, am început să caut disperată prin bagaj, am pus pe mine o pereche de blugi și un tricou și am alergat către lift. Când am ajuns în holul mare al hotelului, l-am zărit pe David, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni sport negri și un tricou verde kaki, vorbind cu tipa de la recepție. Observându-l de la depărtare, trebuia să recunosc că avea un farmec aparte și nu doar prin prisma trupului extrem de frumos conturat de natură, ci prin atitudinea degajată și, mai ales, politicoasă.

Am alergat spre el și, dintr-o suflare, am început să mă scuz.

— Iartă-mă! Abia acum am reușit să mă trezesc și când am realizat cât este ora...

Și nu am mai apucat să mai continui căci m-a oprit brusc, cu blândețe.

— Mă bucur că te-ai odihnit. Acum, hai să mănânci ceva. Mic dejun sau prânz?

— Mic dejun, dacă nu este prea târziu pentru a fi pregătit.

A zâmbit și m-a lăsat la masă, întorcându-se câteva minute mai târziu cu o farfurie plină de mazăre și morcovi fierți, o bucată de bacon prăjit ce mirosea extrem de puternic și două ouă ochiuri. De fapt, ce ar fi contat ce alimente erau, toate aveau același gust. Altfel spus, niciunul nu avea vreun gust.

Mă privea cum încerc să mestec forțat, din amabilitate, fiecare înghițitură din dejunul englezesc.

— Hai, ridică-te, mi-a spus râzând, nu trebuie să te forțezi. Știu un loc unde vei mânca cu poftă.

Am izbucnit în râs. După atâta amar de vreme, un bărbat reușea să aducă pe fața mea ceva mai mult decât un zâmbet.

Am plecat pe străzile londoneze lăsându-l să îmi cuprindă brațul, un gest pe care nu l-am anticipat, așa că, inițial, m-am retras brusc.

— Un alt obicei englezesc de a însoți femeia de braț pe stradă.

Pentru o clipă am realizat că reacționez ca o sălbatică și nu era deloc normal, așa că i-am întins brațul. Dar de unde să știu cum trebuie să mă comport cu un bărbat amabil și educat când eu avusesem parte doar de exemple masculine care se evidențiau prin atitudinea inabordabilă și aroganță?!

Îl ascultam cu plăcere cum îmi povestește despre obiceiurile englezești, despre coloniile britanice și legătură lor cu multitudinea de asiatici din oraș.

— Noi am vrut să îi stăpânim. Acum cred că e dreptul lor să vină la noi, ba mai mult, să zicem mersi că nu ne pun să le curățăm mașinile sau să le ducem ceaiul. Tot ei o fac și o fac cu bucurie căci acum se simt liberi.

— Mă pricep destul de puțin la istorie, dar sunt surprinsă să văd atâtea naționalități pe străzile din Londra. Și am văzut doar câteva în drumul de la aeroport spre hotel. În schimb, înțeleg beneficiile financiare ale economiei. Bănuiesc că sunt plătiți sub medie și nici nu au atâtea pretenții precum un european.

— Te înșeli. Sunt plătiți ca orice cetățean britanic. Totul ține de nivelul de pregătire, de educație, de experiență și nici pe departe de naționalitate. Din punctul ăsta de vedere, consider că suntem extrem de corecți. În orice caz, suntem cu toții fericiți așa. Ne acceptăm și ne respectăm reciproc. Eu cred că respectul e piatra de temelie a unei relații de orice natură.

Îl priveam incapabilă să îi mai răspund. Nu atitudinea și nici cuvintele pe care le rostea erau de vină pentru admirația și respectul pe care le simțeam pentru el la numai câteva ore de la prima întâlnire, ci modul lui de a gândi, rațiunea justă și caracterul frumos conturat.

Ajunși în fața unei shaormerii, a făcut o plecăciune.

— Știu eu ce vă place vouă, românilor. Ia loc!

M-am așezat la masa de afară și l-am așteptat să se întoarcă cu două lipii umplute cu carne și cartofi.

— Poftă bună!

— Poftă bună și ție!

Cu o senzație accentuată de foame, am început să mănânc rapid din preparat, fără a realiza că el nici nu își atinsese farfuria.

— Iartă-mă! Nu am realizat că...

Și mi-am șters buzele cu șervețelul.

— De ce folosești cuvinte așa de mari pentru asemenea fapte? Nu am de ce să te iert. Eu am mâncat atât micul dejun, cât și prânzul, așa că nu îmi este foame. Prefer să mă bucur de felul cum mănânci. E absolut fascinant să vezi cum cineva se bucură din atât de puțin.

— Chiar mă bucur să știu că găsesc ceva de mâncare aproape ca *acasă*.

— *Acasă* e acolo unde găsești mâncare pentru suflet, nu cea pentru stomac, mi-a spus pe un ton aparent degajat.

În mod inexplicabil, vorbele lui mă mișcaseră. Era cu mult mai profund decât mi-aș fi închipuit vreodată un bărbat, iar cuvintele lui se așezau cumiți în conștiința mea.

— Ai dreptate, nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ce ai de gând să faci după ce termină Max proiectul?

O întrebare care mă luase pe nepregătite și pentru care nu aveam încă un răspuns, dar am încercat să găsesc unul atunci.

— Nu știu. Îmi propusese să merg cu el în următoarea țară, deși cumva simt că aș vrea să mă întorc în România.

— Înțeleg! Probabil că și părinții tăi ar vrea să te întorci.

Știam cu certitudine acum faptul că Max nu avusese o discuție prea amănunțită despre mine din moment ce nu știa acest detaliu.

— Nu am părinți, i-am răspuns indiferentă.

La auzul cuvintelor mele, privirea lui trăda o neliniște dureroasă, un sentiment de vină ascuns sub pleoapele ce îi acopereau ochii.

— Țăsta chiar nu este un subiect trist. E o cicatrice care s-a vindecat cu ani în urmă și care nu mai doare. Pe tata nu l-am cunoscut niciodată, iar mama locuiește la Paris. Sau, cel puțin, acolo locuia ultima dată când mi-a telefonat.

Credeam că aveam să îl liniștesc, dar privirea lui serioasă, brusc ațintită asupra mea, avea să mă contrazică.

— Este cumplit ca un copil să ajungă să trăiască cu cicatricile provocate de proprii părinți. Și mai cumplit să fie privat de sprijinul moral al acestora.

— Poate. Nu știu ce înseamnă să ai părinți sau o familie, deci nu aș putea să obiectez. Cu toate astea, știu

că sunt milioane de oameni în situația mea și... supraviețuiesc.

— Feli, dacă poți spune cu atâta dezinvoltură că poți trăi fără părinți, acel bărbat nu ar trebui niciodată să fie un impediment în calea fericirii tale. Sau crezi că nu sunt milioane de oameni care au avut parte de sentimente neîmpărtășite?

— Știi, David, stăpânești arta de a-mi pune întrebări capcană. Cu siguranță că sunt, dar poate că-i încă prea devreme. Și după mama am plâns ani la rând. Și încă mai am momente de rătăcire când visez că sunt în brațele ei și mă alină. Un lucru pe care nu l-a făcut niciodată. Am să îți spun și povestea lui Alexandru, dacă asta nu are să te plictisească prea tare.

Se întoarse spre mine și mă fixă cu o privire caldă.

— Firește că nu mă poate plictisi. Mergem?

— Sigur.

Și am pornit la drum înapoi spre hotel.

— Am cunoscut un bărbat care la început nu pot spune că m-a atras prin fapte, ci fizic... De fapt, nu fizic m-a atras. Cred că m-a atras...

Încercam să îmi găsec argumentele, dar nu reușeam.

A zâmbit.

— Oamenii ne pot atrage cu o simplă privire sau cu un zâmbet. Nu cred că are importanță ce te-a atras. Un bărbat care te-a atras.

— Ai dreptate, m-a atras...

Ne continuam drumul lăsând tăcerea să ne conducă pe strada îngustă.

— Asta-i tot?

Și brusc s-a oprit și m-a privit amuzat.

— Nu, nu, iartă-mă. Cumva, am ajuns să petrecem o singură noapte împreună. Pentru mine, era primul bărbat. De fapt, singurul până acum, m-am rușinat eu. Doar că, nu știu cum și de ce, am început să simt că vreau mai mult din el, că nu mă mai satur să fiu cu el.

Și-a ațintit ochii către mine și a micșorat pasul. Nu găseam nicăieri în privirea lui vreo urmă de judecată, așa că am continuat.

— A fost atât de sincer, crede-mă, încât mi-a spus din prima clipă că nu caută o relație și că nu își dorește nimic mai mult decât sex. De fapt, nici nu mi-a spus că are nevoie de mine pentru asta. În orice caz, am crezut că este suficient și pentru mine să fie doar sex. Dar nu a fost. Cu cât mă atingea mai mult trupește, cu atât se adâncea mai tare prăpastia din sufletul meu unde aveam nevoie doar de el. Cred că mă îndrăgostisem de el.

— Probabil că da. Nu văd a fi ceva rău în a te îndrăgosti de cineva, mi-a răspuns el nepărând mișcat de ceea ce auzea.

— După care - am continuat eu discuția - am ajuns să... am pățit... de fapt, nici nu știu cum să-ți explic.

— Cele mai bune explicații sunt cuprinse în maxim cinci cuvinte, mi-a spus încercând să mă ajute.

— Ai dreptate! Am rămas însărcinată!

Brusc, s-a oprit privind-mă din cap până în picioare, încercând să observe dacă semnele sarcinii sunt vizibile.

— Ai un copil?

— Nu. Am pierdut copilul, i-am mărturisit așezându-mă pe bordura gardului în fața căruia ne aflam.

— Îmi pare așa de rău. Dacă aș fi știut, nu aș fi întreat asta.

S-a așezat la nivelul genunchilor mei și mi-a atins ușor genunchii.

— E ok, am încercat să îl liniștesc. Încă nu conștientizez lucrurile astea. Cel puțin, nu cred. În orice caz, revenind la el, fiind singură, fără a avea sprijinul părinților, fără un job stabil, fără a ști cui să cer ajutorul, am încercat să îl apropiu, căutându-l nonstop. Intrasem cumva într-o transă în care eram în stare să dorm la picioarele lui doar ca să mă accepte și să mă vrea. Dar nu am reușit asta...

M-am ridicat și m-am repus în mișcare. Un răs involuntar și dureros i-a atras atenția asupra mea.

— Privind în urmă, realizez că eram complet nebună. Îți dai seama, dacă aș fi fost în locul lui, probabil m-aș fi plâns poliției pentru hărțuire.

— Este un bărbat mândru?

— Cu siguranță este!

— Atunci, probabil că i-ai alimentat mândria și vanitatea. Pentru asemenea oameni, sunt necesari

„nebunii” pentru a le hrăni stima de sine. Și poate că era obișnuit cu astfel de situații.

— Poate că ai dreptate. Doar că este liber să fie așa cum dorește.

— Ai vrea să știi opinia mea?

— Te rog!

— Acest om știa de copil?

— Nu, am răspuns vehement.

— Vrei să îmi spui că un bărbat nu știa că există riscul apariției unui copil din relația pe care a avut-o cu o femeie? Dă-mi voie să te contrazic.

— Nu-i vina lui deloc. Aici te contrazic eu. S-a întâmplat atât de brusc... practic a fost un singur moment în care s-a pierdut prin aburii alcoolului și amândoi ne-am lăsat purtați de val. Care sunt șansele unei situații ca a mea după un singur moment de rătăcire? am încercat să îl apăr pe Alexandru.

— Șansele sunt foarte mari. Iar dacă știa că își pierde rațiunea din cauza alcoolului, ar trebui să nu mai bea. Deloc, a susținut el vehement.

— A fost doar o greșală. Nu cred că merită judecat atât de aspru pentru asta, i-am spus continuându-mi drumul.

— Un copil nu este o greșală, dar dacă asta consideri, atunci e a lui în totalitate. Faptul că i-ai ascuns asta, într-adevăr, cred că poate fi numită greșala ta.

— Este în totalitate. Chiar și pierderea copilului este greșala mea. Dacă știam să am grijă de mine și să nu mă

încerc în suferință, acum aș fi așteptat să îmi strâng în brațe fetița. Și prima greșală e tot a mea. Dacă el era beat, ei bine, eu eram extrem de trează în momentele alea.

M-am oprit pentru o clipă și l-am privit nervoasă.

— Mă faci să mă simt ca la psiholog și chiar nu îmi place.

Brusc, am zărit hotelul. Eram aproape, iar asta mă liniștea. Puteam să întrerup discuția dacă ar fi ajuns să îl judece și mai tare pe Alexandru.

— Nu înțeleg de ce încerci să îi găsești scuze. În mod normal, ar trebui să îl învinovățești și pe bună dreptate, a insistat el. Și nu e nevoie să fii psiholog pentru a înțelege o asemenea situație. Există experiența care este uneori mai bună decât orice psiholog.

— Îmi judec propriile greșeli. Îmi sunt de ajuns. Cât despre el, îl iubesc prea mult pentru a încerca să îl consider vinovat când NU ESTE!

Eram vizibil nervoasă și asta se accentua și prin tonul grav al vocii mele.

— Și părinții își iubesc copiii și cu toate astea nu încearcă să le justifice greșelile, ci să îi pedepsească sau să le arate că nu e bine unde greșesc. Fie nu îl iubești suficient, fie nu realizezi că nu îi faci niciun bine ascunzând această iresponsabilitate a lui.

— Înțeleg că poți fi influențat de Max, dar nu ai niciun drept să fii injust. Uite ce, ai fost bun cu mine și chiar îți mulțumesc pentru plimbare. Dar greșești.

Permite-mi să Te mai iubesc puțin 🌻 ELA E.H.

Alexandru chiar nu are nicio vină. Acum, te rog să mă scuzi!

Și am alergat spre camera mea, lăsându-l în urmă cu tot cu părerile lui.

Capitolul 3

În zilele ce au urmat, l-am evitat peste tot. Ieșeam preț de câteva zeci de minute să mă plimb prin jur, după care rămâneam în camera de hotel încercând să citesc romanele în limba engleză pe care le găsisem într-un magazin de caritate, la câteva străzi de hotel, pentru a-mi îmbogăți vocabularul. Max era din ce în ce mai ocupat și ajungea la hotel trecut de miezul nopții, așa că mă obișnuisem să cinez în camera mea.

Mai aveam doar patru zile de stat, după spusele lui Max. După care aveam să mă întorc acasă.

— Ești sigură că vrei să te întorci? Mi s-a părut că ți-a prins tare bine să stai departe pentru o perioadă.

Max era ușor dezamăgit de decizia mea de a mă reîntoarce. Mai ales că fusesem extrem de vehementă asupra faptului că n-am să mă întorc prea curând. Dar ce să fac într-o țară străină dacă el urma să plece către Mexic? Iar pentru Mexic aveam nevoie de viză, lucru nu tocmai ușor de obținut.

— Da, nu pot să fug de niște experiențe și nici să încerc să le ascund prin mintea mea. Trebuie să mă gândesc serios la job și la viața mea de acum înainte.

Aveam de gând să îmi confrunt toți demonii și să învăț să îi stăpânesc. Nu aveam să îl mai caut vreodată pe Alexandru, dar aveam să sper că soarta ne va aduce cândva iar împreună. Poate că ne-am fi zărit întâmplător pe stradă și ne-am fi spus un *Bună* și așa aș fi ajuns să mă vindec de el. Cu cât mă depărtam mai tare de el, cu atât se încăpățâna să rămână mai viu în mintea mea. Greșisem să cred că plecând aveam să las în urmă sentimentele mele pentru el.

Într-una dintre puținele seri rămase, am ieșit în fața hotelului, de data asta cu o cană de cafea în mână. L-am găsit din nou pe David afară. Mi-a zâmbit și atât. M-am apropiat mai tare de el când niște musafiri ai hotelului au intrat în grup înăuntru, împingându-mă ușor către el.

— Ești bine?

Nu i-am răspuns. Pe ușa culisantă, am zărit un anunț de angajare în timp ce mă uitam ușor nervoasă către grupul ce părea că nici nu ne observase.

— Aveți un post disponibil? l-am întrebat curioasă.

— Da! Postul meu, mi-a răspuns el calm.

— Renunți la job? am întrebat șocată.

— Nu! Am avansat pe poziția de manager general.

A continuat să îmi răspundă fără a trăda prea mult prin gesturi încântarea.

— Înțeleg! Și care sunt cerințele?

În momentul acela, și-a întors privirea spre mine și m-a întrebat confuz

— Vrei să te angajezi aici? Nu vrei să te reîntorci acasă? Așa credeam...

— Am să mă reîntorc clar acasă, dar...

Și mi-am luat o scurtă pauză de gândire. Era timpul să mă gândesc serios la un job. Și, oricât aș fi iubit România, nu aveam să scap de nepotismele sau compromisurile care încă domneau în majoritatea domeniilor. Încercasem ani la rând să găsesc un job și aceleași impedimente mă loveau în față de fiecare dată. Poate că asta era șansa mea să reușesc.

— Nu am nimic de pierdut dacă mai aștept câteva săptămâni, luni... și dau o șansă carierei mele. Să fi supervisor într-un hotel atât de mare nu e puțin, i-am răspuns, nefiind însă sigură dacă eu credeam, în interiorul sufletului meu, că ceea ce spun este și adevărat.

— Mâine, la nouă!

— Poftim? am întrebat confuză.

— Mâine, la nouă, te aștept pentru a-ți prezenta jobul. Dacă consideri că faci față și ești mulțumită, atunci vei începe trainingul numaidecât.

I-am zâmbit și am părăsit intrarea, mergând către camera mea.

A doua zi, la ora nouă, eram în holul hotelului. Max a coborât la puțin timp după mine, găsindu-mă discutând cu David în fața recepției.

— Ce matinală ești, s-a bucurat el, în timp ce mi-a sărutat fruntea părintește, așa cum obișnuia să o facă.

— Max, mă angajez, i-am spus fericită. David urmează să îmi arate ceea ce am de făcut.

Extrem de confuz, s-a uitat către David.

— O angajezi pentru două zile?

— O angajez și atât. Nu mi-a spus că vrea să plece în două zile, dar, totodată, e liberă să plece oricând dorește, l-a liniștit el pe Max, lipindu-și palma de umărul lui.

— Ești sigură?

M-a întrebat pe mine de data asta, fără a semnală că este deranjat, dimpotrivă.

— Sunt sigură!

Și l-am îmbrățișat puternic pentru a prinde curaj în noua mea aventură cu viața.

Max părăsise Anglia două zile mai târziu, în timp ce eu încercam să mă acomodez cu jobul și casa în care locuiam.

Nimic nu era ușor. Jobul mă solicita destul de mult, dar, cel puțin, îmi distrăgea atenția de la gândurile legate de Alexandru sau viața mea nefericită. Simțeam că luasem cea mai bună decizie. Că aveam să mă zbat și să muncesc ore suplimentare, nu era un lucru de care să mă

tem. Singurul lucru care îmi lipsea cu adevărat era țara mea, cu totalitatea defectelor și calităților ei, limba pe care o exersam din ce în ce mai puțin și mirosul de acasă.

Îl revedeam pe David destul de des și obișnuiam să ne petrecem pauzele vorbind și bând cafeaua în spatele hotelului, în locul de relaxare destinat angajaților.

Mă mutasem într-o casă cu alte patru persoane, angajate în același hotel. Când mi s-a prezentat casa, într-un stil extrem de englezesc, cu mochetă pe jos și geamuri hexagonale, am avut un impuls de a-l suna pe Max să mă scoată de acolo. Nimic nu era așa cum îmi imaginasem și nici pe departe așa cum aveam acasă.

Mi-au trebuit zile bune să mă acomodez cu faptul că alți oameni, cu diferite tabieturi și preferințe, au fiecare câte o bucățică a lor din casă și, totodată, le aparține și ceea ce am eu. Era crunt să asist la certurile dintre ei legate de spălatul vaselor, curățeniei și altor câteva aspecte. Deși încercam să îmi petrec cât mai puțin timp în spațiul comun, toate aceste lucruri începuseră să mă afecteze din ce în ce mai mult. Eram convinsă că foarte curând aveam să mă întorc în România. Cu banii puși deoparte, aveam să trăiesc decent până ce îmi găseam un alt job.

Într-una din zile, l-am găsit pe David bând ceaiul în grădina angajaților. Așezat comod pe un scaun, cu un picior sprijinit pe celălalt genunchi, mi-a făcut semn să mă apropii.

— Ești bine?

— Am obosit să tot am aceleași discuții cu cei din casa în care locuiesc. Mereu găsesc motive pentru care să se certe. Unul dintre ei vine acasă în fiecare seară cu o femeie diferită, altul își aruncă lenjeria murdară în bucătărie, în fața mașinii de spălat, și lista continuă. Abia ce am finalizat apelul cu proprietarul care se plânge de curățenie. Mă gândesc tot mai serios să mă reîntorc acasă. Oftatul ce izvorea adânc din sufletul meu s-a așternut greu pe cuvintele deja rostite.

— Mută-te cu mine! Am o cameră liberă în care poți să stai. Promit să nu îți fac probleme.

Inițial mi s-a părut că nu am auzit bine.

— Să mă mut la tine?

Încercase să dea acelor cuvinte o aparență degajată, dar privind atent la cuta dintre sprâncenele lui ce se adâncise și la buzele ce se mișcau necontrolat, puteam observa emoțiile din spatele lor.

— Locuiești cu alți patru necunoscuți. De ce nu ai locui cu unul singur? a continuat el.

Am băut ultima gură de cafea din cană înainte de a-i răspunde sigură pe mine.

— Când pot să vin?

Pentru o vreme, m-a privit surprins, neștiind dacă mă amuz pe seama lui sau vorbesc într-adevăr serios.

— Azi! După program, pot merge cu tine să-ți aduni lucrurile.

— Perfect!

I-am spus un *ne vedem mai târziu*, fără a părea marcată în vreun fel de faptul că tocmai acceptasem să mă mut cu el. Și m-am mutat. Într-o casă cu mult gust, cu camere albe din care tapetul ce mă irita în vechea casă dispăruse, cu mobilă modernă în culori calde, a cărei chirie era exact la fel. Camera mea, cu mult mai mare decât cea anterioară, era despărțită de a lui printr-un hol îngust. Mă ajutase să îmi cumpăr de la un magazin de caritate, unde oamenii donau mobilier, un pat din lemn alb, pe care îl îmbrăcasem în becuțe colorate. Tot de acolo, completasem mobilierul camerei cu un dulap alb, cu striații din flori, pe care lipisem fluturi 3D cumpărați online. Pe biroul de dimensiuni mici, așezat chiar în fața ferestrei, romanele mele încă zăceau în așteptarea de a fi citite sau recitite. Acolo mă simțeam atât de în siguranță și atât de liniștită încât puteam spune că eram acasă.

David era extrem de ordonat și nu mă deranja niciodată. Nu îndrăznea să bată la ușa camerei mele și, de multe ori, se retrăgea politicos în camera lui, lăsându-mi sufrageria la dispoziție. Avea tabieturile lui de englez. Ceaiul de la ora 5 îl bea întotdeauna la hotel, la fel și micul dejun. Lucram circa 6, uneori și 7 zile pe săptămână, dar nu ne plângeam niciodată de asta. Doar cina o mai împărțeam câteodată, amuzându-se teribil de lipsurile mele de gospodină. Încercasem de vreo două ori să îi pregătesc sarmale, dar de fiecare dată ajungeam să le servesc fie afumate, fie cu orezul nefiert.

— Mâncați foarte sănătos voi acasă. Orezul nefiert am auzit că este bun pentru stomac.

M-a izbit afirmația lui. M-am uitat către el și l-am surprins vizibil amuzat, gustând din sarmale. Am simțit cum mi se înmoaie picioarele.

— Orezul nefiert nu este parte din rețetă. Trebuia să se fiarbă deja. Cred că orezul ăsta este ciudat.

— Ai pregătit din aceeași cutie din care am făcut eu zilele trecute orez picant? mă tachină el.

— Fie, eu sunt de vină, am recunoscut.

Știind că mă simt extrem de prost din cauza eșuărilor mele, s-a ridicat de la masă și a verificat cutia de orez.

— Ahh, uite, era expirat. Fir-ar să fie. Nu îți face griji, data viitoare ne asigurăm că sunt ingredientele ok. Oricum vreau să învăț să gătesc minunăția asta așa că putem reîncerca când mai ai chef de gătit.

Și a aruncat cutia de orez la coșul de gunoi, după care a venit și mi-a strâns umerii între palmele lui fine. L-am lăsat să părăsească bucătăria și am deschis coșul de gunoi. Cu două degete, am tras cutia de orez și am verificat data expirării. Expira peste fix doi ani. Mi-am clătinat capul și am lăsat cutia să alunece înapoi în coșul de gunoi.

Capitolul 4

Continuam să mă gândesc la Alex mai rar, dar mai intens și să îi privesc cele câteva fotografii pe care reușisem să le găsesc și pe care le păstrasem cu sfințenie în telefon. Acum, durerea se transformase din nisip într-o piatră pe care nu o mai puteam scărda în lacrimi, ci pur și simplu trebuia să o car după mine părând a se acomoda din ce în ce mai bine în sufletul meu.

Într-una din seri, eram în grădină ascultând muzică, aceleași melodii pe care le ascultasem cu Alexandru în nopțile în care făceam dragoste. Ascultam fiecare notă muzicală ce parcă dezvelea ușor amintirile mâinilor lui pe trupul meu și a buzelor lui pe fața mea. Ascultam și plângeam. Acum nu îmi mai era dor de el, ci începeam să mă topesc de dorul lui ca o lumânare aprinsă ce lasă flacăra să se stingă, odată consumată complet.

L-am auzit pe David când a ieșit în grădină, rămânând la distanță de mine, așezat în pragul ușii.

— Ești bine?

Fără a-l privi, i-am răspuns sacadat printre lacrimi și suspine:

— Of, David, îmi e atât de dor de el! Mi-e atât de dor de fiecare atingere de-a lui...

A oftat, în timp ce auzeam cum un lichid atinge pereții paharului de cristal. Cel mai probabil, își bea whisky-ul liniștit, așa cum făcea seară de seară. Într-un timp parcă calculat, fără omisiuni, acea băutură avea să îi întregească ziua. Mă auzise de câteva ori plângând, dar niciodată nu își permisesese să îmi deranjeze durerea.

— Sună-l, mi-a spus ferm.

M-am întors către el, nefiind sigură de ceea ce tocmai spusese.

— Da, am spus să îl suni. Doar așa poți vedea dacă merită sau nu să îți mai fie dor de el. Poate că realizează că te-a pierdut și îți va cere să te întorci acasă. Poate că vrea să te contacteze și nu știe numărul.

Fără a mai aștepta să fiu convinsă, am format numărul lui și l-am sunat. După doar câteva secunde, vocea lui mi-a izbit adâncul inimii și mi-a răsunat în ureche precum o melodie dragă pe care o regăsești după ani și ani.

— Alo!

Atât a spus, așteptând să vadă cine se află la capătul firului. Mi-am calmat lacrimile, mușcându-mi buza de jos cu putere și am încercat să îi vorbesc.

— Alex, sunt eu, Felicia.

Așteptam să primesc un răspuns cu atâta ardoare, încât nici nu am realizat că apelul a fost deconectat imediat. Cu telefonul încă la ureche, priveam undeva spre cer și mă rugam ca cineva să îmi aștearnă în gând cuvintele ce aveau să mă cheme înapoi acasă. Am fost întreruptă din rugăciune când David mi-a desprins telefonul din mână și m-a ridicat, cuprinzându-mă în brațele lui puternice.

— Sss. O să fie bine. Spune-mi ce pot face ca să te ajut.

Mi-am ridicat privirea spre el și i-am spus, fără a mai ține cont de riscul de a pierde un prieten bun sau de a părea iar nebună:

— Vreau să dormi cu mine și să mă îmbrățișezi ca și cum ai fi el. Să îmi potolești dorul ăsta care îmi arde sufletul. Știu că sună...

Și fără a mă lăsa să-mi termin de rostit cuvintele, m-a ridicat în brațe și m-a condus în camera lui. M-a așezat ușor pe pat și m-a ocolit, ajungând să îmi cuprindă spatele în brațele lui puternice și să îmi afunde capul în părul meu.

— O să treacă și ai să fii bine, mi-a șoptit cât mai aproape de ureche.

— David, hai să dormim și să nu mai spunem niciun cuvânt, l-am rugat.

Și nu mi-a mai răspuns. Orice cuvânt ar fi rostit, vocea lui avea să îmi trezească conștiința că nu este

Alex, ci doar un bărbat-pansament ce încearcă să îmi mintă sufletul și rațiunea, că e acolo și că pot să dorm așa cum visasem luni la rând.

Ceva, în adâncul inimii mele, încă urla de dorul lui. De parcă nu aveam nicio șansă să îmi mint sufletul cât să îl fac să se calmeze și să doarmă, măcar preț de câteva minute. Așa că, m-am întors către el și am început să îl sărut prin întuneric, ținându-mi ochii strâns închiși. Am căutat să îl găsesc prin întunericul minții mele, iar el mi-a permis să fac asta. Poate nu pentru că-și dorea, ci pentru că știa și el că am nevoie de asta. L-am lăsat să mă cuprindă, mult mai delicat și plin de grijă, și să mă sece de toată durerea și tensiunea care se acumulase în atâta amar de vreme. Apoi am adormit la pieptul lui, ascultând, pentru întâia oară, inima unui alt bărbat.

Când m-am trezit spre dimineată, amorțită pe mâna lui David, am avut impresia că este el, Alexandru. Întreg și complet. M-am ridicat mai aproape de chipul lui, moment în care s-a trezit și mi-a mângâiat fața.

— E încă devreme, hai să mai dormim, mi-a șoptit blând prin pâcla de somn.

Nu era el... limba străină ce îmi trezea sufletul în fața durerii înstrăinării nu mă mângâia cu aceleași cuvinte. M-am desprins de lângă el și am plecat spre camera mea. Nu puteam să mă mint, nu aveam cum să găsesc un om care să îl înlocuiască pe el. Alexandru era încă liber să se joace prin sufletul meu, chiar dacă pașii lui mă loveau cu

putere. Era în mine și, chiar de nu știa asta, inima mea bătea într-un ritm dureros de alert doar pentru a menține vie dragostea pentru el.

*E prea devreme să iubesc din nou
Sau prea târziu să mai gust din iubire?*

*E prea devreme să îmi caut un erou
Sau prea târziu să cred în omenire?*

*E prea târziu să mă vindec de trecut
Sau prea devreme să privesc spre viitor?*

*E prea devreme să îmi fi plăcut
Sau prea târziu să îmi fie priitor?*

*E prea devreme să vorbesc cu viața
Sau prea târziu să am ce-i spune?
E prea devreme să-mi privesc azi fața
Sau prea târziu ca să mă pot opune?*

Capitolul 5

Timp de câteva luni, David mi-a fost pansament. Se apropia când îl chemam și dispărea în neant atunci când știa că am nevoie să fiu singură, dar de cele mai multe ori aveam nevoie să fiu singură...

Dacă până atunci Alexandru era durerea vieții mele, cumva, pe nesimțite, durerea pierderii fiicei mele începea să îmi acopere inima. Cu cât realizam mai mult că ea fusese în mine și se pierduse prin viață, cu atât mă uram mai tare. Eram unica vinovată pentru pierderea ei. Și nu meritam vreodată să fiu mamă. Meritam să ard de durere pentru neglijența cu care am purtat-o în pântecul meu.

Nu mă mai durea sufletul, ci pântecul...

O botezasem într-o seară ploioasă... era Clara. Singurul lucru clar din viața mea și cea mai mare pierdere. O botezasem așa sperând că undeva acolo, sus, se va întâlni cu micuța Clara a lui Max și o va mângâia așa cum fratele ei mi-a mângâiat mie rănilor.

Clara mea începea să mă caute prin vise, să mă certe până la lacrimi cu pierderea ei și să mă mângâie în somnul pe care începusem să îl caut tot mai des. Fără să realizez, o stare de oboseală și de somnolență, mă cuprindea pe zi ce trecea. L-am rugat pe David să îmi acorde câteva zile de concediu pentru a mă putea odihni. Nu era deloc împăcat cu stările mele din ultimul timp, așa că m-a convins să mergem la medic.

— David, nu sunt bolnavă fizic, crede-mă! Pur și simplu am o problemă cu somnul. Îmi visez fiica tot mai des și asta... înțelegi tu...

— Atunci medicul de familie ne va ghida către un specialist în domeniul ăsta, mi-a răspuns el blând, trăgându-mă de mână pe holul clinicii ca pe un copil cu frică de injecții.

— Un om care ține la tine trebuie să îți ofere ce ai nevoie chiar dacă nu corespunde cu ceea ce îți dorești, a continuat el.

M-am oprit brusc și l-am privit șocată.

— Ai început să ai sentimente pentru mine? l-am întrebat încercând să-mi maschez surprinderea.

De parcă nu avea nicio reținere, s-a apropiat de mine și mi-a sărutat ușor colțul gurii. Primul sărut pe care îl primeam de la el, în afara nopților pe care le petrecusem împreună. Apoi, mi-a șoptit cu zâmbetul pe buze:

— Am avut de la bun început. Altfel, cum crezi că aș fi acceptat să fiu lângă tine?

Dumnezeule, ajunseseam oare să fiu în locul lui Alexandru? Aveam să fac și eu același lucru ca și el? Aveam să mă îndepărtez acum de David de teamă să nu simtă și mai mult pentru mine? Poate că... poate că asta trăise și Alexandru. Poate că și el avea nevoie de un pansament pentru inima lui frântă de o altă femeie. Iar eu, în loc să îl ajut să își vindece rănilor, îi provocasem mai multă durere, mai multă neîncredere în femei. Așteptând pe banca din fața cabinetului, mi-am amintit unul dintre motivele pe care Alexandru le invocase cu privire la nepotrivirea dintre noi.

— David, nu crezi că diferența de înălțime dintre noi e prea mare? Poate oamenii au să râdă pe stradă de tine când ai să mă ții de mână...

Surprins și totodată deranjat de afirmația mea, și-a corectat poziția în scaun.

— Ce mă privește pe mine părerea altora sau ce îi privește pe alții viața mea? Și de unde a mai venit și aberația asta?

— Să știi că sunt oameni care chiar cred asta și e de înțeles.

— Mda, oameni sau un anume om?

Tonul vocii lui dezvăluia faptul că înțelesese gândul meu ce ducea la Alexandru, dar am preferat să mă abțin.

— Nu toți oamenii duc la rang de idealism niște aspecte absolut neimportante, dar un anume om e posibil să o facă. Și da, nu aș putea să fiu cu o femeie care nu se

ridică la înălțimea bunătății, a sincerității sau a curățimii sufletești. În ceea ce privește înălțimea corpului, nu m-aș împiedica de niște centimetri.

Nu aveam puterea necesară pentru a continua discuția și, nefiind nici locul potrivit, am rămas tăcută până ce am fost chemată în cabinetul medicului. Întâmpinați cu același zâmbet englezesc, ne-a poftit pe scaunele din fața sa.

— Ei bine, ce vă neliniștește?

— Simte nevoia accentuată de a dormi și nici nu mai mănâncă așa cum trebuie. Observ cum i se reduce pofta de mâncare de la zi la zi, i-a spus David.

Oare când observase toate lucrurile astea? Ascultându-l pe el, realizez că avea dreptate, pofta mea de mâncare scăzuse brusc.

— Ultima menstră?

Și a privit de data aceasta fix în direcția mea. Mă simțeam atât de slăbită încât mi-aș fi dorit ca David să știe răspunsurile la toate întrebările și să nu fiu nevoită să mă obolesc.

— Am avut, i-am confirmat eu.

— Hm, a înecat el un râs scurt, mă bucur să aud asta. Întrebam doar când a fost ultima.

— Problema mea nu este una fizică, domnule doctor. Eu sufăr din cauza pierderii fiicei mele, iar de la o vreme, stările mi s-au accentuat extrem de mult. Nu am nevoie decât de odihnă.

— Interesant. Dacă este cum spui, trebuie să recunosc că nu știam că poți trata suferința cu odihnă. Și? Funcționează?

— Durerea nu se tratează, se amortește, domnule doctor. Și nu aș ști să vă răspund dacă este de folos, căci încă nu am avut odihna necesară.

— Înțeleg... înțeleg. Am să vă rog doar să îmi aduceți acest recipient cu urina colectată. Baia este pe partea dreaptă, imediat ce ieșiți din cabinet.

Am luat recipientul colector de urină zâmbind pentru a nu părea nepoliticoasă și am mers către baie. Când m-am întors, David părea extrem de serios. Medicul mi-a luat recipientul și a părăsit camera imediat.

— Nu știam că pot verifica starea psihică prin urină. Sunteți cu mult mai avansați, am încercat eu să destind atmosfera.

— Medicul crede că ești însărcinată, mi-a spus direct, privindu-mă în ochi cu îngrijorare.

— Oh, David, nu te îngrijora, nu cred că asta este posibil. După ce am pierdut-o pe Clara...

Și m-am oprit. Mi-a cuprins palmele într-ale lui și mi le-a sărutat scurt.

— Indiferent de rezultat, vreau să nu uiți că sunt lângă tine. Eu nu sunt el și nici nu am să fiu vreodată.

— David, tu nu înțelegi. Nici nu mă pot gândi la asta. Prima dată eram lipsită de experiență și pierdută într-o lume necunoscută a iubirii iraționale. Acum, toată

durerea aia trăită fusese menită să mă maturizeze, nu să mă aducă în același punct în care... să fiu... eu nu merit să fiu mamă, nu pot să fac asta...

Mă încerca o stare de disperare amestecată cu teamă. Toate gândurile mi-au fost oprite de medicul poposit în spatele nostru, ce probabil ascultase întreaga conversație.

— Dar ai să fii! Testul este pozitiv!

Am părăsit cabinetul șocată de auzul acelor cuvinte. În drumul spre casă, David părea atât de confuz și, totuși, ochii lui trădau o urmă de fericire pe care încerca să o suprime.

— De câte ori trebuie să greșească un om pentru a învăța și a evita să mai comită aceeași greșeală?

S-a întors brusc către mine, vizibil deranjat de cuvintele mele.

— Copilul nostru nu este o greșeală! Este fructul unei relații pe care noi, cu bună știință, o avem de câteva luni. Poate că nu sunt bărbatul pe care îl iubești, dar sunt cu siguranță bărbatul care te iubește așa cum ești și care, întotdeauna, indiferent de circumstanțe, va rămâne alături de tine și de copilul nostru.

— Realizezi că în urmă cu ceva timp judecam aceeași faptă cu alți ochi? Unde a dispărut vina din toată situația? Brusc, suntem doi oameni maturi care urmează să aibă un copil fără ca măcar să aibă o relație, cu atât mai mult să fie căsătoriți.

— Dacă asta te frământă, avem suficient timp să organizăm nunta până la nașterea copilului. Mai mult, aș fi extrem de fericit să îmi fi soție.

— David, nu mi-am folosit copilul pentru o potențială căsătorie nici prima dată și nici nu am s-o fac vreodată. Dacă vom ajunge în acel punct, va trebui să simt asta și să ne lege iubirea, în niciun caz un suflet nevinovat care să poarte povara uniunii a doi oameni ce nu au altceva în comun.

Ochii lui erau mai triști ca niciodată. Brusc, tot calmul în care se scăldau cele două luminițe negre era înlocuit de neliniște, de teamă, de dezamăgire.

— Iartă-mă, David, și mi-am sprijinit palma pe obrazul lui, nu asta am vrut să spun. Totul ține de faptul că mă simt incapabilă să fiu mamă. Dacă am să pierd din nou și acest copil? Nu am să mă mai vindec niciodată! Îmi e atât de frică!

— O să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta, a încercat el să mă liniștească. Acum, chiar poți învăța din greșelile făcute în trecut și va trebui să lași suferința pe mai târziu. E pentru binele tău și al copilului. Cât despre căsnicie, nu am să mai aduc vreodată vorba de asta, îți promit. Dar vreau să știi că pe mine mă leagă cu mult mai multe lucruri de tine, în special, iubirea și respectul.

— Ai dreptate, îți mulțumesc și te rog să mă ierți!

Voiam să cred că brațele lui în jurul meu aveau să mă protejeze de toate loviturile vieții, că la umbra sufletului

lui aveam să fiu bine atât eu, cât și pruncul cu care fusem binecuvântați.

În lunile ce au urmat, am fost înscrisă într-un program de terapie menit să mă ajute cu depresia din trecut, precum și cu evitarea unei depresii postnatale. Când am poposit în cabinetul terapeutului, îmbibată de toți hormonii sarcinii, am izbucnit în plâns.

— Uite ce, doctore, am nevoie să îmi faci o hipnoză, orice funcționează, încât să îmi uit toată viața de până acum. Am nevoie de uitare.

M-a privit cu calm, așezat în fotoliul lui.

— Mă tem că nu există asemenea proceduri.

— Hipnoza există, l-am contrazis eu.

— Sigur că da. Dar prin hipnoză trezești și mai tare la viață toate traumele. Nu este cazul unei femei însărcinate. Va trebui să îți accepți problemele și să înveți să trăiești fericită cu ele.

— Există oameni care trăiesc fericiți cu problemele lor? l-am întrebat sceptică.

— Există oameni care nu au probleme? m-a întrebat extrem de calm în timp ce râsul lui răsuna în cabinetul aproape gol.

Era clar că nu aveam să mă vindec așa de ușor cum sperasem. Și cum să mă vindec când pe lângă durerea vieții mele - Alexandru - acest terapeut încerca să îmi găsească probleme și în viața de dinainte de el. Brusc, nu mai aveam o problemă, ci trei. Părinții mei se alăturaseră cumva în discuție, deși încercasem să evit extrem de tare acest subiect.

Mă durea să știu că niciodată Alexandru nu ar mai fi putut fi în viața mea. Un copil al altui bărbat era singurul lucru care ne-ar fi despărțit pentru o eternitate. Și, cu toate astea, copilul din pântecul meu era esența vieții mele, puterea mea de a merge mai departe. Clara mă vizita din ce în ce mai des în somnul minții, în timp ce Zora, așa cum deciseseam să îmi numesc fiica din pântec, mă lovea cu putere zi de zi. Îi ascultam de câteva ori pe zi bătăile inimii, folosind un monitor fetal achiziționat de David, pentru a mă convinge că e acolo, că e cu mine și că e bine. Camera mea devenise camera Zorei, pictată manual în fericire de tatăl ei și îmbrăcată în iubirea amândurora.

Pe David îl privisem zilnic cum vine acasă de la muncă cu câte un pumn de nisip pe care îl așeza cu grijă până ce a ajuns să construiască un adevărat castel și de acolo un imperiu. Era atât de blând și de bun încât eram convinsă că se preface. Ce om ar putea vreodată să dăruiască atâta iubire și grijă necondiționat...

Deși aveam să îi aduc pe lume fiica, în nopțile când hormonii îmi accentuau stările de suferință, mă liniștea

ascultându-mă vorbind despre Clara și Alexandru. Nu reușisem să mă conectez cu el într-o relație și nu părea să vrea să mă forțeze. Mă prezenta tuturor oamenilor din jurul nostru ca pe mama viitoarei lui fiice. Și spre deosebire de țara de unde veneam eu, unde alții mi-ar fi pus un stigmat, aici nimeni nu părea a fi surprins, cu atât mai mult, a considera asta nepotrivit.

Cu vreo două săptămâni înainte de nașterea Zorei, am fost vizitați de Max. Îmi era atât de dor de el și știam că o să fie un unchi grozav. După cina pe care am luat-o în grădină, David s-a retras, lăsându-ne să rămânem ca între frați.

— Vei avea un copil cu un om pe care nu îl iubești, ești conștientă? m-a întrebat cu severitatea unui tată în voce.

— Sunt conștientă că am să aduc pe lume un copil al cărui tată mă iubește și îl iubește. Asta e tot ce contează, Max. Uită-te la mama, sunt sigură că l-a iubit pe tata și... la ce folos?! Pe Clara am avut-o iubindu-l pe tatăl ei mai mult ca pe orice, la ce bun? De data asta, am înțeles un lucru important: copilul meu are nevoie de un tată, nu de un om pe care să îl iubesc eu. Și crede-mă, este imposibil să nu iubești un om ca David. Poate că nu îmi provoacă aritmie, dar lângă el, bătăile inimii mele bat controlat și în siguranță.

— Off! Sper doar să fiți fericiți, și mi-a mângâiat mâna peste masă.

— O să fim. Pentru că David nu știe să provoace altceva, iar eu m-am săturat de atâta nefericire.

Când a venit Zora pe lume, m-a scăldat Dumnezeu în dureri cum nu credeam vreodată că am să rezist. Simțeam cum mă distrug și mă recompun, celulă cu celulă, în fiecare secundă. Simțeam că mor și renasc, că plec spre cer și mai apoi mă izbesc de pământ cu putere. Șaisprezece ore de luptă cu viața pentru o nouă viață.

Când am simțit cum se scurge din mine, lăsându-mi pântecul gol după atâtea luni, mi-am ascuțit auzul cât să mă îmbăt cu glasul ei. Doar că nimic... M-am uitat panicată către David care îmi ștergea încă fruntea de sudoarea durerii și l-am implorat din priviri să verifice. Dintr-odată, ca o voce divină ce se năștea din toată puritatea și frumusețea omenirii, i-am auzit plânsetul leneș. I-am zâmbit lui David cu ultima fărâmă de putere pe care o mai aveam.

— E calmă ca tine, i-am spus.

— E minunată ca tine, iubito! Te iubesc!

Mi-a mărturisit asta cu gura tremurândă în timp ce lacrimile îi străbăteau ochii ce sclipeau mai viu ca niciodată. Și mă iubea. Deși era prima dată când îndrăznise să îmi spună asta după luni de zile, mi-o arăta clipă de clipă prin gesturile lui pline de grijă și de atenție. Zora a fost lumina din tot întunericul vieții mele,

dimineața însorită a vieții mele, curcubeul după o ploaie mult prea lungă.

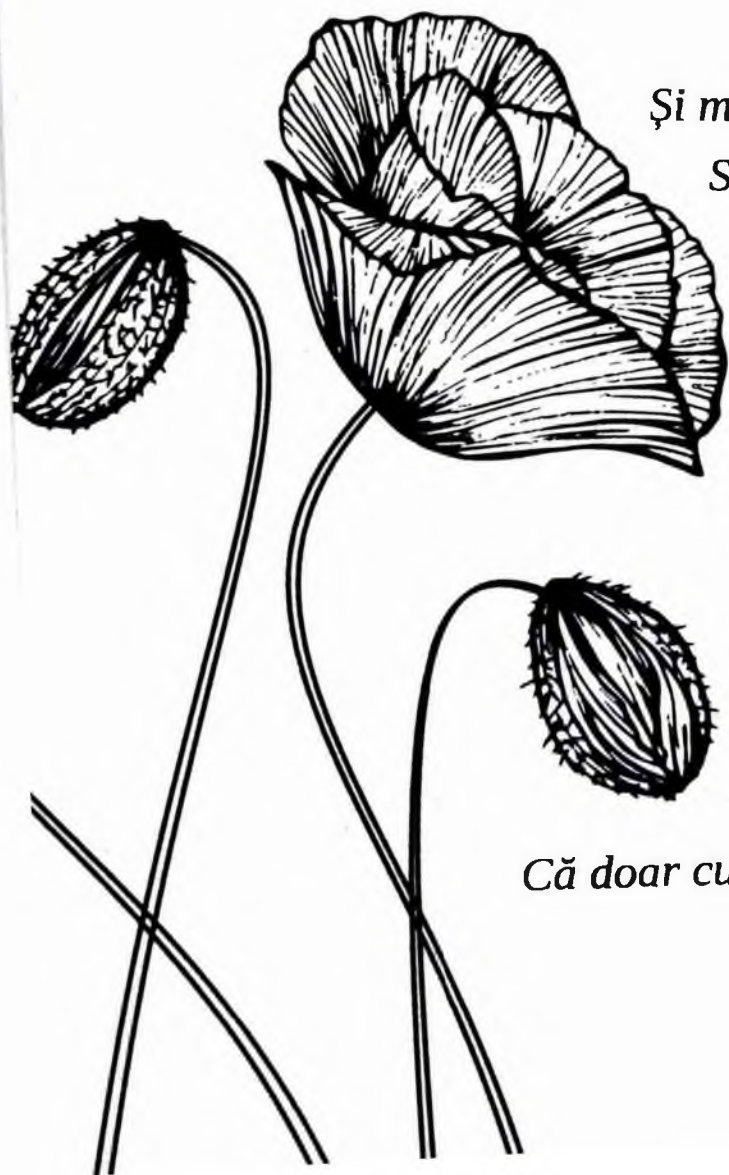
Când am ținut-o pentru întâia oară la pieptul meu, am știut că nu mai sunt nimic din ce am fost vreodată. Că am renăscut din propria cenușă și sunt doar mamă de Zora. Mi-am dus buzele mai aproape de urechiușele ei mici și i-am șoptit o rugăciune: *Tu ești Zora, un copil iubit și binecuvântat, un dar al vieții, o femeie ce va ști să iubească și va fi iubită ca zorii unei zile, o mamă demnă și bună, o bunică scăldată în iubire și bunătate.*

Am crescut-o pe Zora, în toată iubirea pe care am reușit să o stoarcem din inima mea și a tatălui ei, în toată bunătatea și dreptatea pe care ni le dăruise cândva soarta. Crescuse ca o floare sălbatică, pe care a purtat-o vântul în pântecul meu și înflorise ca o nestemată. Zi de zi mă uimea cu inteligența și sufletul ei bun. Îi semăna tatălui ei, pe zi ce trecea. Iar relația lui cu ea era așa cum nici măcar nu visasem vreodată că poate fi între un tată și o fiică. Nu doar că o iubea încât simțeam cum i se scurge iubirea din ochi când venea acasă, dar mă iubea și pe mine, zilnic mai mult, pentru faptul că o adusesem în viața lui. Pentru a reuși să mă mențin bine, pentru ei doi, căci meritau asta din plin, aveam nevoie să merg regulat la terapie. Doar așa puteam să mă mențin într-un echilibru de care fiica mea avea nevoie. Doar așa puteam să îmi vindec rănilor din inimă pentru a putea produce mai multă iubire și fericire pentru fiica mea. Într-una

Permite-mi să te mai iubesc puțin 🌻 ELA E.H.

dintre ultimele ședințe pe care deciseseam de comun acord cu terapeutul meu că le vom sista, acesta mi-a spus că e timpul să dau examenul vindecării: mersul în România.

Avea Zora mea scumpă, copil de 4 ani acum, cum să înțeleagă toată această lume nouă?

*M-apucă dorul câteodată
Un dor nebun de limba mea maternă
Și mă gândesc de-am să mă-ntorc vreodată
Să simt iar proaspăt mirosul de lucernă.*

*Mi-e dor de alei, străduțe și poteci,
Mi-e dor de ale țării vinoteci,
Mi-e dor cumplit acum de țara mea,
Mi-e dor de locul ce acasă se numea.*

*M-apucă dorul câteodată
De toți ai mei, de viața cea săracă
Și sper să pot să-mi amintesc vreodată
Că doar cu oamenii din ea, eu m-am simțit bogată.*

Capitolul 6

Cu două zile înainte de plecarea mea și a Zorei în România, părinții lui David ne-au vizitat. Zora era extrem de fericită cu ei, mai ales că își țineau obiceiul de a umple mașina cu jucării de fiecare dată când veneau în vizită. Iar asta era un lucru bun căci aveam ocazia să o învățăm pe Zora arta de a dărua. Aproape lunar făceam pachete pentru copiii fără părinți pe care le trimiteam în România.

După ce am luat cina, am rămas cu mama lui David în grădină, bucurându-ne de cerul înstelat și vremea caldă. Nu fusesem niciodată extrem de apropiată de ea și nu mă întrebases niciodată de familie. Probabil că David le spusese de la bun început că situația mea este una tristă, iar ei, de teama de a nu mă supăra, evitau subiectul. În orice caz, respectul era fundația relației noastre și fiecare eram fericiți să împărtășim doar lucruri în comun.

În seara aceea, era diferit... Punându-și palma caldă peste cotul meu așezat pe masă, a început să îmi vorbească:

— Iubito, ești sigură că ai să te descurci singură cu Zora în România?

Eram surprinsă și totodată mă simțeam jignită.

— Mă descurc cu Zora de când s-a născut, iar fiica mea nu este un copil cu probleme care să necesite atenție sporită, i-am răspuns puțin iritată.

— Iubito, nu mă înțelege greșit. Ai să mergi acasă după atâția ani. Poate vei vrea să faci anumite lucruri care nu implică și un copil. De exemplu, o zi la spa cu prietenele tale. Cu siguranță acolo ai prietenii tăi.

Nu vorbea cu răutate, ci pur și simplu încerca să mă ajute. Ceea ce ea nu știa, era faptul că în acel moment ei erau singurii oameni din viața mea, cu excepția lui Max și a bunicilor, care cu siguranță nu ar fi mers cu mine la spa.

— Cath, nu am pe nimeni, i-am răspuns sincer.

— Iubito, ne ai pe noi.

Și m-a îmbrățișat ca o mamă, așa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci.

— Am crezut că ai vrea, poate, să mergi câteva zile singură și mai apoi să o aducă David pe Zora.

Mi-am pus mâinile pe genunchii ei și mi-am lăsat capul să cadă în poala ei.

— Vreau ca Zora să îmi cunoască țara și să știe că este parte din ea. Și poate nu înțelegi de ce am preferat ca David să rămână.

M-am oprit pentru o clipă și am revenit în poziția mea din fotoliul de ratan.

— Măcar pentru o săptămână vreau să mă scald în cuvintele propriei limbi, fără a auzi vreun cuvânt în vreo limbă de împrumut. Îmi e dor de limba mea maternă. Zora o stăpânește foarte bine, dar dacă David ar fi cu noi, ar trebui să comunicăm în engleză.

A dat din cap că înțelege și a afișat un zâmbet cald.

— Înțeleg, draga mea, și nu e nimic de reproșat. Sper doar să îți prindă bine toată vacanța. Sunt convinsă că Zora va iubi România, iar de acum înainte am să îl rog pe Lewis să căutăm vacanțe în România. Doar ne-a adus o fiică în viața noastră această țară. Este la fel de prețioasă pentru noi.

Curând, ne-au dăruit îmbrățișările specifice lor și au plecat la drum cu zâmbetul pe buze. Reîntorși în casă, l-am lăsat pe David să o pregătească pe Zora pentru somn și am început să strâng lucrurile în bucătărie. Pierdută în șirul gândurilor, m-am trezit când David m-a îndepărtat de lângă mașina de spălat vase.

— E și mâine o zi, iubito. Hai să ne odihnim!

— David, Zora doarme?

— A adormit instantaneu. A obosit-o tata cam tare cu jocul lui de ponei. Se ține bine bătrânul, sper să fiu și eu un bunic la fel de cool.

Și a început să râdă. Nu trebuia să fiu o bunică care le spune povești triste nepoților ei, ci una care să îi învețe să zâmbească, așa cum făcea Cath cu fica mea.

— David, sunt extrem de norocoasă cu tine și cu familia ta. Mă bucur atât de tare că fiica mea se poate bucura de atenția bunicilor, măcar din partea lui Cath și Lewis. Și oricum, sunt atât de minunați, încât cred că suplinesc cu succes lipsa celorlalți.

M-a ridicat pe brațe și m-a condus în pat.

— Iubito, e de ajuns ca Zora să te aibă pe tine, îi ești de ajuns, îmi ești de ajuns!

Apoi a început să îmi sărute umerii pe care îi dezgolea puțin câte puțin.

— Mâine trebuie să fac bagajele, deci ar fi bine să mă odihnesc în seara asta.

Și-a lăsat capul pe pieptul meu și mi-a urat scurt un noapte bună. Înțelesese că nu mă simțeam în stare să mă dăruiesc în noaptea aceea, căci gândurile mele acum se îndreptau către... acasă. A doua zi, am început să selectez hainele pentru bagaj în timp ce Zora și David urmăreau un film pentru copii.

— Zora, iubito, spune-mi ce jucării vrei să iei cu tine. Mama trebuie să termine de făcut bagajul.

Cocoțată în brațele tatălui ei, și-a desprins privirea din televizor și a privit spre mine.

— Păi, câte am voie?

M-a întrebat știind din anterioarele vacanțe că spațiul în bagaj este limitat.

— Aș spune cam trei, iubito, dar depinde cât de mari sunt. Mama îți poate cumpăra jucării și de acolo.

S-a uitat brusc către tatăl ei.

— Nu mă întreba pe mine, iubito, tata nu se joacă cu jucării, i-a răspuns David jucându-se cu părul ei.

— Vreau să îl iau pe tati!

Am rămas încremenită în picioare.

— Dar tati nu are loc în bagaj. Trebuie să te gândești la câțiva ursuleți de pluș, a încercat David să o convingă.

— Hmm, atunci îl iau doar pe ursul Tom. Pe restul, îi las să aibă grijă de tine, tati.

Am părăsit camera încercând să mă forțez să zâmbesc. Când am ajuns în camera ei, am izbucnit în lacrimi. Mă simțeam egoistă prin simplu fapt că decisesem să îmi despart fiica de tatăl ei, chiar și preț de câteva zile. Pentru Zora, nu era o reîntoarcere acasă, ci plecarea de acasă. Pentru fiica mea, nu însemna regăsirea unor oameni, ci lăsarea lor în urma ei.

Trecuseră ani buni de când nu mai venisem în România. Cumva, îmi era teamă că dacă am să mă întorc, am să trezesc la viață amintirile trecutului ce îmi puteau umbri fericirea prezentului. Când am pășit afară pe ușa aeroportului, am simțit un miros de acasă. Căci, acasă are un miros specific.

Nu conta că era un oraș poluat, nici că politica era la pământ și nici că totul părea să se degradeze, conta doar că încă mirosea a acasă, încă simțeam cum un dor ce abia se auzea țipând în adâncurile inimii mele, atunci era îmbrățișat și potolit. Am luat în primire mașina pe care o închiriasem și am plecat către apartamentul închiriat prin Airbnb.

Cândva, în București, aveam și-o casă, dar care încă dormea în singurătate. Nu mi-aș fi dus fiica în garsoniera mea, de fapt, nu acum. Când avea să crească suficient încât să ne confensăm despre trecutul meu, știam că am s-o las să descopere și locul acela nefericit. Dar acum nu era momentul potrivit.

Când am ajuns în fața blocului, Zora privea confuză.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Casa asta nu e prea mare pentru noi două? m-a întrebat ușor speriată.

Am început să râd. Fiica mea nu știa ce este un bloc de apartamente, iar eu nici nu realizasem că trebuie să o pregătesc în avans.

— Acesta se numește bloc, iubito. Aici au casa mai mulți oameni. Îți amintești apartamentul prietenei mele Mina? Este exact la fel.

— Dar prietena noastră Mina stă într-un bloc mai mic și nu are bani să își cumpere o casă. Așa de mulți oameni sunt săraci aici?

Zora avea un obicei de a strânge într-un buchet realități și de a mi le oferi cu zâmbetul pe buze, fără a realiza că acele realități mă plesneau cel mai adesea fără milă.

— Nu cred că e vorba de bani, pur și simplu nu au spațiu să construiască atâtea case.

— Atunci să se mute la noi, în Anglia. Noi avem spațiu pentru toți, nu, mama?

— Zora, îți aduci aminte ce te-a învățat mama că este cel mai important lucru în viață?

S-a așezat pe bagajul ei micuț și a început să se gândească.

— Da! Să fim fericiți, mi-a răspuns mândră că lecția era învățată.

— Exact, iubito! Oamenii aceștia sunt fericiți aici.

— Așa ai fost și tu fericită când ai locuit aici, înainte de mine și de tati?

Cum aveam să îi spun fiicei mele că eu învățam acum de la ea și tatăl ei ce înseamnă fericirea... Am aprobat din cap.

— Acum, hai să urcăm, vrei?

— Bine!

Ne-am instalat în apartament și am lăsat-o să doarmă pentru câteva ore. În timpul ăsta, am poposit la fereastra din bucătărie pentru a privi pe săturate oamenii ce păreau a fi ghidați de o mână invizibilă în diverse direcții pentru atingerea unui scop. De parcă viața era un maraton pe

care trebuie să îl duci la bun sfârșit și, nici pe departe, o plimbare pe malul timpului, în care ai șansa să privești niște peisaje ale vremii și să te bucuri la o șuetă cu cei pe care soarta ți i-a dăruit. Cândva, singurul meu scop era să îl câștig pe Alexandru, acum însă, eram aici doar pentru că fiica mea să fie îmbrățișată pentru întâia oară de țara necunoscută ei, ce pentru mine era acasă, să mă plimb pe malul timpului, încercând să las în urma mea peisajul nefericirii și să mă concentrez pe imaginea iubirii din viața mea.

Mi-am turnat lichidul negru aromat în cana pe care o căram cu mine peste tot și am continuat să privesc, inhalând mirosul cafelei amestecat cu graba oamenilor și praful străzilor ce țipau de oboseală. Orele au trecut pe nesimțite, așa încât nici nu am sesizat când Zora s-a trezit și a ajuns rezemată de picioarele mele. M-am întors către ea și am înălțat-o în brațele mele încât să poată și ea privi afară. I-am dat la o parte buclele mici de pe fața ei perfectă și i-am sărutat ușor fruntea transpirată.

— Ce vezi, iubita mamei?

Îi vorbeam aproape în șoaptă, încât să nu îi tulbur prea tare somnul de care abia se despărțise.

— Văd pomii, mama! Sunt atât de frumoși. Putem să sădim și noi acasă pomi care să ajungă la fereastra noastră?

Și-a pus capul pe umărul meu și și-a apropiat fruntea de mine. Era modul ei de a avea contact mai puternic cu mine, prin atingerea pielii. Uneori, îmi zicea că vrea să fiu puțin mama-cangur și să o las să răzbată prin tricoul larg, în așa fel încât să îmi simtă căldura pielii, dar alții să nu ne poată atinge. Eram surprinsă. Fiica mea observase pentru întâia oară pomii și nu mulțimea de oameni ce fremăta sub noi. Încă mai aveam de învățat de la ea atât de multe... Zora mă învăța clipă de clipă că fericirea zburdă nestingherită în natură, prin pomi, prin flori, că zboară cu fluturii și buburuzele care o determină să țipe de bucurie când poposesc pe mâinile ei micuțe. Eu, ca mulți alți adulți, probabil, căutasem întreaga-mi viață fericirea în oameni, acolo unde ea fuge de frica răutății omenești.

— Vrei să vedem mai mulți pomi și mai multe flori? Mama te poate duce într-un parc extrem de frumos.

Brusc, amorțeala ei a fost străpunsă de un val de entuziasm.

— Yeey, da! Vreau! Hai să mergem! Hai acum, mami!

Eram atât de fericită să o văd entuziasmată, încât brusc am avut sentimentul că sunt iar copil, că urmează să mă cațăr prin copaci sau să alerg nestingherită pe alei. Am sărutat-o pe frunte și am alergat cu ea în brațele mele, în ritmul „căluțului” către dormitor.

— Imediat vă conduc, Majestate!

— Dii, căluțul, țipa ea de bucurie.

*De te-aș opri vreodată pe stradă
Ca un simplu străin rătăcit
Și te-aș ruga să-mi arăți direcția
Spre tot ce n-am avut cândva
Mi-ai arăta încotro să mă-ndrept?*

*De te-aș privi cândva în ochi
Și în genunchi te-aș ruga să mă vezi
Și să mă salvezi de la înecul din adâncul lor
Mi-ai întinde o geană, să mă salvez cu ea?*

*De mi-ai răspunde când simt să te știu
Și n-ai mai lăsa întunericul să măucidă
Nu crezi că ar mai fi o vorbă de spus
Când tot s-a sfârșit înainte de-nceput?*

Capitolul 7

Mă plimbam cu Zora prin Herăstrău, încercând să îi picur în gânduri și în amintiri câte un strop din România. Îi povesteam câte o întâmplare scurtă cu mine, din locurile pe lângă care treceam, cât să îi trezesc interesul mai mult și să o lege amintirea mamei ei de fiecare bucată de pământ de acolo, de fiecare frunză ce dansa pe adierea ritmică a vântului, de fiecare bancă și al ei lemn dulce. Îmi doream atât de tare ca fiica mea să știe că locul ăla e parte din AND-ul ei și că acolo, înainte ca ea să se nască din mine și tatăl ei, pentru mine era *acasă*.

Am luat-o spre locul de joacă, analizându-i cu atenție reacțiile la vederea elementelor din parc. Era atât de fericită încât, în ultimul apel telefonic, îi spusese tatălui ei că este minunat în vacanță „acolo de unde vine mama, din locul ăla unde se nasc cele mai grozave mame”. Ajunse la locul de joacă, am lăsat-o să se plimbe liber și să interacționeze cu ceilalți copii, în timp ce eu îmi savuram cartea pe care o cumpărasem în grabă de la

taraba unui anticariat plasat la gura de metrou din fața apartamentului. De data asta, avea să vorbească în limba mea maternă și cu alți oameni, cu excepția mea și a unchiului Max. Zora stăpânea perfect ambele limbi de parcă Dumnezeu făcuse un pariu cu viața să îmi dăruiască cel mai minunat copil de pe pământ.

Abia începusem capitolul trei când am simțit că un bărbat se așază pe bancă, destul de aproape de mine. M-am întors instinctiv să îi zâmbesc, dar brusc corpul meu a rămas nemișcat la vederea acelui om, demult îngropat în adâncul sufletului meu. Era el, Petru Alexandru, omul datorită căruia Zora exista și din cauza căruia pentru ea România nu era acasă.

— Bună!

Atât a putut să îmi spună după atâta amar de vreme. Mă simțeam incapabilă să reacționez în vreun fel. Brusc, sentimentele adânc îngropate în cimitirul sufletului meu începuseră a se trezi la viață, dar într-o altă formă.

— Nu mă așteptam să te văd după atâția ani, a continuat el. Deseori am crezut că am să te reîntâlnesc pe undeva, dar nu erai pe nicăieri. Dintr-odată, ai dispărut!

Încercând să îmi stăpânesc respirația necontrolată și amestecul de stări ce mă învăluise, am continuat să privesc către Zora. Nu mă simțeam pregătită să îl revăd și cu atât mai puțin să îi vorbesc. Și totuși, am îndrăznit să-i spun un adevăr.

— Nu am dispărut, ci mi-am permis să exist, doar că am ales să fac asta într-un loc diferit și pentru oameni care m-au dorit.

Simțeam cum mă privește cu atenție, iar mâna lui se îndreaptă ușor către umărul meu.

— Să nu-ndrăznești! i-am spus printre dinți.

— Înțeleg, acum ești măritată. Ai un copil?

Nu înțelegeam pe ce se bazează afirmația lui ținând cont că pe degetele mele nu se zărea nicio urmă de vreun inel sau verighetă. Până să apuc să îi răspund, Zora a alergat spre mine entuziasmată, de parcă simțea că am nevoie de ea. Dar nu aveam, nu îmi doream să îmi folosesc fiica ca pe un scut. Tot ce îmi doream era să o țin departe de toată situația asta. Să rămână pură și neatinsă de toată mizeria trecutului meu.

— Mama, mi-am făcut prieteni noi și sunt atât de drăguți. Sunt foarte fericită!

Am ridicat-o pe piciorul meu și i-am sărutat fruntea apăsător.

— Mama e și mai fericită pentru tine.

— Și tu îți faci prieteni noi?

S-a întors brusc către Alexandru care o privea cu atenție, așteptând probabil momentul potrivit pentru a-i vorbi, motiv pentru care aveam nevoie să o îndepărtez de acolo.

— Nu, mama are suficienți prieteni momentan. Acum, fugi la joacă, căci foarte curând vine ora cinei și va trebui să plecăm.

A sărit din brațele mele și a alergat către leagăne. Văzând-o în brațele strânse ale leagănelui, am derulat în mintea mea ultimul moment în care eu mi-am legănat durerea și fărâma de suflet ce-mi mai rămăsese. Uitasem ultimul moment fericit ce mă lega de acest simbol al copilăriei.

— Și dacă nu eram căsătorită și dacă nu aveam copil, realitatea prezentului nu s-ar modifica. Iar realitatea asta ține de faptul că acum nu mi-aș dori să ajungi mai aproape de mine decât poți fi pe această bancă, i-am răspuns.

— Ai o fiică extrem de inteligentă și frumoasă. Câți ani are?

Mă frapa să văd cu câtă nonșalanță purta acea conversație. Acum înțelegeam de unde interesul lui de a-mi vorbi. Voia să se asigure că nu este fiica lui.

— Suficienți cât să nu poată fi a ta. Și da, Zora este extrem de frumoasă și inteligentă, dar e cu mult mai mult de atât. Este extrem de caldă și de prietenoasă, de sinceră și de iubitoare. Iar aici îi seamănă tatălui ei.

— Tatălui ei? Înțeleg deci că nu ești căsătorită, mi-a răspuns cu o urmă de îngâmfare în glas.

— Cu ce ar schimba lucrurile răspunsul acestei întrebări?

Tonul vocii mele trăda clar iritarea provocată de cuvintele lui.

— Ai dreptate, poate că nu ar schimba cu nimic viața!

— Viața?!

M-am răsucit spre el și l-am privit cu o oarecare ironie. Viața mea se schimbase brusc și radical din cauza lui. Nu, nu îmi spusese el să plec, dar nici nu mă ajutase să rămân. Dacă ar fi știut să îmi arate puțină compasiune și să mă ajute să îmi găsesc drumul către acea viață de care vorbea, poate că aș fi reușit să mă vindec fără atâtea cicatrice. Mi-ar fi fost de ajuns să vorbim din când în când, despre viața aia de care zicea el. Despre lume, despre vreme, despre orice. Orice cuvânt ar fi însemnat infinit mai mult decât respingerea aceea care îmi întărea convingerea că sunt total nebună, iar conceptul de iubire este o fantezie desprinsă de realitate.

Am realizat atunci că venise momentul să îi spun de fiica noastră pe care o pierdusem din cauza *vieții* aceea de care vorbea. Era dreptul lui să știe și dreptul meu să mă eliberez de demonul durerii care încă urla în mine cu putere. M-am uitat la ceas și am observat că era trecut de ora 18. Am strigat-o pe Zora pentru a ne îndrepta către casă. M-am ridicat brusc de pe bancă și l-am privit ca pe un simplu străin, pentru prima dată, după ani mulți.

— Am să te caut zilele acestea căci sunt lucruri pe care vreau să ți le spun. Ai același număr de telefon?

— Da, mi-a răspuns el șocat, dar totodată, privindu-mă plin de infatuare. Am să aștept.

Zora s-a apropiat de mine și mi-a cuprins degetul mare cu mânuța ei.

— Nu ca să mă apropii, ci ca să pot să mă îndepărtez definitiv, am continuat eu privind-l în ochii ce nu îmi mai vorbeau. Am luat-o pe Zora în brațe și am grăbit pasul, fugind poate de el sau poate de trecut sau - cine știe - drept e că m-am oprit la ieșirea din parc pe o bancă, simțind că trebuie să mă adun, că nu am dreptul să îi mai permit să mă afecteze acum, căci fiica mea merita să mă aibă fericită alături de ea în vacanța aceasta și în toate zilele ei.

— Mami, cine era domnul în costum negru cu care ai vorbit?

— Îl cheamă Petru Alexandru și este acel bărbat din viața unei femei pe care, probabil, și tu îl vei întâlni cândva în calea ta. Dar mami te va învăța cum să îl îmbraci în raze de soare și să te bucuri când îl vezi, nu să îl vrei ascuns sub lumina difuză a lunii.

— Oamenii pot să fie îmbrăcați în soare sau în lună?

— Da! Oamenii se îmbracă din natură, în funcție de ce sentimente trezesc în noi. Mami o să te învețe la timpul potrivit!

Și mi-am strâns fiica în brațe mai puternic.

— Atunci, tu ești îmbrăcată și în soare, și în lună pentru că îmi place de tine și ziua, și noaptea!

Un râs puternic și zgomotos s-a scurs din mine, în timp ce lacrimile îmi brăzdau obrajii în mod necontrolat.

— Iar tu ești Soarele și Luna mea, și întregul univers, fetița mea iubită!

De parcă micuța ei făptură simțea că am atâta nevoie de o îmbrățișare, și-a pus mâinile în jurul gâtului meu și m-a strâns cu toată puterea ei de om minuscul. S-a desprins ușor și m-a întrebat privind-mă în ochi atât de profund încât simțeam că mă străpunge până în adâncul sufletului.

— Mami, tu plângi acum de fericire sau de nefericire?

— Mami plânge ca atunci când ești tu foarte obosită și simți nevoia să dormi, dar nu suntem încă acasă, i-am răspuns jucându-mă prin părul ei.

— Atunci hai înapoi la noi acasă să dormim împreună cu tati. Oricum, când tati e alături de noi, tu zâmbești mult mai frumos, a continuat ea.

Avea dreptate. Îmbrățișările lui David fuseseră singurul tratament la care inima mea rănită răspundea, singurele momente în care zâmbeam necontrolat. La umbra sufletului său, reușisem să mă adăpostesc de furtuna vieții ce mă rănise aproape fatal. Priveam în jurul meu cum adierea vântului mișcă ușor frunzele copacilor bine înrădăcinați. Eram și eu ca acei copaci care prinseseră rădăcină alături de Zora și David, dar care încă se mai lăsau atinși de adieri ușoare ale vieții.

— Încă nu, iubito! Uite, mami nu mai plânge!

Și mi-am șters lacrimile, forțându-mă să îi zâmbesc.

— În seara asta vreau să dorm lângă tine, să-ți mai aud inimoara cum bate, mami, pot?

— Normal că da, ce întrebare-i asta? Acum, hai fuguța acasă.

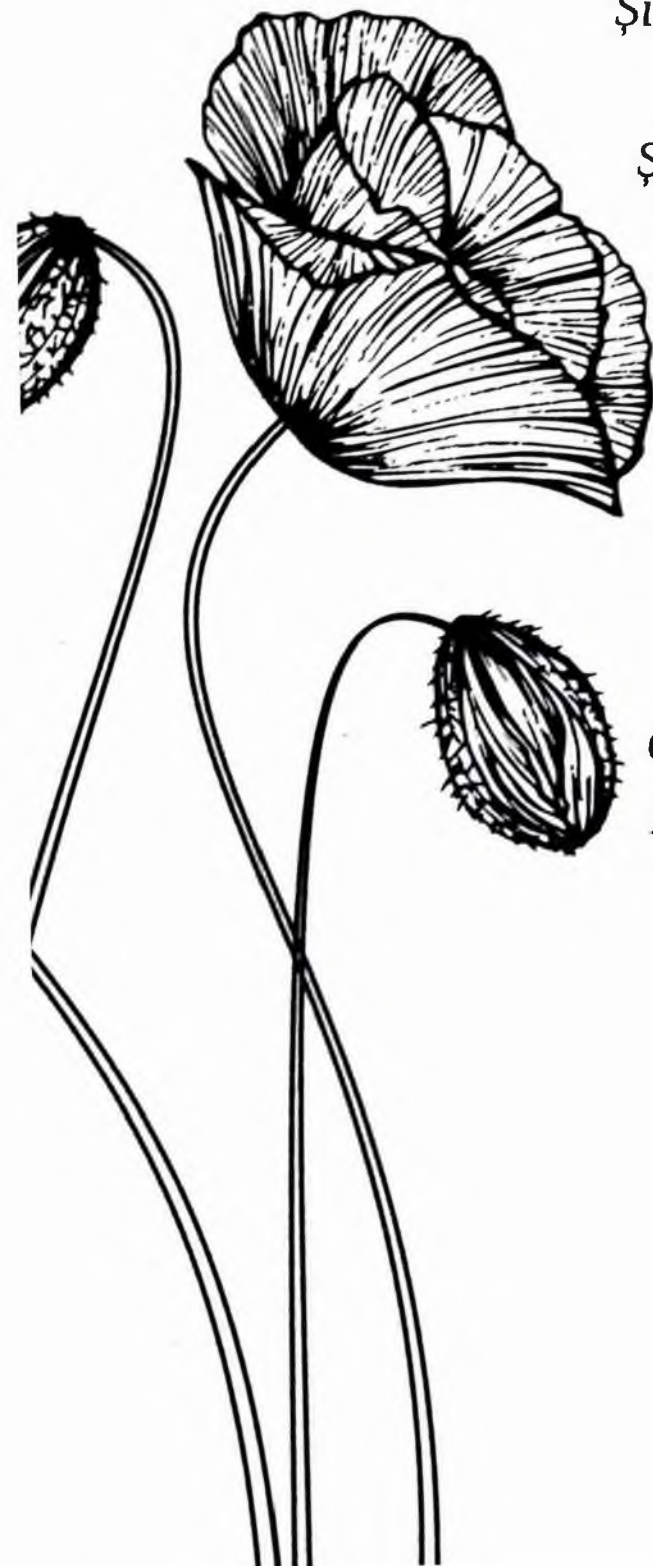
*De-ai ști tu oare fantoma ta cum mă alintă
Și cum îmi spune basme ce mă adorm frumos.*

*De-ai ști tu oare fantoma ta cum cântă
Și cum mă vindecă de tine cu glasul ei duios.*

*De-ai ști tu oare cât te-am iubit cândva
De am ajuns să-mi vând inima la bucată.
De-ai ști tu oare ce greu a fost a mă salva
Din ghearele iubirii, din a ta judecată!*

*De-ai ști oare ce văd azi în oglindă
Când mă privesc adesea, aproape pe ascuns.
De-ai ști tu oare ce mult mă plimb prin tindă
Și cu durere caut doar să găsesc răspuns!*

*De-ai ști tu toate astea,
Oare ai mai fugi prin viață
Să cauți altă stea
Să mângâi altă față?*

Capitolul 8

După ce i-am pregătit Zorei cina și am îmbrăcat-o cu pijămăluța nouă pe care i-o cumpărasem special pentru această vacanță, doar ca să-i amintească de România când aveam să ne întoarcem în UK, am strâns-o la pieptul meu și i-am cântat un cântec de leagăn pe care îl inventasem pe vremea când era bebeluș și niciun cântec știut nu funcționa pentru a o adormi:

„Zori de zi au pătruns în întuneric
Când Zora mea în mine a apărut
Roua pe flori s-a așternut feeric
În clipa în care noi ne-am cunoscut”

Și doar câteva clipe mai târziu, dăduse lumea realității pe cea a viselor cu prinți și prințese. Eu, însă, eram mai ancorată ca niciodată într-o realitate ce îmi bătea la geam, așa că m-am desprins cu greu de ea și de mirosul ei special și am mers la bucătărie. Cerul părea că se zbate să doarmă în lumina prea puternică pe care orașul luminilor o reflecta. Am deschis iar fereastra și am lăsat

aerul acela de acasă să îmi pătrundă plămâni, să îmi scalde dorurile din adâncurile inimii mele. Oamenii începeau ușor-ușor să dispară din peisaj, în timp ce mașinile păreau a fi de neoprit. Am privit ecranul telefonului și am văzut un mesaj de la David. Îmi era greu să îl citesc, simțeam cumva că nu îmi doresc ca alții să mă deranjeze în lumea asta a mea și doar a mea, dar l-am deschis și, fără a realiza, lacrimile mi s-au așternut iarăși pe față:

Iubito, Zora pare atât de fericită să fie acolo cu tine. Mi-a spus că îi place România, iar asta mă bucură enorm. Acum, tot ce îmi mai doresc să aud este că tu ești bine și, poate, de ce nu, că ai șansa să îți vindecii rănilor provocate de lucrurile pe care încerci să le ții adânc îngropate în tine. Sunt lângă tine în orice moment, nu uita asta. Doar sună-mă și am să fiu acolo imediat.

Venise timpul să sparg această bulă în care mă aflam de ani buni. După câteva tonuri de apel, vocea lui caldă îmi mângâia toate fricile, toată neputința și întreaga inimă cuprinsă iar de tristețe.

— Ești bine, iubito?

Eu plângeam. Cât de bine puteam fi acum când decisesem să îmi scot de una singură firele ce îmi opriseră cândva sângerarea inimii?

— Sunt bine, David. Mă gândeam dacă ai putea să vii și tu aici. Nu doar Zora trebuie să îmbrățișeze România, ci și tu.

Câteva momente doar liniștea lega două suflete într-un apel telefonic.

— Ești sigură?

Confuzia din glasul lui era acoperită aproape în totalitate de încântare.

— Sunt sigură! David, trebuie să îți spun ceva... azi l-am întâlnit pe acel bărbat și... cred că am nevoie de ajutorul tău. Max se întoarce în țară peste câteva zile și aş putea să îl aştept pentru a mă ajuta cu Zora preț de câteva ore, doar că... nu cred că aş avea puterea necesară de a înfrunta trecutul fără a te ști lângă mine.

— L-ai întâlnit pe..., a repetat el surprins.

— Din întâmplare, dar da. Și vreau să îl întâlnesc încă o dată, de data asta, cu voia mea. Simt că a venit timpul să îl privesc în ochi și să mă eliberez de el și de tot ce ține de el.

— Înțeleg. Mă uit acum de bilet și mâine am să fiu acolo. Vă iubesc! Acum odihnește-te, iubito.

— Promit!

Am închis telefonul și am tras adânc aer în piept. Zora și David aveau nevoie de mine ca de un întreg. Nu puteam să trag după mine niște tinichele ale unui trecut absurd ce aveau puterea de a ne spulbera liniștea și fericirea. Aveau nevoie de mine puternică și fericită, râzând cu toată ființa mea la glumele lui David și bucurându-mă de fiecare năzbâtie a fetei mele! M-am reîntors lângă Zora și, fără a o tulbura prea tare, mi-am

aliniat fața la nivelul chipului ei pentru a o putea privi pe nerăsuflăte. Ea mă vindecase de multe răni prin simpla ei existență, dar de lucrul acesta nu trebuia să fie responsabil un copil, nu era nici pe departe treaba unui prunc. Copiii nu se nasc pentru a vindeca sau a împlini viețile părinților. Copiii se nasc pentru ca părinții să îi ajute să își împlinească propriile vieți, pentru a-i învăța cum să se vindece fără cicatrice de rănilor provocate de oamenii sau evenimentele din viața lor. Copiii nu trebuie să târască după ei niște părinți îmbolnăviți sufletește de alții și nici să înfrunte viața prea devreme pentru a o putea înțelege și a negocia cu ea fericirea propriilor părinți. Copiii sunt precum lăstarii copacilor - se hrănesc prin rădăcinile părinților, ajungând să aibă propriile rădăcini ce vor trebui, la rândul lor, să își hrănească proprii lăstari. Dar dacă rădăcinile părinților sunt vechi sau putrezite, ei vor pieri sub privirea lunii pline sau se vor chinui să supraviețuiască razelor de soare.

Credeam, cumva, că renunțând la carieră și petrecându-mi tot timpul cu Zora, aveam să fiu o mamă mai bună ca a mea, care considerase că prioritară era cariera ei și omisese să mă învețe cum să lupt, cum să trăiesc și, mai ales, cum să ating fericirea, lăsându-mă să mă zbat singură cu propria-mi viață într-o loterie cu șanse infime de câștig pentru necunoscători, dar Zora, și nu doar ea, ci orice copil din lumea asta, nu avea nevoie de o mamă mai bună ca a mea sau ca oricare alta. Avea

nevoie de o mamă care să fie bună pentru ea și pentru nevoile ei. Atât timp cât eu permiteam ca fiica mea să îmi vadă lacrimile pe față, puteam fi o mamă mai bună ca a mea, dar nu o mamă bună pentru Zora.

Zora avea nevoie de sufletul meu complet în care să vadă lumină pentru a învăța că lumina este esențială în sufletul unui om, nu de o mamă cu o inimă întunecată de durerea oamenilor din trecut, care să se străduiască din greu să mențină o simplă licărire în ea. Avea nevoie să existe în mine doar ea, să aibă loc să se joace în inima mea, să îi eliberez sertarele memoriei mele prea pline cu străini nemiloși, în care ea să își țină fiecare cuvânt și fiecare acțiune. Zora nu avea de ce să se bată cu alții pe locul din sufletul meu sau pe care să îi regăsească din întâmplare prin mine și să se sperie cumva de ei, ajungând într-un punct al vieții în care să îi fie teamă de oameni, că pot să o strice ca pe mama. Nu greșelile mamei mele trebuia să le evit, ci pe cele ale mele din postura de mamă. Căci, cu siguranță nu aș fi greșit ca mama, dar puteam să ajung într-un punct al vieții în care să realizez că am greșit ca mama Zorei. Iar asta, asta ar fi fost imposibil de reparat și cu mult prea imposibil de suportat. Am adormit, îmbătată cu propriile gânduri și temeri. Când m-am trezit la țipătul de bucurie al micuței, am observat prin pâsla de somn că televizorul rula pe un canal de desene animate. M-am speriat când Zora a sărit pe mine, țipând să mă trezesc că a venit tati la noi.

Am luat-o în brațe și am încercat să o liniștesc, crezând că e doar un vis. Eram atât de obosită, încât mă simțeam incapabilă să mă ridic din pat.

— Mama, trezește-te, te rog! Tati e la ușă de mult timp. O să moară de dorul nostru.

M-am ridicat din pat panicată și am alergat către ușa de la intrare. Zora nu avea cum să ajungă la încuietore, așa că am deschis eu ușa într-un gest inconștient, de parcă mă temeam să nu dispară dacă aș fi amânat încă o secundă. David stătea culcat lângă ușă, cu bagajul lângă el, tastând pe telefon. Un zâmbet i-a luminat fața imediat ce m-a văzut lângă el. S-a ridicat dintr-o mișcare și a început să îmi sărute părul preț de câteva secunde până ce Zora s-a cățarat pe el. Am intrat în apartament și l-am lăsat să se așeze pe pat pentru a-i da fiicei lui doza de iubire pe care nu o primise câteva zile la rând. Mă uitam la ei, din pragul ușii și vedeam cel mai frumos tablou pe care o femeie îl poate vedea vreodată. O operă de artă a vieții pe care niciun om din trecutul meu nu ar fi fost vreodată capabil să o producă. Aveam tot! Aveam un copil sănătos și iubit și un bărbat cum încă îmi era greu să cred că există. David s-a întors spre mine, fixându-mă cu ochii lui ce străluceau de fericire, în ciuda oboselii trădate de cearcănele din jurul ochilor și mi-a făcut un semn să mă alătur îmbrățișării aceleia de poveste. Și am făcut-o.

— Sunt atât de fericită că ești aici, tati! Și mami este.

Știi, zâmbește mai puțin când tu nu ești cu noi, i-a spus ea în engleza ei perfectă dintr-o suflare.

— Nici tati nu zâmbește fără mami, chiar deloc așa spune, i-a răspuns el vizibil marcat de lipsa noastră.

— Tati ți-a adus un cadou, iubito! Nu vrei să mergi în dormitor să îl deschizi cât timp tati vorbește puțin cu mami?

— Cadooou, a început ea să țopăie de bucurie. Abia aștept să îl văd.

A alergat spre bagajul lui pe care știa extrem de bine să îl deschidă și s-a întors cărând în brațe spre dormitor un urs de pluș. Când am rămas singuri, David m-a împins pe pat și s-a năpustit asupra mea.

— Mi-era atât de dor de tine, mi-a șoptit printre sărutări.

— Și mie, doar știi asta, am chicotit eu.

— Știu? Hmm, cred că uitasem, am nevoie să mă convingi iar, a continuat el să mă tachineze, plimbându-și mâinile pe corpul meu.

— Hei, domnule, am un copil de hrănit și un partener de alintat, am priceput. Dar acum zic să încep cu copilul, i-am rostit printre râsetele provocate în mod voit de mâinile lui în părțile sensibile la gâdilat.

S-a oprit preț de o secundă și m-a privit în ochi, iar glasul lui a devenit brusc serios.

— Te iubesc enorm! Mai mult ca pe oricine!

— Așa vrea să o iubești mai mult pe Zora decât pe mine, i-am mărturisit sincer.

— Îmi iubesc fiica enorm și tu știi bine asta. Nu există dragoste pentru Zora sau dragoste pentru tine, există dragoste pentru tine căci Zora e o bună parte din tine. Cea mai bună și cea mai frumoasă parte.

Judecând vorbele lui, realizam că era imposibil ca eu să nu îl iubesc, ținând cont că fiica noastră era trup și spirit din trupul și spiritul lui. L-am tras la pieptul meu și i-am sărutat părul. Când Zora a apărut din dormitor, s-a aruncat între noi și s-a tras în jos cât să ne audă inimile bătând, un obicei al ei pe care deja îl cunoșteam.

— Iar tragi cu urechea la ce spun inimile noastre, Zora?

David părea amuzat, dar totodată oboseala începuse să îi afecteze orice reacție.

— Nu, îmi ascult inima mea.

Brusc ne priveam unul pe celălalt fără a înțelege ce voia să spună.

— Inima ta e prea departe ca să o poți asculta, a insistat David.

— Ba nu, tati, greșești! Mami a zis că inima mea este inima ta și a ei în același loc. Deci inima mea bate întregă când sunteți voi unul lângă altul.

David a mijit ochii și am văzut cum, brusc, fața lui trăda emoția provocată de cuvintele micuței.

— Și mai spuneai că nu trebuie să fii iubită mai mult decât oricine pe lumea asta?! Te contrazice fiica ta. Te iubesc!

Am tras-o pe Zora până în dreptul nostru și m-am adresat amândurora:

— Uneori, mă sperii când voi îmi spuneți că mă iubiți pentru că mama - și i-am mângâiat Zorei fruntea - nu a fost învățată cu asta. Mama știe să iubească, dar nu a învățat să o și spună, cu excepția ta - și am îndreptat degetul spre ea - iar de iubit, nu m-au iubit decât bunicii înaintea voastră și asta a fost demult tare, așa că încă trebuie să aveți răbdare până am să mă obișnuiesc. Ce spuneți?

— Adică să înveți să îi spui și lui tati?

— Da, mama o să învețe să îi spună și lui tati asta, iar când va învăța, o să îi spună de atâtea ori, încât va recupera toți anii pierduți.

Zâmbetul lui David era dovada clară a faptului că aceste două cuvinte îi erau dorința supremă. Zora, care nu înțelegea exact ceea ce spuneam, s-a ridicat în capul oaselor și mi-a spus pe un ton de om mare:

— Eu am reușit să învăț în trei zile o poezie cu două strofe și tu ai nevoie de câțiva ani ca să înveți două cuvinte, mama? Plus că nu trebuie să le spui în română, dacă nu te-au învățat la școală, le poți spune doar în engleză.

Am închis ochii pentru un minut și am simțit cum cerul a coborât deasupra mea. Ce puteam eu să-i mai reproșez sortii, acum când realizam că m-a răsplătit cât pentru o mie de vieți cu minunea de copil ce se născuse

Permite-mi să te mai iubesc puțin 🌻 ELA E.H.

din mine și cu bărbatul acela ce nu mâncase de ore bune,
dar mă hrănea pe mine cu iubire. Am închis ochii și am
plâns.

De data asta, de fericire...!

Capitolul 9

Timp de două zile, ne-am plimbat prin București, arătându-le fiecare loc ce trezea în mine omul ce cândva aparținea, cu întreg sufletul, acestei țări. Se bucurau de orice lucru nou întâlnit, de orice parc și orice peisaj. Se bucurau și atât. Ei nu aveau cum să simtă ceea ce simțeam eu - sentimentul de a fi din nou acasă. Pentru ei era o țară nouă de vacanță, pentru mine, vechea țară a sufletului meu. Pentru ei, acasă era doar țara ce mă adoptase și pe mine. Pentru mine, acasă era... alături de ei, atât în Regat, cât și în România.

Am decis să mergem să îmi vizitez bunicii pentru ca Zora să vadă meleagurile unde eu am copilărit, unde râsul meu nepătat cu durere răsuna încă prin codrii. Așa că ne-am îndreptat către satul bunicilor într-o dimineață însorită. Priveam pe geam și simțeam cum mi se usucă inima. Toate peisajele din jur, toate casele, cândva pictate cu grijă, azi erau moarte sub pătura anilor ce trecuseră pe

nesimțite. Oamenii păreau a fi cu mult mai îmbătrâniți, iar porțile nu mai erau hotarul cetelor de copii. Zăreai câte un bătrân prin curțile goale, cocoșat de lipsa îmbrățișărilor și a mângâierilor celor care, cel mai probabil, fuseseră și ei adoptați de alte țări. Când am ajuns în fața porții bunicilor, am izbucnit în lacrimi. Nu mai era măreață, nu mai era frumos colorată, ci lăsa să i se vadă pe alocuri ridurile de vopsea mult prea veche. Nici banca unde uneori mă cățăram, copil fiind, nu mai era atât de zdravănă cât să mă susțină acum.

Zora, cu mintea ei mult prea luminată, mi-a observat imediat lacrimile.

— De ce plângi, mama? Ce te doare?

M-am întors către ea și am încercat să rostesc printre lacrimi și suspine:

— Uneori, ne doare viața, scumpa mea!

David nu înțelegea conversația noastră în română, dar și-a lipit palma de mâna mea.

— Ești bine, iubito?

— Nu știu dacă sunt bine, dar știu că trebuie să fiu. Hai să coborâm.

Când am călcat pe asfalt, am simțit că mă prinde de picior copila de cinci-șase ani care cutreiera pe străzi de dimineața până seara, care își găsea fericirea în bătaia cu apă, care nu purta tocuri ca acum și era înălțată doar de brațele oamenilor dragi. Simțeam cum mâinile și picioarele îmi sunt de necontrolat în fața tremuratului și

parcă îmi era teamă să pășesc pentru a nu sfărâma amintirile acelea împregnate pe asfalt, zâmbetele și râsul cristalin ce parcă răsună și acum pe strada cândva plină de copii. Am desfăcut-o pe Zora din scaunul de mașină și am lăsat-o pe asfalt. Nu mă simțeam în stare să o car în brațe, de teamă să nu mă prăbușesc cu ea.

— Aici o găsim pe bunica?

Zora nu își cunoscuse bunica niciodată, știa doar că există undeva, într-un oraș cu multe lumini și un turn frumos luminat. De fapt, nici eu nu o cunoscusem pe mama... o știam și atât.

— Nu, iubito! Aici se află bunicii mei, părinții bunicii tale.

— Ooh, atunci să mergem și în orașul cu turn când terminăm aici.

Nu i-am răspuns de data asta. Nu aveam cum să îi explic că eu nu știu cum s-o găsec pe mama. De parcă știa că am nevoie de ajutor, David a cuprins-o în brațele lui și a ridicat-o la nivelul nostru.

— Mami ne va răspunde la întrebări mai târziu, ce spui?

— Bine, tati, a răspuns ea.

Am înaintat pe alee și am deschis poarta, lăsându-mi lacrimile să curgă fără control pe obraji. Apoi, m-am oprit o clipă.

— David, poate era mai bine să îi sun. Să nu se sperie sau să pățească ceva când au să mă vadă așa, ca pe-o surpriză.

— Oamenii nu se sperie de surprize plăcute, iubito. Poate că tu ești speriată de ceea ce ai să găsești.

Am început să strig în curtea mult prea mică acum, pe fiecare pe rând, întâi pe bunica, apoi pe bunul. De undeva din spatele casei, am auzit o voce groasă și tremurândă.

— Cine e acolo?

Am alergat spre voce. Când am ajuns în fața lui, uimită de omul așezat pe scaun ce se sprijinea de un baston, am șoptit speriată:

— Sunt eu, bunicule, Feli.

Preț de câteva secunde, nu a reacționat în niciun fel. Stătea și privea cu ochii îmbătrâniți de viață ca la o stea ce căzuse la picioarele lui.

— Fel... Fel... Feli? m-a întrebat plângând.

— Da, bunicule, Feli! M-am năpustit asupra lui ca un adult ce se rupe în bucăți de dorul cuiva, ca un copil ce reacționează la vederea celui mai frumos și neașteptat cadou.

— A dat Dumnezeu să te mai vedem înainte să plecăm din lumea asta, fata noastră frumoasă, iubita bunicului.

Și mâinile lui înăsprite de munca anilor de mult apuși îmi mângâiau iar fața și părul și îmi cuprindeau tristețile așternute pe față.

— Unde e bunica, bunule?

— A plecat să cumpere niște portocale. Seara ne vine poftă să mâncăm ceva.

Am început să râd. Își pierduse tinerețea, își pierduse fiica și nepoata prin lume, dar încă mai era stăpân pe acel gram de înțelepciune ce uneori se îmbracă în umor.

— Bunicule, trebuie să îți prezint pe cineva. Ea este Zora, fiica mea, iar el este David, tatăl ei.

Auzul poate că îi era afectat, dar urechea minții era la fel de ascuțită ca întotdeauna.

— Tatăl ei?

Am dat din cap în semn că am să îi explic ceva mai târziu totul. M-a înțeles. În timp ce încerca să se ridice de pe scaun, l-am prins de braț cât să se sprijine de mine.

— Nu, nu! a refuzat el vehement. Când înveți să te descurci de unul singur, te încurcă ajutorul altora. Am eu strategia mea de a mă ridica.

S-a apropiat de ei cât să îi vadă bine și a întins mâna bărbătește către David.

— Să trăiți, domnule, i-a spus aproape militărește.

— Săru'mâna, bunicule, i-a răspuns David în româna lui stâlcită.

S-a întors către mine și a zâmbit.

— Acum pot să mor liniștit. Oriunde te-ar fi dus viața, știu că ne-ai luat cu tine atât pe noi, cât și limba țării tale. Și, fără a mai continua, i-a îmbrățișat pe amândoi. Îi priveam cu atâta fericire, când am zărit o femeie cocoșată de greutate, ce apăruse pe nesimțite lângă ei. Pungile din mână ei s-au revărsat când a realizat, în câteva secunde, ce tocmai se întâmplase.

— Felicia mea iubită, scumpa mea, a alergat spre mine cu bucurie, sărutându-mi mâinile și fața.

— Iartă-mă, bunico! Abia acum am reușit să ajung acasă.

Am rostit *acasă* inconștient. De fapt, nici nu mai știam unde este acasă pentru mine. Ajunsesem un hibrid ce nu își găsea locul pe nicăieri, dar în fiecare dintre cele două țări, avea lucruri iubite. Curând, ne-am așezat cu toții și am început să vorbim. David a pregătit un grătar, singurul lucru românesc pe care știa să îl gătească, înconjurat de bunic și de Zora, în timp ce eu și bunica ne-am retras puțin în bucătărie.

— Ai poze de la nuntă? m-a întrebat ea curioasă.

— Nu am încă, bunico, dar promit că am să ți le arăt curând.

Cu un gram de scepticism și frică, mi-a răspuns imediat:

— Abia aștept să le văd.

— Ce mai știi de mama, bunico?

S-a așezat pe scaunul de lângă sobă și a oftat:

— S-a căsătorit acum 2 ani. Cred că înainte de Paști. Cu un francez de-al ei. Ne-a sunat într-o zi și ne-a spus, de parcă era fata mare căreia îi venise sorocul. Nu i-am spus prea multe, i-am urat doar să fie fericită.

— Bunico...

M-am așezat aproape de genunchii ei.

— Dar de tata tu știi ceva?

Mâinile ei au început să îmi aranjeze părul, așa cum o făcea și când eram copil.

— A murit... acum vreo 5 ani, cred să fi trecut. A murit singur, la o partidă de vânătoare, împușcat din greșeală. Dar nu m-ai întrebat niciodată de el. Sper că n-ai să fii tristă să știi că nu mai trăiește acum.

Am privit-o calm. Orice om ar fi suferit să audă că i-a murit tatăl. Unii ar fi plâns pe veci în inimile lor. Eu, însă, n-am simțit nici cea mai mică urmă de tristețe căci, pentru mine, el nici nu se născuse vreodată. Acum aveam să aflu că orice lucru în lumea asta își are folosul cândva. De-ar fi trăit, nu reușea viața să mă rupă în bucăți cum o făcuse când eram copil, dar ar fi reușit cu siguranță, s-o facă acum. Și poate că era mai greu.

— Pentru mine, el n-a trăit niciodată, bunico. Eram doar curioasă dacă mai există. Acum că am aflat, sper ca Dumnezeu să îl ierte.

— Dar tu l-ai iertat, fetiță dragă?

— Nici nu cred că am fost vreodată supărată pe el. Doar că, nu știu cum să explic... mi-ar fi plăcut să fie fericit că mă are, chiar dacă nu știa sau nu dorea să fie tată. Hai lasă, bunico, să mergem că ne așteaptă afară cu masa.

Am lăsat-o să mă mai mângâie puțin și am ieșit cu farfuriile în curte. Zora îi povestea bunicului câți urși de pluș are și promitea că îi va aduce câțiva care să aibă grijă și de el, cum au de copiii fără părinți. Am mâncat în

jurul unei mese rotunde din lemn, așa cum Zora sau David nu mai văzuseră vreodată. Și poate lemnul sau poate pământul ce îl susținea, nu aș putea să spun exact ce, ne-au înrădăcinat mai tare într-o familie, cum nu mai fusesem vreodată. Cumva, trecutul, prezentul și viitorul mâncau în sânul vieții de la sat.

Capitolul 10

Reîntorși în capitală, pregăteam cina pentru micuții mei omuleți. David coborâse să cumpere lapte de la supermarketul din apropiere, în timp ce Zora rămăsese cuminte în sufragerie. Deodată, am auzit-o pe Zora țipând. Am lăsat totul deoparte și am mers speriată către sufragerie.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Fără a mai apuca să zic ceva, l-am zărit pe Max la picioarele ei, cu un urs gigantic de pluș. Am respirat profund, încercând să îmi revin la viață. Pentru o clipă, am murit și am reînviat. David a venit în spatele meu și m-a sprijinit, simțind probabil că am să pic foarte curând.

— Max, vrei să mă omori?! l-am muștrat eu.

— Nu mi-am văzut nepoata de un an întreg. Sunt atât de fericit că încă mă recunoaște, s-a bucurat el fără a pune preț pe mica mea sperietură.

— La cât de des vă vedeți pe Skype, nu ar trebui să fi surprins, i-a răspuns David.

Privindu-mă cum tremur, zâmbetul Zorei a pierit și ursul, de două ori cât ea, a rămas pe podea în timp ce se apropia de mine.

— Mami, te-am supărat?

Am luat-o în brațe și i-am suflat pe față, așa cum știam că îi place.

— Tu nu mă poți supăra vreodată, iubito. Unchiul Max m-a supărat nițel. Ce zici, mă ajuți să îl pedepsim?

Râsul ei cristalin se auzea pe sub degețelele mici și subțiri ce îi acopereau fața. M-am apropiat de urechea ei și i-am șoptit:

— Ne cățărăm pe el și îl punem la pământ, apoi îl gădilăm cât putem de tare, ce spui?

David râdea privind întreagă scenă. Împreună cu Zora, l-am trântit la pământ pe Max și am dus planul la bun sfârșit. Când am rămas fără puteri, m-am ridicat și am fugit spre bucătărie unde David încerca să mestece în tochitură pentru a nu se arde.

— Iartă-mă, am și uitat de mâncare, am încercat să mă scuz.

M-a prins de încheietura mâinii și m-a tras brusc spre el, făcându-mă să îmi pierd echilibrul. Apoi a început să îmi răsuflă ușor pe ceafă, reușind să îmi trezească la viață toți porii.

— De când îți ceri scuze în fața mea, iubito? Știi că ai merita să fii pedepsită mai tare decât unchiul Max?

— Hmm! i-am răspuns provocator. Și cum ar trebui să fie asta?

Strecurându-și mâna pe sub tricoul meu, m-a prins cu un singur braț și m-a ridicat pe pervaz.

— De exemplu - și mâinile lui începeau să urce până aproape de sfârcurile mele - să te mușc de fiecare porțiune pe care o marchează mâinile mele. Și mâna lui s-a oprit brusc pe sfârțul meu.

Simțeam cum un tremur de plăcere dureroasă mă cuprinde pentru întâia oară de când eram cu David. De parcă ajunsese să scoată sunete din fiecare coardă a trupului meu.

— David, poate o să vină... și... vecinii, încercam eu să îi spun printre respirațiile sacadate.

— Max este extrem de ocupat cu Zora, iar vecinii - și brusc își mută privirea către fereastră și toate apartamentele pe care le putea zări în raza lui vizuală - cred că toți sunt ocupați cu altceva.

Buzele lui s-au apropiat mai tare de respirația mea neregulată în timp ce mâinile lui au început să îmi mângâie spatele.

— Mâncarea! am țipat eu brusc, încercând să îmi revin din bula de amețeală dulce în care mă prinsese el.

Un zâmbet larg a apărut pe fața lui și mâna dreaptă mi-a acoperit subit gura.

— Iubito, taci! Ai să atragi atenția.

Și-a scufundat fața în părul meu și a început să râdă, eliberându-mă din mâinile lui ce mă frământaseră cu poftă.

— Ești un obraznic, David! Așa ceva nu se face, i-am reproșat în timp ce am coborât cu picioarele pe podea.

— Hmm, începi să te porți ca o puștoaică, iubito, iar eu mă duc la vale pe panta asta a iubirii adolescente, îmi răspunde zâmbind și gesticulând cu mâinile prin aer.

Fără a mai apuca să îi spun ceva, Zora a alergat rapid spre el:

— Tatii, unchiul Max a zis că mâine mergem la grădina zoologică.

— Atunci, vom merge, și i-a șoptit Zorei ceva la ureche.

Ocupată cu o lingură în mâncarea ce era gata pregătită pentru a fi savurată, am simțit cum Zora se cațără pe spatele meu, din brațele tatălui ei.

— Mami, mami! Am un mesaj călător.

— E important? am întrebat-o în șoaptă, încercând să intru în jocul ei.

— Tati a zis că în seara asta s-a îndrăgostit iremediabil de tine și e posibil să te mănânce, și a început iar să râdă ștrengărește.

M-am întors către David și i-am transmis din privire că nu e deloc ok ce face, încercând să îmi stăpânesc zâmbetul pe care cuvintele lui rostite de gura Zorei mi-l provocaseră.

— Tati nu mănâncă oameni, i-am răspuns eu Zorei. Acum, hai, ia-l și pe unchiul Max, spălați-vă pe mâini și hopa la masă.

Lăsată jos de David, a început să alerge către sufragerie, dar brusc, s-a oprit înainte de a părăsi bucătăria:

— Tu nu ești om. Tu ești mama mea și iubita lui tata.

Am scăpat lingura în oala de mâncare și l-am privit pe David cu subînțeleș, în timp ce el o urma pe Zora, cu mâinile în aer și fața surprinsă de parcă era total nevinovat. După cină, Max a plecat în grabă. O adormisem pe Zora în dormitor și mă întorsesem la David. Știam că urma un moment în care toate gesturile din bucătărie trebuiau să își găsească explicațiile. David nu îmi provocase niciodată în cinci ani niciun fior și niciodată nu mă pierdusem așa inexplicabil în euforia unor atingeri. Mi-am întins crema pe față și m-am așezat pe canapea, alături de el.

— Ai mare grijă ce îi spui Zorei, domnule, altfel vom avea probleme mai târziu. Dacă va merge la școală și le va spune colegilor că o mănânci pe mami? l-am întrebat nefiind conștientă de felul cum suna afirmația mea.

David a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Șșștt! David, te rog, ai să o trezești pe Zora.

Râsul lui persista, iar singurul mod prin care îl puteam opri era să îl sărut. Așa că mi-am lăsat buzele să îi acopere fiecare centimetru din gura lui perfectă și am început să îl gust ca pe un fruct copt și gustos. Brusc, s-a calmat și zgomotele provocate de râs s-au transformat în zgomote provocate de plăcerea dulce a mâinilor mele pe

trupul lui. L-am lăsat să mă cuprindă și să mă aibă, așa cum nu o mai făcuse vreodată. L-am lăsat să îmi cuprindă sufletul de fiecare atingere și mângâiere și să îmi atingă rănile pentru a le unge cu lichidul dulce al iubirii. Pentru prima dată de când îl cunoscusem, făceam dragoste cu el. Am adormit tremurând, îmbrățișați și plini de roua de pe frunți, dovadă a faptului că inima mea primise a doua șansă.

Capitolul 11

Eram total nefericită de mersul la grădina zoologică. Nu puteam să îmi învăț copilul că este normal să ții animalele în captivitate, dar profesoara Zorei îmi explicase de multe ori că este nevoie să vadă real animalele în realitate pentru a ajuta la dezvoltarea percepțiilor și a imaginației. Așa că am profitat de faptul că putea fi însoțită de tatăl ei și de Max și am decis să revăd un om drag mie, pe Alina. Cu un buchet de flori albastre în mână, am bătut încă o dată la ușa cabinetului ei. De data asta, din postura de cunoștință, în niciun caz din aceea de pacientă.

— Intră!

S-a auzit scurt din spatele ușii. Când am intrat, ochii ei și-au lărgit orizontul, încercând să găsească dovezile că sunt eu, Felicia, copila pe care încercase să o mângâie prin terapie.

— Dumnezeule mare! Felicia! Nu pot să cred că...

— Îți recunoști toți foștii pacienți? am întrerupt-o eu.

S-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat ca o mamă ce mă crescuse pentru puțin timp sub privirea ei. Era atât de bine să simt un om din trecutul meu care să mă ajute să îmi găsesc calea către ceea ce am fost cândva, pentru a putea să mă regăsesc și să mă mă vindec, iar mai apoi să merg mai departe.

— Ia loc! m-a invitat ea după ce și-a desprins mâinile din jurul meu.

— Mulțumesc! Astea-s pentru tine, și i-am întins buchetul de margarete.

Și-a scăldat fața în mirosul florilor și le-a așezat cu grijă pe birou.

— Ești bine acum, Feli? Te-ai reîntors acasă? m-a întrebat în cele din urmă.

— Sunt bine. Cât despre acasă... încă nu știu ce înseamnă acasă pentru mine.

— Arăți bine, să înțeleg că ai reușit să te repari sau ai găsit omul potrivit să facă asta?

— Oamenii nu se repară de la sine, Alina. Și greu se pot repara singuri, fără ajutorul nimănui. Am făcut terapie o bună perioadă de timp, după ce am ajuns în UK și poate încă aș mai avea nevoie. Dar terapia vindecă rana și nu o lasă să ne infecteze sufletul mai mult. Cu toate astea, rănilor provoacă cicatrice, iar ele nu se vindecă, trebuie doar să acceptăm să trăim cu ele și să ajungem în punctul în care să nu ne provoace tristețe atunci când le privim în oglindă, să le pictăm în culori și

să le înfrumusețăm. Iar asta doar eu pot face. Terapia m-a vindecat, dar nu mi-a șters și cicatricile. Încă lupt cu mine să le privesc cu acceptare.

— Te-ai maturizat atât de mult, Feli. Mă bucur atât de mult pentru tine.

Privirea ei duioasă dezvăluia bucuria de a mă revedea mai bine și poate mai înțeleaptă.

— Care este viața ta acum?

— Am găsit un bărbat care să mă accepte așa cum sunt, care mă iubește și căruia i-am dăruit o fetiță. De fapt, cred că a fost darul lui Dumnezeu pentru noi amândoi.

— Acum ești mamă! Dumnezeule, ce mult mă bucur să aud asta.

— Sunt mamă de când am aflat că o am pe Clara. Acum sunt mamă pentru a doua oară. Singura diferență este că doar Zora îmi poate spune *mama*. Clara nu îmi vorbește decât prin vise.

— Clara... a rostit ea numele fiicei mele. Așa ai botezat-o pe micuță?

— Da!

— Și Zora este cea de-a doua fiică, a repetat pentru a se asigura că a înțeles.

— Așa este. Zora este fica mea de patru ani. O minune de copil. Cred că a pus Dumnezeu în ea mai multă puritate decât este necesară unui om.

— Ziceai de Clara... că... o visezi, a revenit ea la prima mea afirmație.

— O visez doar uneori. Doar în perioada în care mi-am luat rămas bun de la ea, o visez și de câteva ori pe noapte. E fericită și crește și de fiecare dată mă îmbrățișează și îmi spune: *ce mult mă bucur că ai venit, mamă.*

— Feli, visele sunt doar o reflexie a propriei minți. Știi asta, nu?

— Bineînțeles.

— Poate că încă mai ai nevoie de terapie.

— Poate, dar consider că sunt vindecată de Clara atât cât poate fi orice mamă vindecată de pierderea propriului copil. Și nu consider că aceste vise îmi provoacă durere. Le iau ca pe un cadou de la Dumnezeu. E mare lucru să poți să îți îmbrățișezi, chiar și în vise, copilul. Mai ales, când doar în vise poți face asta. Clara e a mea, e încă în mine și, oricât de multă terapie aș face, nimic nu o poate scoate din sertarul inimii sau al minții mele pentru că nu vreau și pentru că locul acela i se cuvine.

— Draga mea, copiii plecați la îngeri au nevoie să zboare. Dacă o vei păstra în visele tale, nu îi vei permite niciodată să zboare așa cum ar trebui.

Nu eram pregătită să am această discuție, așa că am schimbat subiectul.

— Știi, l-am revăzut și pe Alexandru. Întâmplător... în parc. Cred că participa la un eveniment, căci am zărit un grup de oameni la o sesiune de fotografii, la câțiva metri de locul de joacă, unde m-a găsit.

— Te-a găsit? Să înțeleg că ați vorbit?

Era surprinsă și totodată o urmă de curiozitate se distingea în privirea ei.

— Da! Nimic despre noi, ci mai degrabă despre viață. A fost așa... neașteptat, dar am decis să îl caut pentru a-i spune totul despre Clara. Cred că are dreptul să știe.

Zâmbetul ei a dispărut complet de pe față, în timp ce încercă să își regăsească locul în scaun.

— Feli, poate că nu ar trebui să mai redeschizi o rană care este aproape vindecată. Poate că nu e cea mai bună idee.

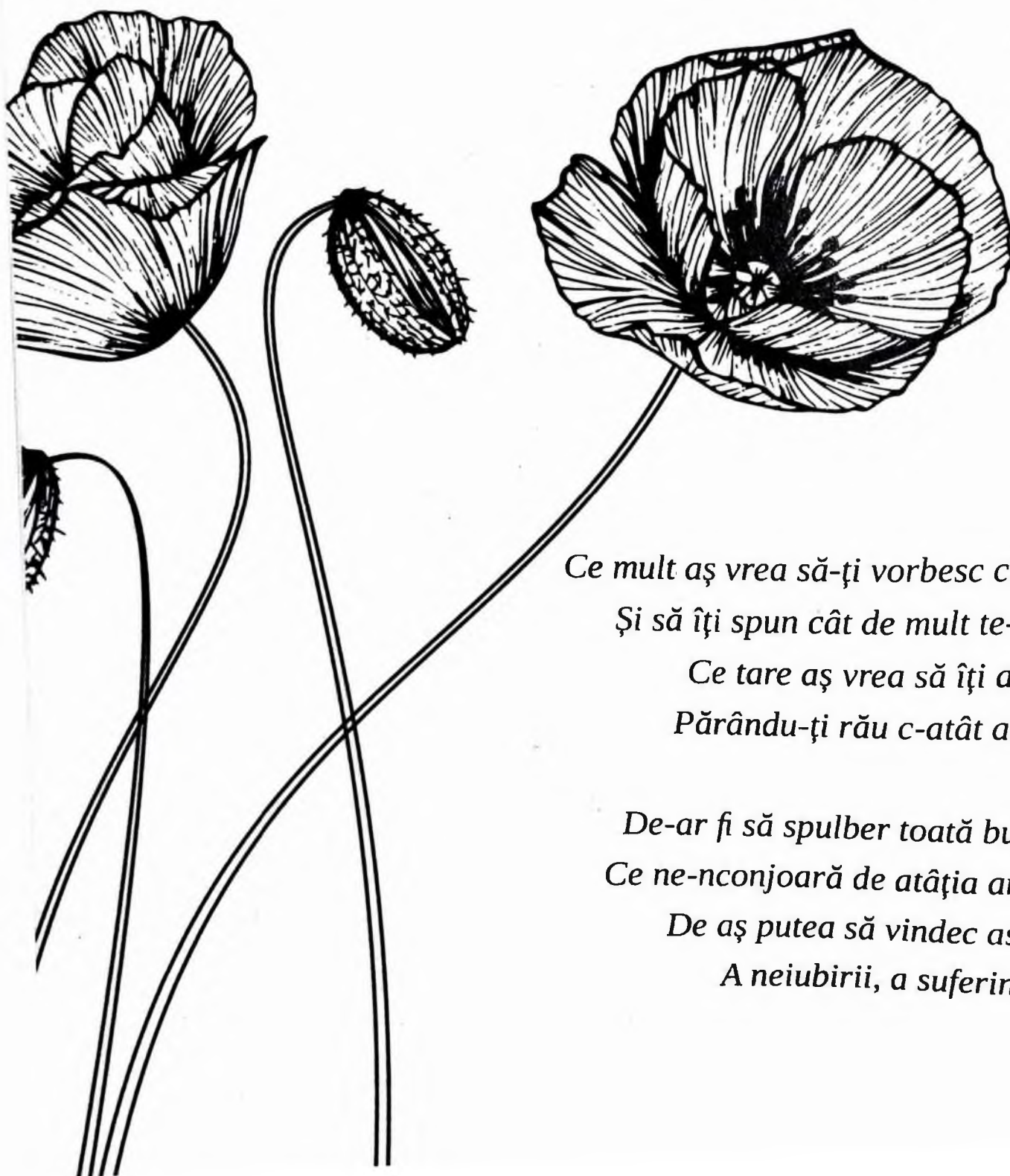
— E o rană care încă sângerează, Alina. Chiar dacă nu mai doare așa cum durea la început, e încă acolo și durerea renaște pe neașteptate. Și simt că trebuie să fac asta.

— Draga mea, uneori e mai bine să facem ceea ce este bine. Poate că simțurile ne pot păcăli câteodată, a insistat ea.

— Poate! Dar, de data asta, am să fac asta.

Era clar că nu mă putea convinge, așa că s-a retras din discuție încercând să zâmbească discret. Am mai rămas alături de ea preț de câteva minute, până ce pacientul ei a bătut la ușa în spatele căreia se afla Alina - alinarea noastră pentru câteva ore.

Cu lacrimi în ochi, mi-am luat rămas bun și am părăsit încăperea.

*Ce mult aş vrea să-ți vorbesc câteodată
Și să îți spun cât de mult te-am iubit
Ce tare aş vrea să îți aud ecoul
Părându-ți rău c-atât am suferit*

*De-ar fi să spulber toată bula goală
Ce ne-nconjoară de atâția ani amari,
De aş putea să vindec astă boală
A ne iubirii, a suferinței mari.*

Capitolul 12

În jurul prânzului, puțin după ce ajunsesem acasă, am primit un apel de la David.

— Bună, iubito! Max și Zora vor să meargă singuri în mall la locul de joacă pentru copii. De fapt, cred că Max se folosește de copilul nostru pentru a agăța o nouă iubită.

Am început să râd.

— Deci fii un tată responsabil și nu îi permite, am continuat eu în același spirit de glumă.

— Mă gândeam să mă folosesc și eu de el pentru a-mi scoate iubita la restaurant. Ce spui de asta?

— Sunt total nepregătită pentru asta, dar am o idee mai bună. Ne vedem în douăzeci de minute la intrarea principală a mall-ului din apropierea casei?

— Ok! Sper să fie ceva ce implică burgeri și cartofi prăjiți, s-a plâns el.

— Nu! Este ceva ce implică... multă gheață!

Și am închis telefonul abia după ce m-am asigurat că îi simt în receptor zâmbetul. M-am pregătit rapid, adăugând o notă de parfum ținutei mele lejere și am plecat către mall. În fața cafenelei de la intrare, stătea David sub masca ochelarilor lași de soare. M-am apropiat de el și l-am întrebat în glumă:

— Ați văzut cumva un bărbat sexi care este, din pură coincidență, tatăl unei fetițe minunate pe nume Zora?

— Hmm, din păcate nu, doamnă! Am văzut doar un bărbat îndrăgostit de mama fetiței respective, mi-a răspuns el extrem de serios.

Fără a apuca să mai continui gluma, m-a cuprins într-o secundă în brațele lui și m-a sărutat apăsător.

— Hmm, miroși atât de bine.

— Miros a parfum, știu, i-am spus în timp ce i-am mângâiat ușor obrazii.

— Nu! Miroși a fericire și m-a cuprins iar într-un sărut.

După câteva secunde în care credeam că am să mor de sufocare, m-a eliberat din închisoarea emoțiilor și mi-a cuprins mâna într-a lui.

— Unde ziceai că mergem?

— La patinoar.

Și am continuat să merg, prefăcându-mă că nu îi observ reacția de surprindere. Ne-am pus patinele în picioare și am încercat să ne ridicăm sprijiniți de bara de susținere.

— Este cea mai genială idee, iubito. După ziua asta, Max nu doar că se însoară, dar are timp să și divorțeze până ne recuperăm, dacă lucrurile merg prost cu chestiile astea din picioare, l-am auzit strigând din spatele meu.

Îmi era greu să mă concentrez și să îmi continui drumul, văzându-l cum se chinuie să își mențină echilibrul pe patine. Eram ca dintr-un desen animat. Curând, toți copiii din jurul nostru râdeau și ne arătau cu degetul. Convins că nu are nicio șansă să se desprindă de perete, s-a reîntors la banca de la intrare. Pregătindu-se să se depărteze de gheață și zâmbind către mulțimea ce ne privea, a încercat să facă o plecăciune, moment în care s-a dezechilibrat și a căzut. Mi-am așezat mâinile pe gheață și am încercat să mă târăsc spre el. Când am ajuns deasupra lui, verificând dacă încă mai este în viață, mi-a spus extrem de serios:

— Spune-mi că nu s-a spart gheața de sub mine și că trebuie să o reparăm! Îmi ajunge că am fost un balerin fără fustiță, nu aș vrea să ajung și un sculptor fără unghii.

Și iar am izbucnit în râs. După ce am pășit iar pe picioarele noastre, ne-am luat o ciocolată caldă și ne-am așezat la masa din fața patinoarului, admirând copiii care luau lecții de grație pe patine.

— Aș vrea să începă și Zora lecțiile de patinaj, i-am spus.

— Să înțeleg că ai vrut să testăm cât de sigure sunt? Ei bine, nici nu e cazul să ne gândim.

— O să învețe și sunt sigură că nu e așa periculos. Doar am ieșit teferi amândoi, i-am spus zâmbind.

— Dacă și ea își dorește asta, cu siguranță, mi-a promis în timp ce buzele lui mi-au sărutat ușor mâinile.

— David, aș vrea să îți mărturisesc ceva. Nu știu dacă am să aleg cuvintele potrivite sau dacă am să gafez, dar trebuie să fiu sinceră cu tine. Sinceritatea a fost singurul lucru pe care ți l-am putut oferi în toți anii ăștia și nu vreau să mă opresc aici.

A mai luat o înghițitură din cana de ciocolată și și-a îndreptat privirea spre patinoar.

— E despre el... a șoptit temându-se că ghicise din prima subiectul discuției noastre.

— Da!

— Înțeleg, a dat din cap aprobator.

— Trebuie să îl văd, David. Trebuie să îi spun de Clara ca să mă pot elibera de trecut. Încerc să zbor și simt că încă sunt închisă în colivia anilor din urmă.

— Ca să te poți elibera de el sau ca să... poate că încă îl mai iubești. Dacă îți va cere să te întorci la el, cu siguranță vei merge. Și...

— David, nu e... și m-a întrerupt.

— Dă-mi voie să termin, iubito! Te iubesc atât de mult încât aș accepta orice să te știu fericită, chiar dacă alături de el și nu de mine. Dar Zora... nu mi-aș dori ca fiica mea să spună tată unui alt bărbat. Mai ales, unul ca el... și câteva cute s-au arătat profund pe fruntea lui.

Mi-am plimbat degetele pe cutele provocate de gândurile negre și i-am spus cât am putut de sincer:

— David, nu va exista vreodată un alt tată pentru Zora pentru că nu poate exista un alt bărbat în viața mea, în afară de tine.

Brusc, chipul lui a fost stăpânit de o uimire, de parcă avea nevoie să îi repet toate afirmațiile... mă privea cu nedumerire. Așa că i-am repetat pentru a mă asigura că mă aude și mă înțelege.

— Te iubesc, David! Te iubesc cu adevărat!

Era pentru prima dată când auzea aceste cuvinte venite din adâncul inimii mele, rostite de buzele mele. Prima dată când mă auzea spunând asta cuiva, cu excepția fiicei lui. Curând, un zâmbet larg și duios s-a așternut pe fața lui brăzdată de bunătate. I-am cuprins fața în mâini și l-am sărutat ușor pe nas.

— Ai fost doar un pansament pentru mine, ca mai apoi să ajungi un medicament pentru vindecare. Acum nu mai reprezintă niciuna din cele două. Ești pur și simplu miracolul din viața mea, iar miracolele nu pot decât să fie iubite o viață și încă puțin. La umbra sufletului tău am reușit să mă iubesc și să mă vindec.

L-am lăsat să mă strângă profund în brațe, până ce avea să simtă că îi sunt de ajuns. Când m-a eliberat, am continuat să îi vorbesc:

— Am nevoie să îl revăd și să îi spun despre Clara. Așa e corect și asta simt să fac. Apoi, am nevoie să rămân

pentru o noapte, doar eu cu mine, pentru a-mi încheia complet legăturile cu trecutul.

— Vrei să spui, o noapte cu el?

Părea surprins, dar mai degrabă deranjat de afirmația mea.

— Am spus o noapte cu mine. Mi-e greu să cred că discuția cu el va ține pe parcursul unei nopți. Dar dacă așa o să fie, am să fiu sinceră și am să îți spun exact ceea ce s-a întâmplat.

— O noapte singură, a repetat el îngândurat.

— Nu pot să îți fac promisiuni deșarte. Știu că te iubesc, așa cum nu am crezut că aș fi capabilă vreodată. Te iubesc într-o formă pe care nu am mai trăit-o anterior. Cu toate astea, știu că l-am iubit și pe el... și poate încă îl mai iubesc, doar că diferit. Nu știu câtă putere mai poate avea asupra mea, știu doar că vreau să mă eliberez de el, indiferent de cum voi putea face asta.

S-a ridicat de la masă și a început să privească dezorientat în jur.

— Ai un dar, iubito! Acela de a ridica un bărbat la cer ca mai apoi să îl lași să se izbească cu putere de pământ. Când va fi asta?

Nervos, a început să gesticuleze în aer pentru a mă face să înțeleg că „asta” se referea la cel mai greu moment din viața noastră de până atunci.

— În seara asta, i-am răspuns sincer.

— Ați vorbit deja?

— I-am trimis un mesaj mai devreme, după ce mi-am revăzut terapeuta și i-am dat întâlnire la ora 19 la o cafenea.

— O cafenea, a răsuflat el ușurat. Închid cafenele după miezul nopții, deci nu cred că veți putea lungi conversația.

I-am zâmbit trist. Era tot ce puteam face în acel moment. Am mers către locul de joacă, unde i-am explicat lui Max întreaga situație. Mi-am luat rămas bun de la Zora, care a protestat doar puțin că vrea să doarmă cu mami, uitând imediat ce a fost chemată de noii prieteni, l-am sărutat pe David și am plecat spre ieșirea din mall, însoțită de Max.

— Ascultă-mă bine, a spart el gheața așteptării, credeam că te-ai eliberat de el în noaptea aceea când mi-ai promis că este pentru ultima dată când îl vei mai căuta. Acum, de unde toată nebunia asta?

— Max, am nevoie să îți spun de Clara și să mă eliberez de tot ce este bolnav în sufletul meu. Apoi, am să mă retrag la garsonieră pentru o singură noapte.

— Garsoniera este într-o stare imposibil de locuit. Au trecut ani de când cineva nu a mai deschis măcar o fereastră. Eu zic să mergi pentru câteva ore și apoi să te întorci acasă. Zora nu va dormi fără tine, ești conștientă de asta, a încercat el să mă convingă.

— Zora te are pe tine și pe tatăl ei. Am nevoie de voi în seara asta. Și uite, pactul e următorul: Dacă am să simt

să rămân, vei avea grijă de familia mea pentru o singură noapte. Dacă însă am să consider că îmi provoc mai mult rău, am să plec imediat de acolo. Ce spui?

Și-a strâns buzele și și-a încordat maxilarul, privind năucit în jur. Apoi, m-a îmbrățișat strâns.

— Telefonul deschis nonstop, fără scuze legate de semnal sau baterie și nu mergi la nicio altă adresă în afară de cele două menționate: cafeneaua și garsoniera ta. De acord?

— De acord!

Am plecat spre locația unde stabilisem că am să îl întâlnesc pe Alexandru cu inima îndoită de claritatea deciziei pe care o luasem. Aveam să îl revăd după ani buni în care alții reușiseră să mă adune bucată cu bucată și să reconstruiască o femeie mai bună și mai capabilă, dar, mai ales, care radia de iubirea celor din jur.

Mai avea oare el puterea să mai schimbe asta?

Capitolul 13

Ajunsă în micuța cafenea de cartier, mi-am comandat un ceai și am decis să îi cumpăr și lui o cafea, așa cum știam că obișnuia să bea cândva, iar mai apoi m-am așezat și am așteptat la masă, cufundată în trecut.

Pe fundal, în surdină, melodia *Hello* a lui Adele, acompaniată de glasurile oamenilor din jurul meu, săpa adânc în amintirile ce zăceau în cimitirul de sentimente din sufletul meu. Când l-am văzut, îmbrăcat lejer, intrând pe ușa cafenelei, am simțit cum un nod în gât îmi taie respirația. Nu! Nu mai era sentimentul de entuziasm la vederea unui om iubit, ci sentimentul de sevraj al unui om ce trebuie să țină piept unui drog de care încearcă să se vindece.

S-a așezat la masă și m-a salutat nepăsător. Melodia *Someone like you* mă ancora mai tare în trecutul trist alături de acest bărbat. De unde venea iubirea asta și suferința pentru un om cu care nu experimentasem nici 1% din ceea ce aveam cu David?! Cum reușise omul ăsta

să mă determine să îi acord atâta importanță în viața mea când nu îmi demonstrase nimic, nu îmi dăruise nici măcar amintirea unor dimineți cu aromă de fericire, ci mai degrabă doar nopți cu gust amar?!

— Nu mă așteptam să te revăd, mi-a spus pe un ton vesel și nepăsător.

Asprimea din ochii lui fermecători dezgolea un caracter de care m-aș fi speriat, într-un coșmar al vieții. Eram surprinsă să văd că nici acum nu realiza unde se situa în prezentul meu. Cumva, orgoliul masculin îl dădea de gol prin gesturi. Mi-aș fi dorit să am pe deget o verighetă cu care să mă joc pentru a-i arăta că iubirea pentru el nu mai încăpea nici cât prin diametrul unui inel. Dar nu aveam...

— Nu mă așteptam să accepți să ne vedem, i-am mărturisit sincer.

— Sunt curios să aflu ce ai putea să îmi spui după atâția ani în care ai dispărut complet.

Chipul lui era acum îmbrăcat de curiozitate, nerăbdare, dar și de orgoliu.

— Zi-mi de tine, ești bine? Ești fericit? l-am întrebat dorindu-mi din suflet să știu că este măcar la fel de bine cum îl lăsasem.

Pe un ton pe cât de vesel, pe atât de ironic, mi-a răspuns jucându-se cu ochelarii.

— Întotdeauna am fost bine și întotdeauna am să fiu. Sunt un om împlinit și fericit, exact așa cum mă știi.

Am râs. Scurt, sec și trist. El încă nu înțelegea că este, poate, cel mai nefericit om pe care îl întâlnisem vreodată. Și că fericirea la care el aspira era de fapt nefericire pentru un om conștient de viață. Aș fi vrut să găsesc cea mai acceptabilă trăsătură a caracterului său și asta poate consta în arta cu care reușea să vorbească despre fericire când era atât de atins de nefericire... Poate! Pe un ton calm și plin de compasiune, am îndrăznit să îl înfrunt și să îi spun sincer convingerile mele.

— Personal, aș spune că tu încă nu ți-ai găsit identitatea, în ciuda faptului că te crezi un om împlinit profesional sau financiar. Pe plan personal, nu cred că știi cine ești, ce vrei sau ce este fericirea. Și până nu ai să afli lucrurile astea, nu ai cum să fii fericit!

— Știu exact ce am nevoie, a răspuns el defensiv, dacă tu nu ai fost ceea ce am nevoie, nu înseamnă că nu știu ce caut.

Tonul tăios mă ajuta să înțeleg că era vizibil rănit în orgoliu.

Nu știi tu să fii bărbat, răsuna acum în cafenea. Am tăcut pentru câteva clipe, cât să audă refrenul, dar observând că nu pare a fi atent la altceva în afară de ceea ce aveam să îi spun eu, am continuat:

— Alexandru, și m-am apropiat de el, au trecut atâția ani de când m-ai cunoscut pe mine și cu mulți alții înaintea mea, iar tu ești încă în stadiul în care confunzi libertatea cu singurătatea. Chiar crezi că știi ce vrei?

Chiar ești convins că ai aflat de ce ai nevoie să fii fericit?

A dat peste cap cafeaua și și-a încruntat sprâncenele.

— Ce vrei tu de fapt? De ce ai vrut să ne vedem?

M-am retras în scaun și am respirat profund.

— Pentru că vreau să îți spun un adevăr pe care nu îl cunoști.

— Care este...?

— Eu, cu ani în urmă, nu am ajuns atât de dependentă de tine doar din cauză că te iubeam... eu... Și brusc m-a întrerupt:

— Mă iubeai? Și nu mă mai iubești? m-a întrebat cu o nepăsare amuzată.

L-am privit pentru întâia oară cu milă și compasiune. Cumva, găseam adânc ascuns sub cuvintele lui un strigăt de ajutor, o confirmare că încă mai este iubit, că mai contează cu adevărat pentru cineva. Cu toate astea, eu nu aveam dreptul să îi vând iluzii.

— Să revenim la ce spuneam. În urmă cu mulți ani, în perioada aia când te-am cunoscut pe tine, eu... am pierdut o fiică.

Mi-am înghițit lacrimile și am încercat să îmi potolesc tremuratul corpului. Îmi construiseam mental discursul ăsta și îl reluasem de zeci de ori, dar realitatea era diferită de imaginația minții mele.

— Nu înțeleg! Fiica cui?

— Fiica mea, i-am răspuns sincer.

— Fiica ta? și brusc și-a așezat palmele pe masă, forțându-se să râdă nepăsător.

— Da. De fapt, fiica noastră, a mea și a ta, i-am răspuns sincer, păstrându-mi seriozitatea.

— Încă mai ai obiceiul ăsta tâmpit de a minți, mi-a răspuns ridicându-și ochii către oamenii din jurul lui, în semn că nu valorez nici cât să fiu privită. Femeie, realizezi că ne-am întâlnit de cel mult patru ori? De unde scoți asemenea povești?

M-am ridicat în picioare căci nu aveam să mai permit să îmi vorbească precum unui copil. Și, în definitiv, nu vorbești așa nici măcar unui copil.

— Iar tu încă mai ai obiceiul de a învinovăți oamenii atunci când nu îți convine ceea ce auzi. Și da, ai dreptate, până azi, încă păstrasem obiceiul de a ține ascunse adevărurile.

S-a repezit spre mine și mi-a cuprins umerii în mâinile lui. M-am zbatut până am eliberat fiecare părticică din mine din acele mâini ce cândva visam să le mai simt pe trupul meu. Eram atât de furioasă pe el, încât l-aș fi sfâșiat cu dinții pentru că doar din cauza lui, doar ca să scap de durerea lui, a trebuit să mă afund în durerea pierderii unei țări, a altor oameni fără de care îmi era greu să și respir. Trebuia să mă eliberez de toată durerea și toată frustrarea, doar de aia dorisem să ne vedem. Incapabilă să mai fac vreun efort pentru a-mi ascunde durerea, într-un gest de disperare, l-am pălmuit la propriu. Mi-am îngăduit să las degetele, care cândva îi mângâiau fața, să îl lovească cu putere, cu atâta putere

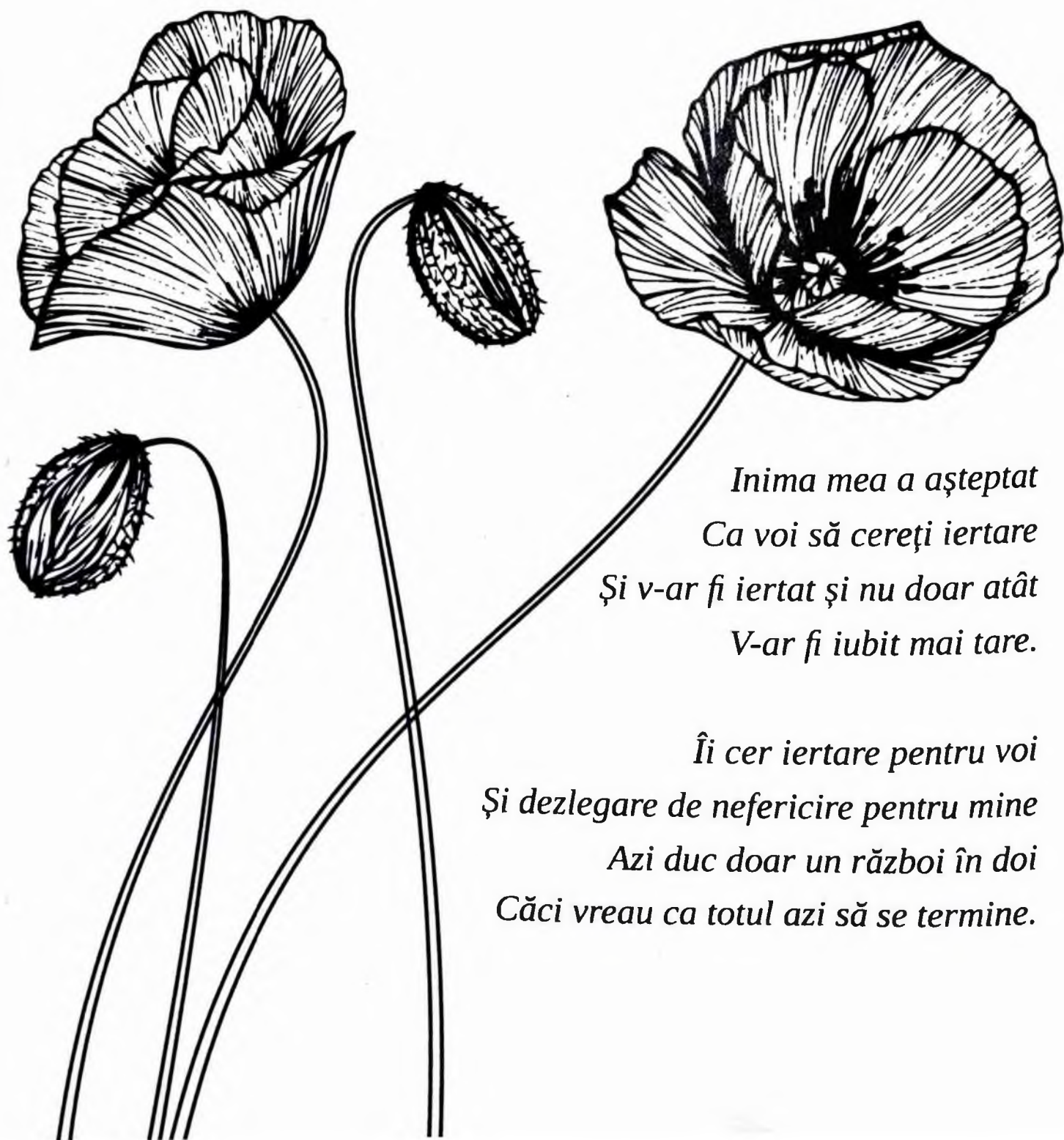
încât să îl fac să se trezească din visul acela de bărbat ideal. Mă silise să fiu așa cum nu mi-aș fi dorit vreodată să fiu, în special în preajma unui om pe care îl iubisem cu atâta putere cândva, iar pentru asta îl uram, așa cum nu o făcusem până atunci. Era atât de confuz, iar mie începuse să îmi fie teamă de el. Un sentiment pe care nu mi-l mai provocase vreodată. Îmi era teamă să nu răspundă în aceeași manieră gestului meu, dar nu a răspuns. Și-a pus palma pe locul unde îl lovisem, probabil încercând să ascundă umilința trăită în spațiul public.

— Ascultă bine ce îți spun! Nu mai sunt fetița care să te iubească așa cum ești, care să-ți accepte orice gest cu blândețe sau care să-ți cerșească iubirea. Acum sunt o femeie matură pe care nu ai să mai poți vreodată să o atingi, să o tulburi sau să o distrugi. Sunt o femeie care nu mai are nevoie de fărâme de iubire din partea unui bărbat defect cum ești TU pentru că acum am inimile întregi ale unor oameni perfecți, pentru care merită să fiu puternică. Nu îmi pasă dacă mă crezi sau nu. Nu am venit să-ți cerșesc mila. Am vrut doar să mă eliberez de durerea asta a pierderii unui suflet ce a bătut o vreme în mine, în pântecul meu, în fiecare celulă a corpului meu. Cât despre tine, poți să te duci la dracu' cu toate perfecțiunile tale și cu tot ceea ce ești.

Mi-am luat geanta și am ieșit în grabă din cafenea. Nu, nu aveam să mai plâng! În viață orice are o limită, iar eu atinsesem limita plânsului după Alexandru, cu

multă vreme în urmă. Și nu, nu aveam să mai las durerea să mă cuprindă căci acum știam să o îmblânzesc. Trecusem de perioada în care depresia îmi mâncase interiorul ani la rând, pe nesimțite. Înțelesesem foarte clar că depresia nu este altceva decât un leu fioros care doarme în interiorul minții noastre. Iar noi, de frica de a nu pierde definitiv lupta, încercăm cumva să nu îl deranjăm, temându-ne că va fi fatală această luptă pentru supraviețuire. În realitate, pentru a ne vindeca, trebuie să mergem aproape de leu și să îi arătăm că nu ne e teamă. Să descoperim cum îl putem îmblânzi până când reușim să îl scoatem din cușca minții noastre și să îl eliberăm în natură. Și, odată ce am învățat, în viitor vom ști cum să îl alungăm, înainte de a ajunge iar în noi sau, cel puțin, cum să îl îmblânzim, odată ajuns iar în adâncurile minții noastre. Așa că acum aveam să pun la respect acest leu al depresiei.

Era păcat ca într-o lume cu atâta durere să mă chinui singură.

*Inima mea a așteptat
Ca voi să cereți iertare
Și v-ar fi iertat și nu doar atât
V-ar fi iubit mai tare.*

*Îi cer iertare pentru voi
Și dezlegare de nefericire pentru mine
Azi duc doar un război în doi
Căci vreau ca totul azi să se termine.*

Capitolul 14

Trecuseră ani de când nu mai fusesem acasă, în singurul loc ce mă mai lega de mama - garsoniera mea! Dacă mama m-ar fi strâns la pieptul ei, să aud că o inimă bate pentru mine, să plâng în poala ei și să îmi mângâie ușor fruntea, chiar dacă nu ar fi știut ce să îmi spună, poate că durerea mea din viața-ntreagă nu mai era la fel de nesuportat. Sau poate dacă tata ar fi fost lângă mine, să mă învețe cum trebuie să mă comport cu un bărbat, nu aș mai fi ajuns acum ruina unui om ce m-a câștigat gratis la o loterie a vieții.

Dar nu erau...

Îmi ștergeam lacrimile cu mâneca cămășii ca pe vremea când eram copil și mergeam pustiiță pe străzile dintre blocuri. Nu mă durea Alexandru, ci mă durea mama, ascunsă în inima mea; mă durea tata, ce se plimba prin visele mele de copil, adânc îngropate în sertarele minții mele. Era total nedrept față de Alexandru să îl consider unic vinovat de lacrimile și nefericirea din viața

mea când pentru ele erau responsabili doi părinți care deciseră să mă lase în voia sorții, care mă privaseră prea mult de dulcele sentiment al iubirii.

Când am deschis ușa garsonierei, un miros de singurătate mi-a sufocat plămâni. Am pășit sfâșiată de durerea anilor trecuți și mi-am lăsat ușor geanta pe canapea. Cărțile mele, aruncate prin toate colțurile casei, erau dovada că nu avusesem alături de mine în viața mea decât niște personaje create de oameni, dar eu aveam nevoie de oameni în carne și oase, creați cu măiestrie de Dumnezeu. Am deschis ușa frigiderului și am găsit o sticlă de vin rose. Cândva, plecasem cu gândul că n-am să mă mai întorc probabil niciodată, dar cu o speranță în suflet că acel *niciodată* nu va dura prea mult. Mi-am deschis sticla de vin și am lăsat lichidul vechi să își găsească locul în paharul suferinței din care băusem cu ani în urmă și care încă era păstrat la uscat în suportul de vase. Primul pahar l-am înghițit pe nerăsuflăte de parcă nu mai simțisem gustul acela de o veșnicie... de parcă aveam nevoie să îmi amortesc sufletul înainte să îmi deschid fiecare cusătură și fiecare rană și să le las să sângereze până ce aveau să se oprească de la lipsa de sânge încărcat cu durere.

Am mai turnat lichid în pahar și am deschis fereastra larg lăsând aerul de afară să mă cuprindă, să mă scalde și să mă mângâie cum știe mai bine. Acum, eram acasă... Curând, după ce pulsul mi-a revenit la normal, m-am

așezat la birou și am găsit vechiul meu jurnal. Paginile începuseră să-și schimbe culoarea... de lipsa mea, de singurătate sau poate... de vreme lungă. Pe unele foi puteai să simți lacrimile copilei ce căutase fericirea într-un străin ce nu avea suficientă nici pentru el. Nu el era vinovat pentru starea în care eram. Nu el fusese cel care îmi răpise fericirea, căci nu putea fura ceva ce nici nu dobândisem și nici cel care era dator să îmi resusciteze inima moartă din cauza lipsei de iubire, ci cei ce provoacasera această risipă de fericire - tata și mama. Doar că ei nu se regăseau nicăieri în filele jurnalului meu...

Am luat pixul așezat pe marginea biroului și am început să scriu prima scrisoare către mama. Am lăsat-o să se reverse pe paginile jurnalului meu, cum se revarsă izvorul de munte printre pietre.

Unde ești, mamă?

Unde te-au ascuns norii vieții când viața mea e inundată de lacrimi?!

Unde ești, mamă, în mine? Unde îți e locul ascuns din inima mea atât de rănită? Sau poate... unde sunt eu, mamă, în inima ta atât de strictă și de zgârcită în iubire?

*În paginile acestui jurnal am vorbit noaptea la rând cu un străin ce-a devenit peste noapte și din mult prea puțin **totul meu**. L-am plâns și l-am iubit cum iubește un orfan o jucărie primită în dar, ce îi alină somnul și singurătatea. L-am implorat, mamă, să mă iubească și să nu mă lase. Să mă ia de mână și să îmi dea un strop de iubire. Atât!*

Un strop! Dar vreau, mamă, să te întreb de ce ar trebui să cerșesc iubirea străinilor când eu trebuia să am iubirea ta, cu drepturi de la Dumnezeu? De ce, mamă, a trebuit să caut în alții ceea ce nu am găsit vreodată în tine... de ce să cer altora ceea tu nu ai fost vreodată capabilă să îmi oferi?

Te-am înțeles atât de mult și credeam că ți-ai făcut datoria față de mine prin simplul fapt că m-ai născut și nu m-ai aruncat la gunoi. Prin prisma femeii ce abia acum s-a ridicat puțin cât să privească de la înălțime, realizez că m-ai aruncat în gunoiul vieții și nici nu ai privit în urma ta. Acum, când sunt mamă la rândul meu, nu te mai pot înțelege deloc. Acum, știu că Dumnezeu trimite copilul cu bagajul lui de iubire în inima mamei... Ce ai făcut, mamă, cu iubirea mea - darul divin?! Ai dat-o cuiva din greșeală sau poate... ai prefăcut-o în cârpe cu care să îți ștergi mizeriile din trecutul tău?

Probabil că pentru tine am fost greșeala vieții tale. Nu pot să neg...

Nu pot să știu...

Dar oare, mamă, te-ai gândit vreodată că această greșeală îți aparține doar ție și e nedrept să plătesc eu pentru deciziile pe care tu le-ai luat mai înainte ca eu să mă fi născut? Mă frământă gândul că am reprezentat doar un bilet spre destinația sufletului acelui bărbat ce nu se mai uita la tine. Și poate atunci când ai aflat că lozul este necâștigător, m-ai lăsat pe o bancă și nu te-ai mai uitat în urma ta.

Mă întreb, mamă, cum aş putea vreodată să te înţeleg? Şi nu! Nu cred că am să pot! Aşa că, scumpă mamă, nu pot să fac nimic mai mult de a nu te judeca şi a alege să te iert... Căci de iertarea asta are nevoie fiica mea! Ea nu va trebui să vadă cum fiicele suferă din pricina mamelor şi nici că pot fi doar simple greşeli în viaţa lor. Ea trebuie să ştie şi să simtă că fiica este pentru o mamă cea mai mare şi cea mai frumoasă binecuvântare de la Dumnezeu! Iartă-mă, mamă, că n-am să te-nţeleg! Iar eu te iert că n-ai fost niciodată mamă!

Mi-am înghiţit suspinele şi am îngăduit să las o bună parte dintre lacrimi să se întoarcă înăuntrul meu, cu mici înghiţituri de vin. Îmi lăsasem fiica să doarmă departe de îmbrăţişarea mea pentru a o găsi pe fiica mamei mele pierdută printre ruinele unor pereţi impregnaţi cu sentimente de abandon şi suferinţă. Trebuia să mă găsesc acolo, să îmi văd rănilor deschide complet şi chiar de avea să mă doară până în cele mai adânci goluri ale sufletului, aveam să presar pe ele un pumn de sare, cât să mă vindece pentru totdeauna.

Am oftat puternic şi am luat din nou pixul în mână. Trebuia să vorbesc şi cu tata. Acum, el nu mai era printre oameni. Şi poate că m-ar fi auzit mai repede, de aş fi mers la vreo biserică de colţ, dar cred că taţii ce îşi reneagă copiii nu pot vreodată să ajungă la porţile vreunui rai...

Am aflat, tată, că ai pierit dintre oameni. Că grămada ta de oase și carne, ce mă putea păzi de răul oamenilor răi din jur, azi nu mai valorează nimic.

Am aflat că ai fost împușcat la o partidă de vânatoare. Ce ciudată e viața... să te considere un vânat când tu întreaga-ți viață te-ai considerat un vânător.

Of, tată, abia acum învăț cât de dreaptă și justă este această soartă.

Am fost eu însămi copila vânătorului, cândva vânatul din viața unui bărbat, Alexandru, dar tu nu ai cum să știi asta, tată. Și am alergat ca un iepure pe la picioarele lui, așa cum mama probabil a făcut cu tine, crezând că prin milă, că prin iubire, că prin puritatea în care se scaldau ochii mei, am să îl determin să nu măucidă. Și ce crezi, tată? Nu m-a ucis... ci m-a lăsat fără a mai valora nimic, în jocul vânătorii, după ce m-a dezgolit de puritatea, de mândria și de iubirea pe care le dețineam. Glonțul atât de plin de cuvinte dure mi-a sfâșiat inima pe nesimțite.

Un altul m-a cules pe brațe și m-a tratat ani de zile cu bunătate. M-a învățat că iepurii sunt simple ținte doar pentru vânători și nu pentru bărbații adevărați, doar pentru unii ce nu pot vâna animale pe măsura lor.

Vezi, tată? De ai fi fost lângă mine, glonțul din inima mea s-ar fi oprit în umbra sufletului tău și nu aș mai fi ajuns vânatul părăsit și cu frică de viață.

Tu nu ai fost, așa că soarta a socotit toți iepurii pe care i-ai lăsat cândva în urma ta, cum adică eu, mama.

Și apoi, când socoteala a ieșit pe plus, te-a pus la pământ cu un singur foc. Și asta, poate, pentru că doar așa talerele balanței divine se puteau echilibra. Știi, tată? Când eram mică, te căutam prin parcuri și grădini pustii. Când am crescut, te căutam în toți bărbații din jurul meu. Și cred că te-am găsit. Poate nu în întregime, dar o bună parte din tine am avut-o alături prin bărbatul numit Petru Alexandru. Și trebuie să recunosc că am tras cu dinții să te schimb, să te învăț să iubești și să te învălui cu căldură. Aveam atâta speranță că bărbații ca el, ca tine, se pot schimba doar prin iubire. Dar, vezi tu, dacă te-aș fi avut doar pe tine, poate că aș fi reușit. În el nu erai doar tu, ci și tatăl lui. Un cumul de tați ce nu meritau vreodată să facă umbre unor inimi pe acest pământ. Sau, poate, am greșit căci oamenii ca voi, nu pot fi atinși de briza schimbării în bine, poate că, pur și simplu, sunt sunt atât de defecti, încât e o risipă de iubire...

Undeva într-o intersecție întunecată a minții mele, parcă te-aș urî, tată. Căci doar din vina ta, eu sunt incapabilă să-mi înțeleg fiica pe deplin din cauza lipsei de experiență. Când o văd cum se adăpostește în brațele tatălui ei, când o văd că merge cu atâta curaj în confruntarea cu lumea, doar pentru că știe că tatăl ei e acolo să o ridice și să o apere, ca un scut de neatins în fața lumii, îmi doresc atât de mult să fi simțit și eu măcar o dată asta și să o pot înțelege pe deplin. Nici nu cred,

tată, că meriți să îți vorbesc vreodată. Dar doar așa, azi pot să merg mai departe și să vindec copilul din mine.

Cel puțin, dragă tată, îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-am să simt vreodată durerea pierderii unor părinți, cum nu le-am simțit nici existența. Sper să te ierte Dumnezeu, tată, căci eu nu am să pot vreodată să fiu supărată pe o umbră de om ce nu a fost ancorată la viață printr-o inimă.

Rămâi cu bine, tată.

Of, tată!

Capitolul 15

După ce am simțit cum mă eliberez de mama și de tata, după ce am lăsat să iasă afară din adâncurile mele, cu lacrimile suferinței, cei doi oameni vinovați de rănilor sufletului meu, am oftat și am început să îi scriu din nou lui Alexandru, pentru a mă putea elibera și de el și a-mi lăsa inima mai ușoară. Trebuia să îi smulg cu putere pe fiecare, unul câte unul și să îi las să zboare prin aerul rece al nopții sau să se sufocă în suferința pe care o îndurasem ani la rând.

Însă aveam să îmi păstrez îngropată în mine fiica ce căzuse pradă tuturor acestor hiene ale vieții mele, ce mă linșaseră prin lipsa lor de iubire. Clara încă țipa prin pereții locului unde îmi adăpostisem viața ani la rând. Ea încă era vie și tristă că mama ei, adică eu, lăsase acești oameni răi să o ucidă cu nepăsarea și cu pietrele grele ale nefericirii, pe care le cărasem în sufletul meu. Clara avea să își găsească liniștea în mine și să trăiască prin vise, așa cum o făcea uneori. Aveam să îi fac mai mult loc

acum, deși era cu mult prea târziu pentru ea, să se joace nestingherită prin inima mea. Așa că, am început din nou să scriu...

Dragă Petru Alexandru,

M-am întors iar în mica mea garsonieră care, spre deosebire de mine, e o ruină. Uitându-mă acum în jurul meu, realizez că tot așa eram și eu în vremea când tu făceai parte din mine. Am retrăit în aceste câteva ore, pe care le-am petrecut între acești pereți, departe de Zora, dar alături de fiica noastră, ce mă privește de undeva de sus, toate experiențele mele cu tine.

Acum, prin ochii unei femei mature, realizez că nu am motive să te mai urăsc, că rolul tău în viața mea a fost cel mai important. Tu ai fost cel care m-a învățat că nu trebuie să mă mulțumesc cu puțin, că luptând pentru mai mult dintr-un străin, pe care consider că îl iubesc, ajung să mă pierd pe mine puțin câte puțin. Și m-am pierdut, e drept! Și nu mi-a fost ușor să mă recompun din ruine și cioburi și să învăț din nou să iubesc, să învăț să fiu fericită. Dar am reușit!

Tu, însă, pare că te pierzi câte puțin cu fiecare femeie pe care ai pierdut-o în viața ta. Tu pare că n-ai să reușești vreodată să te regăsești, căci nu realizezi că te-ai pierdut.

M-ai întrebat dacă te mai iubesc... Ar fi greșit să spun că nu, dar și mai greșit să răspund cu da. Te iubesc, căci nu poți să ștergi sentimente din tine, oricât ai

încerca. Poți să le modelezi cât să trăiești cu ele, dar nu le poți ucide. Cu toate astea, nu, nu te mai iubesc așa cum obișnuiam. Acum te iubesc ca pe un om al vieții mele, dar nu ca pe propria viață.

Ți-am scris pe undeva, prin foile acestui jurnal, că n-ai să mai găsești pe cineva care să te iubească mai presus de propriul Dumnezeu. Poate că așa va fi sau poate nu. Dar nu e sănătos deloc să accepți iubirea din partea cuiva care nu se iubește în egală măsură și pe ea însăși. Dacă vreodată am fi ajuns împreună, legați de fiica noastră sau fără ea, am fi fost nefericiți amândoi. Nu poți să dobândești fericirea într-o relație când nu există egalitate de sentimente. Aș fi obosit cu siguranță la un punct să cer mereu mai mult și tot mai mult din tine. Iar ție ți s-ar fi părut o corvoadă să dai mai mult decât simți.

Ți-am spus azi că ești defect. Poate că am greșit... de fapt, nu am greșit deloc. Ești un om defect, stricat de părinți, încă din copilărie. Ești exact ca mine...

Privind acum la Zora, înțeleg că oamenii vor ceea ce au fost obișnuiți să primească. Cum tu, cel mai probabil, nu ai gustat iubirea când erai copil, nu îi vezi sensul în viața ta de adult. Și poate că e mai bine așa pentru tine. Sau poate că nu...

Eu am gustat iubirea prin prisma bunicilor și gustul fericirii din iubire ți-a de dor. Tocmai de asta am fost absolut dependentă de tine. Pe de altă parte, m-am

îmbătat nopți la rând cu durerea abandonului... iar când am gustat-o iar din mâna ta, îmi era atât de familiară, încât parcă ajunsesem să nu mă mai satur de ea.

Mai mult, privind în urmă, acum prin ochii femeii mature, realizez că un alt motiv al atașamentului meu pentru tine a fost lipsa tatălui meu. Aveam nevoie de o fărâmă de bărbat care să mă definească ca femeie în vremea aceea. Până la urmă, o femeie a luat naștere dintr-un bărbat... și tot ea a dat naștere unuia.

Tocmai de asta, te rog, acceptă-mi sfatul: și dacă n-ai să reușești să fii bărbatul care face o femeie fericită, ai grijă să fii tatăl care își învață copiii ce este fericirea și iubirea.

Sunt unele lucruri pe care le învățăm de unii singuri. Așa că poate reușești să înveți și tu cum să iube...

Am lăsat pixul să cadă pe masă și mi-am permis să plâng. De data asta, nu plângeam din cauza durerilor din mine, ci de fericire. Fericirea că sunt capabilă să fac pace cu trecutul, cu el și cu familia mea, dar, în special, cu mine. Am mers la fereastră și am deschis-o mai larg. Acum nu mai auzeam doar natura și vuietul orașului, acum auzeam oamenii vorbind fără cuvinte. Îi auzeam pe toți, unul câte unul cu ale sale gânduri neîncetate. Am privit în jur pentru o altă clipă și m-am reșezat la birou. Am acoperit cuvintele scrise cu următoarea pagină și i-am permis pixului să aștearnă iar noi gânduri pe foile îngălbenite de timp.

*Dragul meu Alexandru,
Cumva, aş vrea să te vindec, cum m-am vindecat pe
mine...*

M-am desprins de pe scaun și am constatat că sticla de vin se golise. Nu mai rămăsese nimic în casa mea, cu care să pot să îmi înghit forțat lacrimile. Acum simțeam din nou cum Alexandru se plimbă prin mine, mai puternic și mai viu ca niciodată. Poate pentru că îl revăzusem după atâția ani și nu reușisem nicicum să îi revăd și fericirea de pe chip. Sau... poate că nu. Așa că i-am vorbit din nou...

E atât de târziu în noapte și simt că îmi umbli prin vene amețit, de parcă simți că urmează să îmi părăsești fiecare celulă. Nu vreau să mai exiști în mine și n-ai să o mai faci vreodată.

Ai poposit suficient în sufletul meu înnegurat de suferința vieții care acum primește lumină de la oamenii iubiți. Și dacă te-aș mai ține, nu aş putea să fac lumină și în tine, căci oamenii ăștia care se zbat să mă cuprindă cu sclipiri, nu îți aparțin. Ei sunt ai mei și doar asupra mea pot avea efect.

Mă doare să știu că am să te părăsesc, lăsându-te singur într-o viață pe care încerci să o înșeli prin simpla ta indiferență. Mă doare să știu că nu am puterea să fac pentru tine ceea ce alții au făcut pentru mine. Dar eu,

spre deosebire de tine, am vrut să primesc ajutor. Tu nu vei ajunge probabil niciodată acolo. Iar asta mă sfâșie de durere. Căci eu am zărit acea lumină a bunătății din sufletul tău și știu că meriți să ai parte de mângâierea iubirii. Mă doare să cred că vei rămâne nefericit, mințindu-te că fericirea te-nconjoară, că iubirea nu există, că nu ai nevoie de ea.

Dar știi ceva?!

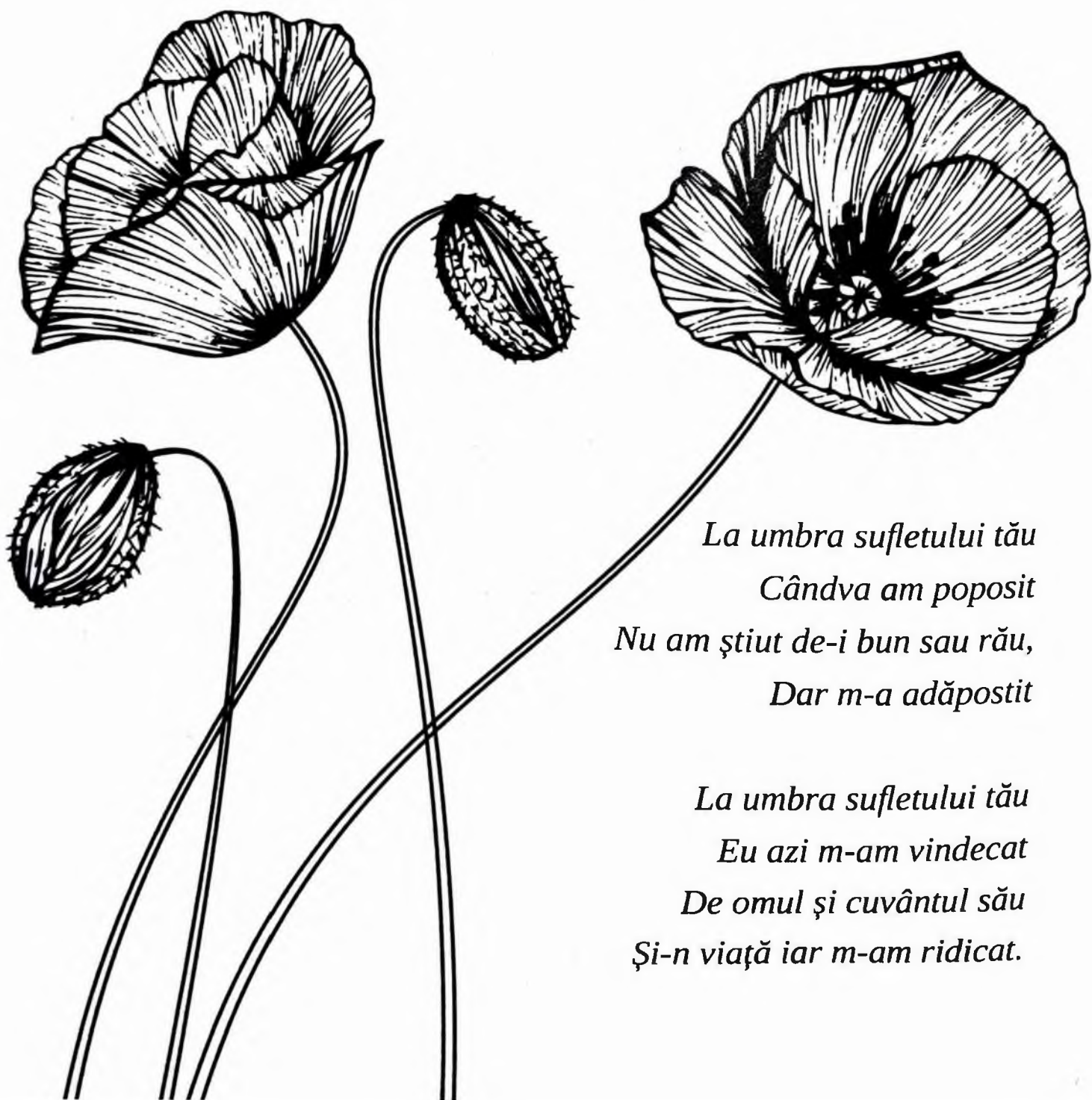
Mai rău mă va dura dacă n-am să mă desprind de tine, cu tot ceea ce tu ai și, mai ales, ceea ce nu ai.

Simțeam cum somnul începe să mă acapareze puțin câte puțin. Și nu era un somn chemat de oboseală, ci unul legat cu ața vie a eliberării... Mi-am așternut încă câteva gânduri în jurnal și exact când am simțit că demonul durerii îmi părăsește labirintul sufletesc, am realizat cu tristețe că filele jurnalului meu se terminaseră.

Poate că acum ajunsesem în punctul pe care mi-l doream de atâta amar de vreme, dar dacă m-aș fi oprit, aș fi permis să rămână în mine acea sămânță a trecutului, ce se putea cățăra iar pe pereții sufletului meu. Am deschis sertarul biroului și am găsit coli albe, nepătate de lacrimi. Așa că am decis să îi scriu lui Alexandru ultima scrisoare. Când am terminat de scris ultimul cuvânt, am rupt pixul prin care se scursese viața mea amară și l-am așezat ușor și calculat înapoi pe birou, deasupra carnetului și scrisorii mele. Am luat din birou un plic și am așezat în el un colț

rupt al unei coli nescrise. M-am pus în mișcare și am încuiat cu grijă ușa casei, lăsând în urma mea tot ceea ce îmi fusese destinat să trăiesc. Apoi, m-am lăsat purtată de aerul ce îmi dădea senzația că plutesc, până am ajuns în dreptul blocului lui Alexandru. Am luat cu grijă plicul și am scos un pix din geanta mea. L-am scris cu rugăciunea către Dumnezeu că-l va deschide și îl va citi vreodată.

Dacă Dumnezeu îmi era dator cu ceva, acum își putea achita datoria.

*La umbra sufletului tău
Cândva am poposit
Nu am știut de-i bun sau rău,
Dar m-a adăpostit*

*La umbra sufletului tău
Eu azi m-am vindecat
De omul și cuvântul său
Și-n viață iar m-am ridicat.*

Capitolul 16

Am plecat pe jos, în căutarea mea - a femeii ce avea acasă o familie cum nu avusese în trecut. Timp de o oră am mers cu poftă către viața pe care acum o aveam, către oamenii care îmi dăruiseră, fără a le cere vreun gram, infinit de multă iubire.

Când am cotit către strada mea, am dat piept cu viața. S-a așezat în fața mea, de parcă venise timpul să îmi vorbească, să îmi spună ce încercasem să înțeleg ani la rând. M-am apropiat mai tare de ea și am cuprins-o de gulerul timpului. Apoi, cu zâmbetul pe buze, i-am spus cu voce tare:

Ascultă, viață, până aici ți-a fost! Eu n-am să te mai las să mă dobori după bunul plac și nici nu am să mai plâng de mila mea. Am să răzbat mizeria asta a anilor nefericiți și am să o arunc la fundul celui mai adânc ocean. Am să dezbrac haina tristeții și am să o sfâșii cu dinții, ca să-ți arăt că pot și am învins. N-am să mă las condusă de ceea ce mi-ai dat cândva, ci am să le cuprind

pe toate într-un ghem, apoi am să le pun într-un borcan și am să îl privesc fericită, știind că am reușit.

Lacrimile mele, ce te-au hrănit cândva, se vor transforma într-o ploaie de vară ce mă va răcori în zilele toride. Am să plec, de data asta, am să fug de nefericire. Tu, viață, fie te vei schimba după bunul meu plac, fie am să trăiesc ca și cum nu ești și am să mă bucur doar de clipele prezentului, visând aieva la fericirea din viitor. Acum, viață, du-te în pustiu cu supărările tale și îneacă-te în lacrimile pe care eu le-am vărsat din pricina oamenilor pe care tu mi i-ai trimis în cale.

Du-te, viață, și nu te întoarce decât dacă știi că ești capabilă să te hrănești cu zâmbetele și fericirea mea.

Mi-am eliberat mâinile și am plecat zâmbind către o nouă viață.

Dimineața își arăta aripile, prin pâcla de lumină ce începea să străbată norii. Era începutul unei zile pentru omenire și începutul unei noi vieți pentru mine. De acum nu aveam să mai car după mine copilul părăsit și plâns și nici femeia ce cândva implorase iubirea doborâtă la picioarele unui bărbat ce nu era decât un străin.

Am deschis ușor ușa și mi-am descălțat pantofii. Am înaintat către dormitor, unde i-am găsit pe Zora și David, dormind îmbrățișați. M-am furișat pe la spatele lui David și am început să îi sărut părul. M-a simțit imediat și s-a întors ușor către mine, cât să nu o trezească pe Zora.

— Te-ai întors, iubito?

— Nu, femeia care a plecat din mall nu se va mai întoarce vreodată. În schimb, eu am venit pentru totdeauna.

Brățele lui m-au tras mai aproape de pieptul unde bătea cu putere inima de aur a omului ce îmi tratase rănilile cu iubire... lângă sufletul la umbra căruia mă vindecasem.

— Mă bucur atât de mult că ai venit. E dimineață, nu?

— Da, iubitele, e dimineața vieții mele.

Mi-a zâmbit și mi-a sărutat ușor buzele.

— Vreau să dorm între tine și Zora, să mă scald în mirosurile voastre, i-am șoptit.

Așa că s-a retras ușor de lângă fiica lui, făcându-mi loc să mă cuibăresc acolo. Când mi-a simțit mirosul, și-a pus mânuța minusculă pe pieptul meu. Am profitat de moment și am îmbrățișat-o strâns. Gestul ei era dovada faptului că legătura dintre noi era puternic sudată de iubire, era mai veșnică ca timpul...

— Să nu ne mai lași vreodată, iubito! Te rog! Zora a plâns jumătate de oră înainte să adoarmă.

— Dacă a trebuit ca fiica mea să îndure o jumătate de oră din viață plângând după mine doar pentru a mă regăsi definitiv, am să consider că este o binecuvântare. Cel puțin, nu va plânge ani mai târziu, din pricina trecutului meu, i-am mărturisit.

Cu Zora în brațele mele, acoperită de pătura de iubire a celor doi, am adormit profund, exact cum am făcut-o după nașterea micuței. Când m-am trezit, patul era gol. Doar ursul de pluș al Zorei umplea spațiul liber de lângă mine, semn că fiica mea nu mă lăsase singură. M-am ridicat din pat, lăsându-mă purtată de miros către bucătărie. David învârtea o clătită pe o tigaie extrem de nepotrivită, ce a ajuns lipită de peretele din spatele lui. Zora râdea cu toată puritatea ei, urmărindu-și minunea de tată.

— Presimt că o să rămânem flămânzi, le-am spus râzând amândurora.

Când m-a văzut, Zora a alergat cu mâinile deschise către mine.

— Mamaaaa! Mi-a fost atât de dor de tine. Îmi era frică că nu te vei mai întoarce.

Fiica mea putea, la patru ani, să rostească cu voce tare ceea ce eu reușisem la aproape 30, că îi era frică de abandon.

— Mama nu pleacă niciodată de lângă tine pentru totdeauna. Tu vei pleca, într-o bună zi, când ai să te căsătorești, dar mama te va aștepta întotdeauna acasă.

Fața ei s-a întristat instant.

— Unele mame pleacă la cer și uită să se mai întoarcă. Am crezut că ai plecat și tu la cer.

Am strâns-o în brațe și mi-am îngăduit să cad în genunchi și să plâng de fericire, că aveam șansa să mă

întorc la fika mea. De-aș mai fi lăsat toată durerea să trăiască în mine, coșmarul Zorei putea fi unul real.

— Gata! am strigat eu dintr-odată. E timpul să mâncăm și apoi mama te va duce la leagăne. Ce spui, iubito?

O priveam cu atâta dor, în timp ce îmi ștergeam orice urmă de lacrimă de pe față, de parcă aș fi lipsit o veșnicie.

— Uraaa, a strigat ea de parcă uitase tot ceea ce fusese.

Am mâncat clătitele lui David, în care uitase să pună sare și zahăr și am plecat fericiți către leagănele din apropierea casei.

*E timpul să las fericirea să mă cuprindă
Să cer acel dar îndelung refuzat.
E vremea să las iubirea să se aprindă
Și inima să uite ce-nseamnă divizat.*

*El este iubirea ce mult o visam,
Tu ești realitatea pe care-o refuzam,
Voi sunteți un tot din care m-am format,
Eu sunt un produs iubit, blestemat.*

*Tu mergi cu trecutul ce pare a se-nchide,
El vine pe aripile viitorului meu,
Voi sunteți un mix de emoții hibride,
Eu zbor pe deasupra sub formă de zmeu.*

*Eu simt că-l iubesc ca pe-un val de căldură,
Voi credeți că gheața în noi este dură,
El abia acum primește ce-a așteptat
Tu abia observi ce trebuia îndreptat.*

Capitolul 17

Ajunși la leagăne, l-am rugat pe David să meargă să cumpere un gel dezinfectant - o scuză pentru a rămâne singură cu fiica mea.

Legănându-se, privea liniștită spre cer.

— Zora, iubito, de ce te dai tu în leagăn?

— Pentru că îmi place, răspunde ea ștregărește.

— Ce anume îți place, iubito?

— Îmi place că mă face să zbor în aer, așa ca fluturii... și ca păsările de pe cer.

— Iubito, vreau să îmi promiți ceva. Dacă vreodată în viață o să fii tristă, iar mama nu este lângă tine, vei merge la leagăn și vei lăsa să zboare toată tristețea. Apoi ai să te oprești și ai să zâmbești, ca mama să simtă că ți-e bine. Ce spui?

— Dar dacă tristețea zboară, nu zbor și eu cu ea?

— Nu. Pentru că tristețea nu are picioare să se întoarcă pe pământ, doar tu ai. Când ai să te oprești din zburat și ai să pui picioarele jos, tristețea o să fie deja în aer.

— Dar dacă e în aer, nu o să meargă la alți oameni care zboară?

— Nu. Pentru că tristețea aia o să fie doar a ta și nimeni nu o poate lua vreodată din aer. Tristețea se naște aici, în inimioara ta mică și moare când o faci să zboare.

— Atunci, hai și tu mama să te dai în leagăn.

M-am așezat pe leagănul de lângă ea și am început să mă clatin până ce am simțit și eu că zboară orice urmă de tristețe ascunsă în mine. După câteva minute, m-am oprit, am pus picioarele pe pământ și am zâmbit.

— Vezi? La mama a zburat.

Ușor și leagănul ei s-a oprit. Copiindu-mi gesturile, a coborât din leagăn cu zâmbetul pe buze.

— Mama, tu cred că ești magician.

Am început să râd și am ridicat-o în aer plimbându-o ca pe un avion.

— Toate mamele sunt magicieni, iubito.

— Dar tu ai rețeta magică de trucuri speciale.

În zare, îl vedeam venind pe David așa că m-am așezat cu Zora în leagăn, ținând-o strâns în brațele mele.

— Iubito, vrei să te învețe mama un truc de magie?

Eram cuprinsă de atâta entuziasm că aveam să o las pe ea să ne sudeze viețile, încât simțeam că tremur de fericire.

— Mhî, a îngânat ea.

— Uite, când vine tati, vreau să îi șoptești la ureche ceva, iar el va fi la fel de fericit ca tine atunci când mama îți face un truc de magie. Ce spui?

- Vreau, mama, vreau, a răspuns entuziasmată.
- Vreau să îi spui: tati, mami vrea să fie soția ta.
- Ce înseamnă soție? a întrebat nedumerită.
- Înseamnă că mami dorește să trăiască o viață întreagă alături de tati.

Părând că a înțeles, a sărit din brațele mele și a alergat spre David ce aproape ajunsese lângă noi. Îi priveam din leagăn cum se apropie din ce în ce mai mult de mine. Când s-au oprit în fața mea, Zora a început să tragă de urechea tatălui ei:

— Tati, mami m-a învățat un truc de magie. Vino să ți-l spun!

— Mami e foarte năzdrăvană, iubito, și pun pariu că trucurile mele sunt cu mult mai bune. Vrei să vezi? a șicanat-o el.

— Bine! a răspuns ea fericită. Acum, hai să-ți spun.

Îl priveam cu atenție pentru a mă asigura că îmi tatuez în minte și în suflet reacția lui la auzul cuvintelor pe care le aștepta de ani de zile.

— Tati, a început Zora să vorbească destul de tare în urechea lui, mami vrea să fii tati o viață întreagă.

Am izbucnit în râs.

— Zora, iubito, nu ăsta e trucul.

Privea nedumerită și la fel și David.

— Ai dreptate, a sărit ea în brațele lui, părând că și-a amintit.

— Am să...

Înainte de a finaliza fraza, Zora i-a țipat deja în ureche:

— Tati, hocus-pocus - mami vrea să fii soția ei!

Și a început să râdă ștregărește, mândră că și-a amintit cuvântul nou din vocabularul ei. Slăbindu-și brațele din jurul ei, David a lăsat-o jos și, odată cu ea, și recipientul de dezinfectant.

— Ce spune Zora, iubito?

Fața lui se transformase rapid într-o pictură a fericirii, iar eu îl priveam împlinită, oferindu-i timpul necesar pentru a înțelege ceea ce auzise.

— Iubito - a continuat el - chiar vrei să fii... soția mea?

Și a îngenuncheat în fața mea, determinând leagănul să se miște ușor. Zora ne privea cu uimire pe amândoi, neînțelegând ce se petrece.

— Dacă ar fi să ne ascultăm fiica, aș spune că vreau ca tu să fii soția mea. Cel puțin, clătite...

Și nu am mai apucat să îmi termin de rostit cuvintele, căci buzele lui au pecetluit toate promisiunile și răspunsurile într-un sărut moale.

— Dumnezeule! rostea el din secundă în secundă, rugându-se, poate, să nu fie un vis ceea ce trăiam.

— Da, iubitele. Chiar el cred că te-a trimis în viața mea, i-am răspuns sărutându-i fața și părul moale.

— Hai acasă! Îl sun pe Max să o scoată pe Zora în parc, mi-a spus în timp ce își căuta disperat telefonul.

— Zora merge acasă. Nu vreau în parc, ne-am trezit cu Zora vorbind.

Ne-am privit unul pe celălalt și am început să zâmbim. Copilul nostru refuza, pentru întâia oară, parcul.

— Zora, o să vină și tati cu mami după voi. Merg doar să rezolve câteva lucruri acasă. Nu știu cât durează, iar ție nu îți place să stai în casă. Plus că sunt mulți copii cu care te poți juca în parc, a încercat David să o convingă.

— Tati, îmi place oriunde sunteți voi. Eu nu merg în parc.

— Zora, hai, spune-i mamei, ce s-a întâmplat? Ție îți place unchiul Max, iar dacă nu vrei în parc, puteți merge la Zoo.

— NU V-R-E-A-U, mi-a spus supărată.

— Bine, iubito!

Și am îmbrățișat-o încercând să o liniștesc. Îmi cunoșteam copilul extrem de bine. Zora nu era vreo răzvrătită și niciodată nu reacționase așa. Era clar că ceva îi provoca teama de a pleca cu Max sau de a pleca fără noi. Am ridicat-o în brațele mele și i-am făcut semn lui David să mergem spre casă. Simțeam cum mâinile ei formaseră o strânsoare puternică de-a lungul gâtului meu, de care era agățată, de teamă să nu cadă din brațele mele. Așa că am întrebat-o:

— Iubito, ți-e frică să nu scapi de la mami din brațe?

— Nu, mi-a răspuns serioasă, în timp ce și-a lăsat capul pe umărul meu.

Niciun copil nu reacționează așa decât dacă fie încercă să se folosească de acest comportament pentru a obține ceea ce își dorește, bazându-se pe experiența din trecut, fie de teama unor experiențe trăite. Era clar că tot comportamentul fiicei mele avea ca fundament teama. Așa că mi-am continuat drumul, urmând să deslușesc totul acasă.

Capitolul 18

Ajunși acasă, Zora era din ce în ce mai tristă.

— Iubito, vrei să facem clătite?

David încerca să o înveselească. Cumva, eram surprinși și luați pe nepregătite de reacția ei.

— Nu vreau! Vreau să dorm, ne-a răspuns privindu-ne pe amândoi cu oarecare supărare.

— Vrei să dormim toți trei îmbrățișați să ascuți inimile noastre? a insistat David.

— Nu, vreau să dorm doar cu mami.

Îi priveam pe amândoi încercând să înțeleg ce se întâmplă. David părea din ce în ce mai îngrijorat, în timp ce Zora stătea rezemată de perete.

— Hai, iubito, ne spălăm și dormim împreună. Ce zici?

— Da!

Pe când ne îndreptam spre baie, s-a întors și a sărit în brațele lui David.

— Tati, nu te superi, da?

David a încercat să își ascundă îngrijorarea, forțându-se să îi zâmbească. Fusese o zi în care femeia iubită îi dăruise inima, iar fiica lui îi luase locul în pat.

— Nu, iubito! Dar cu o singură condiție! Să îmi zâmbești.

A zâmbit și și-a pus capul ușor pe umărul lui, preț de câteva secunde, după care m-a urmat la baie. Ajunsă în pat, s-a pus la pieptul meu, în timp ce mânuțele ei îmi strângeau tricoul.

— Iubito, vrei să spunem fiecare câte o poveste?

— Da! Dar eu nu știu povești frumoase ca tine, mami.

— Ba știi, iubito, am încurajat-o eu, jucându-mă cu părul ei moale.

— Ba nu știu.

— Uite, era o poveste cu o fetiță foarte frumoasă, care avea un mami și un tati și se iubeau toți foarte-foarte mult. Și mai avea și un unchi, cu care iubea să iasă la plimbare. Și, într-o zi, fetița a refuzat să meargă în parc cu unchiul ei favorit... Oare de ce? Continui tu povestea, iubito?

— Păi, fetița era speriată că mami pleacă iar și acum poate pleacă la stele și nu se mai întoarce.

Un plâns puternic și zgomotos i-a acoperit orice urmă de voioșie, de fericire. Am simțit că mă cutremur. Am realizat imediat că ultima dată când o lăsasem cu Max plecasem pentru o noapte întreagă și adormise în lipsa mea, îngrijorată și îndurerată. Am strâns-o în brațe și am

încercat să o calmez, înghițindu-mi lacrimile care îmi provocau durere în fiecare nerv și fiecare celulă din organism. Când ne-am calmat, am ridicat-o pe pernă și am privit-o în ochi.

— Iubito, mami nu va mai pleca niciodată așa, fără să îți spună. Acum, te rog, poți să o ierți pe mami?

A dat din cap ușor că da. I-am sărutat fruntea și m-am așezat la nivelul feței ei.

— Acum, mami o să îți spună o poveste pentru ca tu să înțelegi de ce a trebuit mami să plece în noaptea aceea, ce spui?

— Bine, șopti printre suspine.

Am sărutat-o iar pe de-a întregul feței și am inspirat profund mirosul ei. Trebuia să transform povestea unei suferințe într-una cu prinți și prințese. Cel puțin, mă ajutase soarta cu finalul fericit.

— A fost odată o prințesă care s-a născut într-un mic castel. Și era atât de fericită și avea atâția copii cu care se juca, dar, într-o zi, mama ei, regina, a decis să o aducă în castelul cel mare. Aici, prințesa nu avea pe nimeni cu care să se joace și era atât de tristă...

— Nu se juca cu tatăl ei, regele?

Regele lipsea din poveste căci fiica mea nu trebuia să știe că tații își părăsesc ficele.

— Regele murise înainte că mica prințesă să se nască, i-am spus cu o durere în glas.

Gândindu-mă mai bine, asta era purul adevăr. Un bărbat care decide să își părăsească copilul este un om ce moare în sufletul propriului copil.

— Dar prințesa nu știa asta, așa că - am continuat eu povestea - într-o zi, prințesa a decis să părăsească castelul pentru a-l găsi pe tatăl ei și s-a rătăcit prin pădure. S-a așezat pe o băncuță magică și a început să plângă. Un băiat trecea pe acolo și s-a oprit să o ajute pe prințesă. Ca să o înveselească, a cules o floare albastră și i-a dăruit-o prințesei. A luat-o de mână și au plecat pe aleile din pădure pentru a o ajuta să își găsească drumul înapoi spre casă.

— Și l-a găsit?

— Pe tatăl ei nu l-a găsit, dar băiețelul a adus-o înapoi la castel.

— Și mama ei s-a bucurat când a văzut-o, nu?

Oare mama știa aceste detalii ale poveștii vieții mele? Nu îmi aminteam să o fi văzut pe mama fericită să mă revadă vreodată, nici măcar după lungi perioade în care nu ne văzusem, dar copila mea trebuia să știe că ficele sunt bucuria mamelor lor.

— Sigur că da. S-a bucurat și l-a invitat pe băiețel să locuiască la castel cu fetița pentru a se juca împreună. Apoi, anii au trecut și micuța a ajuns o frumoasă prințesă. Mama ei plecase într-un oraș cu multe lumini, iar prințesa rămăsese singură în castel.

— Ca bunica? m-a întrebat ea ridicându-se pentru a mă vedea mai bine.

— Ca bunica, da. Și într-o zi, pe când se plimba prin grădinile castelului, a întâlnit un prinț frumos.

— Ca tati? m-a întrerupt ea iarăși.

— Nu. Era un prinț frumos, dar cu inima de gheață. Fusese blestemat de mama lui, încă din copilărie, să nu simtă ce este iubirea și să nu își poată lăsa inima să se aprindă la vederea vreunei prințese. El nu putea să iubească nicio prințesă. Și, oricât a încercat prințesa să îi topească inima de gheață, nu a reușit. Pentru că și prințesa fusese blestemată, dar nu știa. Iar blestemul prințesei avea să o țină mereu singură și nefericită, având ca tovarăși doar lacrimile.

— Dar la palat nu era soare? Tu ai zis că soarele topește gheața, mami.

Am zâmbit și am continuat să îi mângâi părul.

— Iubito, inimile de gheață nu se topesc la soare pentru că ele sunt acoperite de carne și de oase, iar prințul locuia în alt castel, pe același tărâm.

— Și ce a făcut prințesa? m-a întrebat curioasă.

— Prințesa l-a iubit atât de mult și, fără să știe, prințul a sădit în inima și în pântecul ei o sămânță de floare. Floarea a început să crească în pântecul prințesei, dar, într-o zi, s-a ofilit subit. Prințesa a plâns atât de mult, așa că a pus floarea ofilită într-un borcan magic și a ascuns-o în inima ei. L-a luat pe băiețelul care devenise fratele ei și au plecat către un alt tărâm.

— Și prințul, mami?

— Prințul a rămas singur în castelul lui și a încercat să mai iubească și alte prințese, dar nu reușea să iubească niciuna și se mințea că este fericit așa.

— Dar dacă locuia în alt castel, nu putea să rămână la ea acasă și să nu îl mai lase pe prinț să vină la castelul ei?

Întrebarea ei mă ancora într-o realitate pe care o negasem. Cu ani în urmă, nu știam că trebuie să ne îndepărtăm de oameni sufletește și nu trupește, căci doar așa ne putem vindeca de ei. Fugisem ca un copil speriat, suferind ca o femeie matură... Am închis ochii pentru o clipă.

— Pentru că nu putea să îi interzică prințului pe unde să se plimbe și dacă l-ar fi revăzut nu l-ar fi putut uita, iar prințesa își dorea să îl uite pentru totdeauna. Așa că a plecat. După un lung zbor cu avionul, a ajuns pe un tărâm diferit, departe de castelul ei și a întâlnit un alt prinț frumos și bun. Ca tati - i-am spus fericită - și prințul a poftit-o pe prințesă să rămână în castelul lui. Se purta așa de frumos cu ea și era atât de bun, încât prințesa se simțea mai bine pe zi ce trecea. Curând, o altă sămânță a înflorit în pântecul prințesei. Iar prințesa a decis să rămână alături de cel de-al doilea prinț și floarea lor și să trăiască împreună. După nouă luni, floarea a înflorit și s-a transformat într-o mică prințesă pe nume Zora.

— Wow, mami. Există o prințesă cu numele meu, a sărit ea fericită.

— Tu ești o prințesă, iubito.

— Și mai departe?

— Și mai departe, prințesa a mers în vacanță în vechiul ei regat, alături de noul ei prinț și de micuța prințesă pentru a le arăta castelul ei și tărâmul frumos unde trăise înainte de ei. Dar, ce crezi, pe când se plimba cu prințesa Zora prin grădinile minunatului tărâm, l-a reîntâlnit pe vechiul prinț.

— Tot cu inima de gheață era?

— Da, iubito! Așa că, prințesa cea mare a decis să o lase pe micuța prințesă Zora acasă cu unchiul ei și prințul tată și să meargă să îi dea prințului cu inima de gheață borcanul magic cu floarea ofilită, crezând că poate rupe blestemul prințului. Dar prințul a luat borcanul în mâini și l-a aruncat cu putere, făcând floarea ofilită să se cutremure pe pământul dur. Atunci, prințesa a adunat cu grijă în mâinile ei petalele florii, pe care o botezase Clara, și s-a reîntors la prințul ei bun și la micuța prințesă Zora. Văzându-l pe prințul cu inima de gheață și încercând să îl ajute, de fapt, blestemul prințesei s-a rupt și brusc a fost învăluită de un praf magic al fericirii și cu sclipici de iubire. A alergat către castelul unde micuța Zora și tatăl ei dormeau și i-a învăluit și pe ei cu aceeași magie. Dar, ce crezi, acum era capabilă să facă și ea trucuri de magie. Așa că a făcut unul, acceptând să fie soția prințului.

— Mami, o să fii și tu prințesă dacă ești soția lui tati?

Fericirea și entuziasmul din vocea ei mă învăluiau într-o realitate ce, pentru prima dată, era mai frumoasă ca un basm.

— Da, iubito! Mama o să fie o prințesă.

— Și ce s-a mai întâmplat?

— Prințesa a făcut o nuntă mare, alături de prinț, fratele ei și mulți oameni din cele două țărâmurii și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Mi-am șters lacrimile de pe față și am privit-o cât de fericită era să audă povestea mamei ei.

— Mami, dar – și fața ei s-a întristat – dar prințesa Zora nu era tot singură în regat?

— Se juca mereu cu prințul tati și prințesa mami, i-am spus eu.

— Dar mai bine se juca și ea cu prințese și prinți. Pot să schimb eu finalul?

Am început să râd atât de zgomotos încât David și-a făcut apariția în dormitor.

— Și cum ai vrea, iubito, să fie finalul?

— Prințesa mami a făcut mulți prinți și prințese, iar micuța prințesă Zora se juca mereu cu ei, a spus cu convingere.

David o asculta, neînțelegând despre ce e vorba.

— Tati, vino și tu aici, l-a rugat Zora, întinzând mâinile către el.

S-a așezat lângă noi în pat și m-a întrebat din priviri ce se întâmplă.

— Mami mi-a spus cea mai frumoasă poveste. Cum se numește, mami?

I-am sărutat fruntea și i-am mărturisit sincer:

— Se numește povestea sufletului meu.

— Tati, tu cunoști povestea?

— O cunosc, iubito, i-a răspuns David, trăgând-o către el.

— Doar că Zora a schimbat finalul, i-am spus lui David cu subînțeleles.

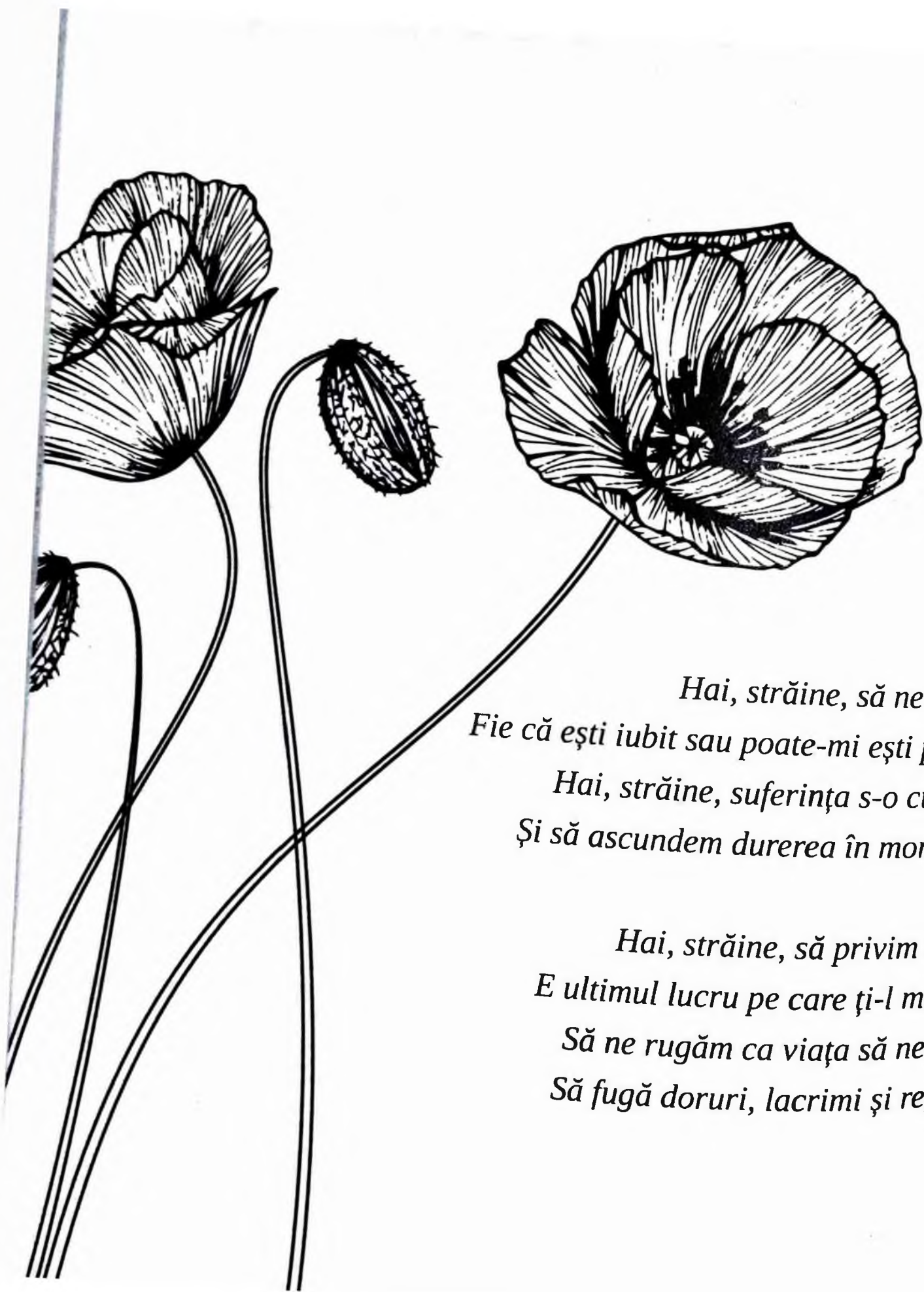
— Așa e, iubito?

— A zis că prințesa mami a făcut mulți prinți și prințese cu care prințesa Zora se juca toată ziua - și i-am zâmbit cu subînțeleles.

— Hmm, atunci, prințesa Zora trebuie să doarmă. Doar când doarme se programează frații.

— Tati, a sărit ea, tu nici nu știi cum se nasc copiii. Nu se programează. Cineva pune o sămânță în pântecul lui mami și răsare o floare și din floare se transformă în prințesă.

Am izbucnit amândoi în râs și am început să o gâdilăm.

*Hai, străine, să ne iertăm
Fie că ești iubit sau poate-mi ești părinte
Hai, străine, suferința s-o curmăm
Și să ascundem durerea în morminte.*

*Hai, străine, să privim la cer,
E ultimul lucru pe care ți-l mai cer,
Să ne rugăm ca viața să ne ierte,
Să fugă doruri, lacrimi și regrete.*

Capitolul 19

După ce a auzit povestea, Zora ne-a spus că vrea să iasă cu unchiul Max la leagăne. Rămasă acasă cu David, am pregătit o cafea și am băut-o în bucătărie, lăsând aerul de afară să împrăștie mirosul ei în toată bucătăria. Era momentul potrivit să vorbesc cu David

— Iubitule, știi, cred că ar trebui să mergem acasă.

A sorbit din ceașca de cafea, în timp ce mă privea calm. M-am ridicat de pe scaun și m-am așezat pe piciorul lui.

— David, vreau să mergem acasă la noi, în Anglia. Ne putem reîntoarce în vacanță peste câteva luni. Acum, simt că vreau să merg acasă.

După felul cum mă privea și cum se juca cu părul meu, am știut că ceva nu avea să meargă cum îmi doream.

— Iubito, știi... Zora a învățat atâtea lecții prețioase despre viață în toată perioada asta. Doar că mai este o lecție esențială pe care trebuie să și-o însușească. Și doar tu o poți învăța lecția asta și doar prin puterea exemplului,

mi-a spus ușor rezervat, analizându-mi fiecare gest pentru a ști dacă merge pe drumul cel bun.

— Ce vrei să spui, David? Nu înțeleg!

— Mă gândeam să mergem la Paris. Zora trebuie să știe că părinții pot greși, dar copiii trebuie să îi accepte și să îi ierte, să îi iubească și să fie fericiți că îi au. Te rog, iubito. O să vină un moment când va înțelege că ești supărată pe ea și, poate...

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui și am oftat. Avea dreptate. Poate că mama nu merita. De iertarea ei avea nevoie inima mea pentru a se putea vindeca complet, dar, mai ales, copilul meu, ce ar fi învățat o lecție extrem de importantă a vieții: doar prin iertare poți obține vindecarea.

— Ai dreptate, iubitele. Mergem la Paris.

M-a ridicat pe brațe, cum o făcuse de nenumărate ori în trecut, și m-a condus în sufragerie. Ușor și cu grijă, mi-a dezgolit trupul de haine și mi-a mângâiat fiecare vergetură și fiecare imperfecțiune pe care o dobândisem după nașterea fiicei lui. Mi-a sărutat delicat pieptul, în spatele căruia se afla inima mea ce bătea acum doar pentru el și Zora. Apoi m-a curpins dintr-o mișcare și am simțit cum sufletul meu e atins de plăcerea omului pe care, în sfârșit, îl iubeam. După zeci de minute de dragoste mâncate în felii mici de dăruire, a poposit la pieptul meu și mi-a acoperit trupul cu iubirea lui.

— David, vreau să îți spun ceva.

— Și eu vreau, iubito, cred că am sădit o nouă floare în pântecul tău, mi-a mărturisit fericit.

— David, ascultă-mă bine, te rog!

Și-a ridicat privirea spre mine, așteptând să audă ce urmează să îi spun.

— Te-am acceptat în viața mea ca pe un pansament de care aveam nevoie pentru a mă opri din descompunere. Te-am folosit ca pe o fantomă în nopțile când plângeam după un alt bărbat. Am făcut dragoste cu tine, cu lumina stinsă, pentru a încerca să îl simt pe el. Te-am considerat întotdeauna un prieten drag și bun, alături de care am pornit la drum, pentru fericirea fiicei mele. Până acum, David. Acum, nu mai ești nimic din ceea ce ai fost. Acum ești omul pe care îl iubesc, așa cum nu credeam vreodată că e cu putință a iubi. Tu nu îmi curgi prin vene și nici nu îmi invadezi mintea. Tu locuiești în mine și doar la umbra ta sufletul meu e fericit.

— Iubito, nu vreau să te justifici. Am ales conștient să fiu tot ceea ce am fost pentru tine pentru că am știut că ești o floare care, îngrijită cu iubire, poate înflori și într-o vază, chiar dacă nu are rădăcini. Acum, prin fiica noastră, ai rădăcini. Și ai să fii din ce în ce mai frumoasă.

Mi-a mângâiat iar sufletul cu cuvintele lui sincere.

— Iubitule, poate ne vom și certa cândva. Și vom ajunge să trecem și prin greu. Dar vreau să știi că niciodată, dar niciodată, nu am să te las în urma mea, așa cum am făcut cu ceilalți oameni din trecutul meu. Pentru

că pe ei i-a ales soarta pentru mine. Pe tine te-a ales fiica mea, iar ea este singura ființă ale cărei decizii le accept cu iubire și care nu îmi poate face rău, nici măcar inconștient.

— Iubito, sper doar să vină un fiu, de data asta. Am nevoie de ajutor când tu și fiica ta vă veți criza mai târziu cu chestii de femei, a glumit el, încercând să schimbe subiectul.

L-am ridicat în dreptul feței mele, trăgându-l ușor cu palmele în sus și i-am sărutat fiecare porțiune fină a pielii.

— Dragule, ești cel mai bun prinț, după cum zice fiica ta, dar tot cel mai prost bucătar rămâi. Așa că hai să gătim ceva împreună.

Și am început să râdem amândoi.

*Viață, dragă,
De-am ști ce rămâne în urma noastră,
Am mai pleca așa grăbiți către alții?
De ne-am întoarce privirea pentru o clipă,
Am alerga mai departe,
Crezând că am făcut tot ce se putea
Pentru fericirea celor ce rămân în urmă?*

Capitolul 20

Un vin rose sec și muzică bună. De atât aveam nevoie să mă relaxez. Și de mai aveam, din când în când, și câte o femeie cu care să îmi eliberez stresul, era perfect.

Nu mă încurcam niciodată cu femei ce își doreau mai mult de o partidă bună de sex și aveam grijă să mă fac bine înțeles încă de la început. Nu aveam nevoie de relații și angajamente siropoase, care să îmi consume timpul inutil. Trebuia să țin pe picioare un business. Ba nu, trebuia să creez un imperiu. Iar o femeie avea să vină la momentul potrivit, cât să am cu cine să împart bucuria. Asta peste vreo 10-15 ani, de unde să știu?! În orice caz, ăla nu era momentul potrivit.

Am avut multe femei și de vreo două ori încercasem chiar să văd cum merge treaba aia cu relația. Clar, mă convinsesem, nu era ceea ce aveam nevoie și nici măcar ceea ce îmi doream. La un moment dat, am cunoscut o femeie. Deloc pe placul meu, dar... fie. I-am acordat un job pentru o perioadă, dar ea cerșea din gesturi să merg

în patul ei. Nu mă deranja, deși omisesem semnele clare că nu ar trebui să mă complic din nou cu asistente.

Această femeie a început totul cu o minciună. Ceva legat de un iubit-logodnic - o relație serioasă în viața ei... Trebuia să realizez că mințea, dar nu am dat prea multă importanță. Când am descoperit adevărul, am rămas șocat văzând că era de fapt... virgină. Eu nu știam cum merge treaba asta cu virginele, însă ceea ce știam cu certitudine era faptul că pentru mine erau clar în afara oricărei posibilități de a ajunge cândva în patul meu...

M-a mințit! Asta e clar, iar o femeie care minte pentru mine nu mai există. Cumva, prin insistențele ei, m-a convins să ne mai vedem din când în când. Acum, dacă tot o inițiasem, măcar să nu fi rămas cu o imagine negativă în mintea ei. Așa că am acceptat. Ne-am văzut de vreo trei, patru - habar nu am câte ori - dar cred că le pot număra pe degetele de la o mână. A încercat să mă convingă că a înțeles concepția de *relație bazată pe sex*. Dar m-a înșelat sau poate s-a înșelat și pe ea însăși. După o perioadă devenise atât de disperată, încât efectiv mă hărțuia. Îmi era teamă să mai ies pe undeva să nu dau iar de ea.

Hmm, auzi, iubire. Ce iubire o fi și asta între doi oameni care stabilesc de la început că se folosesc reciproc pentru satisfacerea unei nevoi biologice?! Dacă fără o relație poate trăi oricine, sexul este vital pentru a funcționa ca oameni. Credeam că știe și asta, dar m-am

înșelat din nou. La un moment dat, am reușit cumva să scap de ea. Mai exact, s-a evaporat în mod misterios. Pe unde mă uitam după ea, din pură curiozitate, nu o mai zăream. Înainte o vedeam aproape în toate locurile în care mergeam, de parcă m-ar fi urmărit, dar a dispărut. Unde, cum și de ce erau pure întrebări de care nu eram interesat.

Eu rămăsesem netulburat cu afacerea mea, cu viața pe care o aveam și toată lumea era fericită. După ani de zile, participam la o ședință foto a nunții unui prieten când am zărit o femeie însoțită de o fetiță mergând pe alee către locul de joacă. Era ea, eram convins că este ea. Se pare că nu fusesem chiar atât de important și de iubit din moment ce fetița părea să aibe tot atâția ani de când dispăruse. Și dacă era copilul meu? După o fracțiune de secundă în care gândul ăsta mi-a străbătut mintea, m-am calmat. Era imposibil. Și totuși, aveam nevoie să văd copila mai de aproape.

Am lăsat-o să se așeze și m-am îndreptat către ea. Nici măcar nu se uita la mine, lucru care nu mă deranja în niciun fel. Probabil că îi era rușine de atitudinea ei din trecut. În orice caz, copilul nu părea să fie al meu. Cu toate acestea, mi-a propus să ne vedem peste câteva zile. Bineînțeles că am acceptat. Dacă avea o familie, nu mai exista riscul de a mă hărțui din nou și astfel mi-aș fi satisfăcut și curiozitatea. Privind-o bine, nici măcar nu mă mai atrăgea fizic. O vedeam doar ca pe o cunoștință

veche pe care nu aş fi vrut să o mai revăd vreodată, dar dacă tot se întâmplase, voiam să văd ce putea femeia asta cu care împărtăşisem cel mult şase nopţi din viaţa mea să îmi spună.

Am ajuns la locul stabilit de ea şi şoc! Încerca să mă convingă de existenţa unui copil. Un copil pe care l-a pierdut şi al cărui tată fusesem eu. Deja era prea mult, de parcă aş fi ajuns să îmi construiesc ceea ce aveam, împrăştiind copii în jurul meu. Eram atât de atent cu lucrurile astea, încât probabilitatea ca ceea ce spune să fie adevărat era zero. Mai mult, o privisem bine în lunile în care mă implora să o iubesc. Niciun semn de sarcină pe trupul ei. În orice caz, totul începuse cu o minciună. Probabil tot aşa avea să se şi termine.

Când şi-a ridicat palma asupra mea, am crezut că îmi pierd echilibrul. Nicio femeie nu mai făcuse asta înainte, iar dacă nu aveam un principiu de viaţă bine ancorat de a nu lovi niciodată o femeie, aş fi făcut-o una cu pământul. De data aia, am lăsat-o să plece, sperând că nu am să o mai văd vreodată. Mă bulversase total şi nu pentru că mi-ar fi atins vreo coardă emoţională, ci pentru simplul fapt că trebuia să fiu mai atent în viitor, să nu mai repet o asemenea greşeală, încurcându-mă cu o astfel de femeie.

Am mers acasă şi mi-am turnat un pahar de vin, după am deschis calculatorul şi am ascultat ceva muzică de calitate. Aveam nevoie să mă relaxez. Mă tot gândeam la ceea ce îmi spusese. Acum, având o familie, ce motive să

fi avut să mă fi mințit în privința unui lucru atât de delicat? Dacă în trecut asta îi putea aduce un beneficiu, acela de a fi cu ea, care putea fi beneficiul ei acum, spunându-mi această minciună?! M-am așezat pe canapea și am dormit cu gândurile mele până dimineața.

A doua zi, mi-am pus pe mine hainele sport și am plecat către sala de forță. Când m-am întors, transpirat și obosit, am verificat cutia poștală. Un plic cu ceva în interior. Am luat plicul și l-am așezat pe măsuța de cafea. Mi-am făcut toate treburile și am început să lucrez la unele lucruri legate de firmă. Abia pe seară, când mi-am limpezit mintea cu un pahar de vin, am luat plicul nesemnat și l-am deschis. Înăuntru era o singură cheie și un bilet pe care era notată o adresă, iar pe spate, un mesaj:

Dacă vreodată vei vrea să știi mai mult, aici vei găsi toate răspunsurile la potențialele tale întrebări.

Rămâi cu bine,

O femeie care te-a iubit enorm cândva

Era de la ea. Dumnezeu, oare ce mai era de spus, ce puteam vreodată să găesc și unde avea să mă trimită? Preț de câteva zile, am lăsat plicul cu tot conținutul deoparte și mi-am continuat viața ca și cum nu exista. Într-o după-amiază, o prietenă cu care mă relaxam de fiecare dată l-a găsit și m-a întrebat ce se află în el. Am

smucit plicul din mâna ei și am rugat-o să nu insiste. Când a plecat, mi-am pus pe mine hainele sport și m-am dus la adresa respectivă. Ajuns în fața ușii, am răsucit cheia în ială și am lăsat-o să se deschidă. Am împins-o ușor, cu teamă, căci nu știam ce mă poate aștepta acolo. Am intrat ușor și am aprins lumina. O cameră cu o singură canapea și un birou așezat în apropierea ferestrei. Oare ce trebuia să găsesc?!

M-am apropiat de birou și am găsit o hârtie așezată peste un carnet cu coperte negre. Am desfăcut-o ușor, curios fiind de ce se afla în interiorul ei, dar și nervos pe faptul că mă putea scuti de un drum inutil, dacă ar fi atașat acea scrisoare în locul cheii. După primele rânduri citite, m-am așezat pe scaun și am continuat să citesc:

Dragul meu Alexandru,

Poate că această scrisoare va ajunge în mâinile unor necunoscuți ce vor cumpăra micuța mea căsuță. Sau poate viața chiar te va împinge să vii și să o citești chiar tu.

Am vrut atât de mult să îți spun lucrurile acestea la ultima noastră întâlnire, dar e atât de greu să spui cuiva că e bolnav sufletește. Căci bolile astea nu sunt scrise nicăieri. De ele rar vorbește lumea, iar doctorii par să aibă prea puține soluții pentru ele.

Dar noi, noi suntem bolnavi, Alex, de nefericirea din trecut, de lipsa afecțiunii și a iubirii care ni se cuvenea,

am fost îmbolnăviți de lipsa oamenilor de care aveam atâta nevoie. Dac-aș putea vreodată să îți întâlnesc mama și să o pun față-n față cu a mea, le-aș pălmui cu iubire, să simtă ceea ce noi nu am simțit din partea lor. Ne-au dat viață și ne-au dat vieții, fără să ne arate și cum să ieșim la suprafață din ea. Ne-au aruncat într-o mare, unde fie aveam să murim, fie să învățăm să supraviețuim. Și-am învățat. Fiecare cum am putut. Ne-am construit câte o normalitate, eu pe cea a iubirii ce izvorăște de nicăieri, tu pe cea a nevoii fizice și doar atât. Niciuna dintre ele nu este normalitatea lumii, e doar a noastră și doar noi o putem înțelege. Și n-aveam cum să ne înțelegem și n-aveam cum să ne vindecăm unul pe altul pentru că rănila fiecăruia erau prea mari și mult prea bine ascunse cât să mai suportăm și rănila celuilalt. Era prea mult... prea multe.

Of, dac-aș putea să te strâng la pieptul meu și să te fac, măcar pentru o clipă, să simți ce simte Zora, atunci și doar atunci ai fi capabil să mă înțelegi. Abia atunci ai înțelege că nu există o femeie care să te poată învăța ce înseamnă să fii iubit și să iubești sau care să suplinească toți anii în care ți-a lipsit dragostea ce trebuia să o primești necondiționat din partea femeii numită mamă. Eu nu am avut un tată pe care să-l întreb ce poate să gândească un bărbat ca tine, tu nu ai avut o mamă care să te facă să înțelegi ce poate să simtă o femeie ca mine. Și așa s-a ajuns aici.

Dar nu din întâmplare, ci pentru că soarta, zeii sau orice entitate ar exista vreodată în lumea asta să ne ajute să ne vindecăm și să gustăm din fructul vieții înainte de a ne stinge în fața ei. Doar întâlnindu-te pe tine am reușit să duc suferința la un maxim de suportabilitate care să mă facă să cer ajutor. Și doar întâlnindu-mă pe mine, în speranța că ai să citești cândva aceste scrisori, ai să înțelegi că e timpul să repari ceea ce alții au stricat în tine, cu mult înainte ca tu să conștientizezi că exiști.

Și poate c-ar mai fi multe de spus. Dar la ce folos să construim cuvinte care mor în noi înainte de a fi rostite?!

Am împăturit foaia și am lăsat-o înapoi pe birou. Era atât de neașteptat să văd niște lucruri atât de profunde scrise de o femeie imatură care nu demonstrase niciodată că are cea mai mică idee asupra a ceea ce înseamnă viața. Mirosul din cameră era închis. Și totuși, puteam să simt parfumul ei. Același parfum pe care îl simțisem și în urma ei când a decis să plece a doua oară din viața mea. De data asta, probabil definitiv. Era Angel. Acel parfum care acum conecta o simplă străină de mintea mea mult prea rațională.

Am deschis jurnalul de pe birou și am observat că este scris până la ultima pagină. Așa că am decis să îl iau cu mine și să îl înapoiez într-o altă zi.

După vreo două luni, cred, într-o seară ploioasă de weekend, am băut un pahar de vin și am pornit Balada lui Ciprian Porumbescu pe fundal. Am luat jurnalul în mâini și m-am așezat comod pe canapea. Am deschis primele pagini și am realizat că erau ani de când scria în el, după cum se decoloraseră paginile. Inițial, nu am vrut să citesc tot, ci doar ceea ce mă interesa pe mine, dar am zis, de ce nu?! Îmi imaginez că citesc o carte proastă. O să mă amuze cumplit toată drama asta a ei, care nu avea niciun fundament. Așa că, relaxat și cu zâmbetul pe buze, am început să citesc.

Mama a decis să plece.

M-a părăsit așa cum mă așteptam să se întâmple. Am crezut că măcar acum am să mă bucur pe îndelete de îmbrățișarea ei, dar nu a fost așa. Cu un sărut scurt și câteva cuvinte ce mi-au tăiat inima prin subtilitate, m-a lăsat în urmă, ca pe o carte pe care ai citit-o de pe rafturile unei librării și nu merită să o mai și cumperi.

Sper doar să nu ajung vreodată să părăsesc pe cineva. Să nu mă lase viața să întorc spatele unei inimi care bate pentru mine. Dar asta... doar timpul poate ști.

Era interesant să aflu că a fost părăsită de mamă, dar sub nicio formă nu înțelegeam de ce trebuia ca eu să aflu asta. Chiar ajunsese această femeie să cerșească și mila? Am mai luat o înghițitură de vin și am continuat cu paginile următoare pe care le-am răsfoit mai mult pe diagonală. Pe la mijlocul jurnalului, am văzut scrise pe lateralele paginii, inițialele numelui meu P.A. M-am așezat mai bine și am început să citesc cu atenție.

M-am dăruit unui străin. Am donat de bunăvoie singura mea legătură cu puritatea. Și nu doar atât, până și mândria mea de femeie s-a scuturat la loviturile cuvintelor pe care le-am auzit din gura acestui străin. Inima mea a primit pentru întâia dată cea mai profundă și puternică iubire pentru ca mai apoi să fie plesnită fără milă de lipsa ei. Măcar acest străin nu m-a părăsit, ci m-a rugat pe mine să o fac...

Am căutat curios să văd dacă erau și alte notițe despre mine în paginile din urmă. Nu era absolut nimic. Și din ceea ce citeam, probabil se referea la prima ei noapte de sex cu mine. Am mai luat o înghițitură din vin și am continuat să citesc.

Oare aș putea spune că mă îndrăgostesc când eu nu știu ce este dragostea?!

Nevoia asta acută de a fi alături de un străin - ce dacă mi-ar fi atins mâna pe stradă înainte să îl aduc în inima mea, probabil aş fi alergat de teama lui - poate ea fi numită iubire? În ochii lui mă pierd într-un întuneric pe care nu ştiu să-l desluşesc. Vreau să îl caut printre norii din ochii lui şi să îl gădesc. Mi-e frică doar să nu mă pierd pe mine.

Au urmat câteva pagini libere, în care se cunoşteau urmele lacrimilor, semn că plânsese şi nu reuşise să scrie. Am continuat să citesc până ce am ajuns la punctul în care vorbea despre sarcină.

Azi...

Azi am aflat că în mine creşte o inimă. Cum aş putea să mă bucur oare?!

Cum ar putea o femeie fără un job stabil, fără o relaţie şi fără o familie să aducă pe lume un alt suflet?!

Cum aş putea vreodată să îi explic că a fost doar un copil din flori când eu a trebuit să car în spatele meu această etichetă de plumb întreaga-mi viaţă?

Cum aş putea să îmi învăţ copilul să fie fericit fără un tată când eu nu am fost vreodată capabilă să învăţ asta?!

Cum să aduc pe lume un suflet pentru care viaţa ar însemna o corvoadă atât de mare?!

Ce ar putea vreodată o mamă defectă şi înecată în suferinţă să ofere unui copil?

Nu aş suporta să fiu unica criminală a fericirii propriului copil, așa că am să mă zbat cu viața și am să îl recâștig pe Alexandru. Am să îl învălui cu iubire și am să îl rog, chiar și în genunchi de va fi cazul, să îi ofere copilului nostru un strop de iubire.

Fără să observ, paharul cu vin se golise și, deși eram extrem de curios de ce va urma, m-am ridicat ținând în mâna dreaptă paharul gol și în cealaltă jurnalul ei. Inconștient, i-am strâns jurnalul la piept pentru a-mi elibera mâinile și a reumple paharul. Când m-am întors, am observat că trecuse de ora 01:00. Dar nu conta, voiam să citesc până la final. M-am reșezat comod pe canapea și început să recitesc.

Azi...

Azi am aflat că e fată. În mine crește o fetiță... iar asta m-a durut mai tare. De ar fi fost băiat, l-aș fi învățat, poate, ceea ce cred că trebuie să știe bărbații, cum să se poarte cu o femeie, cum să o facă fericită... Dar o fetiță... Îmi e atât de frică ca soarta să nu joace aceeași piesă tristă pe scena vieții mele pe care de data asta să trebuiască să o privesc cu ochii de mamă.

Azi am auzit cum inima ei bate în mine, precum o melodie pentru vioară, în ritmuri bine stabilite...

M-am oprit pentru un minut și am privit către boxele sistemului audio. Să fi fost oare o coincidență că eu în seara aia alesesem să ascult muzică clasică la vioară și pian?!

...I-am promis că am să fac totul pentru ca tatăl ei să o liniștească atunci când va veni momentul să se miște, dar cred va trebui să trăiesc și durerea dezamăgirii propriului copil, căci EL...

Aș fi strâns-o de gât în momentul ăla. Nu avea niciun drept să îmi ascundă fiica, dacă într-adevăr ea existase vreodată și nu era doar rodul imaginației ei. Am dat pagina și am continuat să citesc.

Au trecut zile... sau poate... săptămâni... de când mi-am pierdut fiica. Fiica fără nume... Am pierdut jumătate din mine. Am crezut că trăiam într-un gol de tristețe. Acum... abia acum observ că viața îmi dăduse o altă șansă la viață prin fiica mea. Iar eu, eu m-am speriat și am alergat să îi aduc un tată. De ce, Doamne, nu am fost fericită ca fiica mea să aibă o mamă, așa cum eu nu am avut...

Mă tot gândeam ce au să creadă oamenii despre fiica mea odată cu venirea ei pe lume. Iar ea s-a supărat știind că vorbele unor străini au fost mai presus de bătăile inimii ei. Fiica mea m-a părăsit pentru totdeauna.

Pe ea nu mai pot să o implor să se întoarcă și nici să mă ierte. Pe ea nu am să pot vreodată să o strâng în brațe, iar singurele amintiri cu ea zac într-o poză alb-negru de sub perna mea.

Dacă aș fi știut... dacă ar fi fost cineva să îmi spună că o să fie bine și că cel mai important lucru în viața unei femei este copilul din pântecul ei, dar nu e nimeni în jurul meu căruia să îi pese de fiica mea. Acum toți mă vor bine. Pe mine... de parcă eu nu aș avea dreptul să îmi plâng moartea copilului, din simplul motiv că nu a fost palpabil.

Acum, îi urăsc pe toți. Oamenii ăștia din trecutul meu, nu doar că m-au ucis pe mine prin lipsa de iubire, ci mi-au ucis și copilul. Și totuși, singura vinovată sunt eu. Of, de-aș putea să îmi aduc fiica înapoi... Să readuc în mine bătăile unei inimi ce niciodată nu mi-a cerut nimic... Sau dacă aș putea să mor și să o îmbrățișez, implorând-o să mă ierte. Să mă ierte așa cum eu n-am să pot vreodată să o fac...

Dar ea... ea s-a pierdut prin lumea pruncilor... sau poate că a devenit o stea pe care nu sunt capabilă să o recunosc. Mă urăsc atât de tare... fiica mea a murit din lipsă de iubire. Și nu a altora, ci a mea...

Am aruncat jurnalul de podea și am izbit paharul de vin de perete. Femeia asta vorbea și despre fiica mea. Fiica mea de care eu aveam să aflu dintr-un jurnal

nenorocit. Încercam să găsec motivele pentru care ar fi putut să fie atât de inconștientă și egoistă și nu reușeam.

Am ridicat jurnalul de pe podea și am citit ultimele rânduri ale unei pagini pe care deja o citisem: „Ce ar putea vreodată o mamă defectă și înecată în suferință să-i ofere unui copil?” Am realizat că nu aveam niciun motiv pentru care să o judec... greșeala era a mea. Și totuși, cum putea să se nască un copil când eu știam atât de sigur că niciodată nu am făcut o asemenea greșeală...

Spre dimineață, am reușit să adorm îmbătat de o mie de întrebări și gânduri.

Viața mea continua ca și până atunci. Jurnalul ei rămăsese atârnat pe mobila din bucătărie, în timp ce eu uitasem cu desăvârșire de el. După câteva luni, când firma de curățenie a venit acasă, savuram cafeaua pe balcon în timp ce una dintre femeile de acolo a deschis ușa și a ieșit cu el în mână.

— L-am găsit pe blatul de sus în bucătărie. Unde doriți să îl punem?

— Dă-mi-l mie, și am întins mâna către el.

L-am luat în mâini și m-am așezat pe șezlong. Am deschis la pagina a cărui colț îl lăsasem îndoit și am continuat să citesc. Câteva dintre însemnările ei erau

de-a dreptul slabe și deloc interesante. Și totuși, am continuat să citesc căci uram să las lucruri neterminate în viața mea. Când am dat mai departe două pagini goale, am găsit însemnările mai noi din jurnal, ce erau datate. Am citit câteva și mi-am îndreptat spatele când am ajuns să citesc printre foile jurnalului motivul plecării ei care eram, bineînțeles, eu.

Am decis să plec...

Da! Am decis să plec căci trebuia să învăț să fac asta. Am rămas de mult prea multe ori la umbra unor oameni care nu mi-au dovedit niciodată că sunt protejată. Și așa am ajuns să fiu mereu nepregătită în fața vânturilor vieții.

Am decis să îmi înstrăinez sufletul. Poate că doare mai puțin să lași în urmă sau să rămâi în urmă unor străini. Sau poate nu doare deloc. Ziua în care am plecat a fost ziua când am reușit pentru prima dată să preiau cârma propriei vieți. Sau poate cine știe... e doar o păcăleală din partea ei și asta îmi era destinat să fac.

Am lăsat în urma mea pereți pictați cu sânge îmbătat în durere. Am luat cu mine doar o mostră cât să îmi amintesc că am supraviețuit acelor dureri și pot... că nu mai sunt doar o victimă, ci o supraviețuitoare. Când am plecat, am vrut doar să îi dau suferinței timpul necesar cât să îmi piardă urma printre oameni. N-am reușit. M-a găsit iar, pe neașteptate, la colțul unei zile. Și am cărat-o

cu mine zi de zi. Apoi, am prins-o bine în mâini și i-am spus cu fermitate: până aici. De aici, drumurile noastre se despart. Și chiar dacă nu a înțeles imediat, s-a conformat în cele din urmă, așa cum o făcusem și eu cândva.

Nu te poți lega de o viață în care nu ești dorit, nu poți să cerșești iubire și nici prețuire. Ele nu se cerșesc. Nici când! Căci există riscul de a primi la schimb milă, iar asta te va roade puțin câte puțin până te va ucide. Nu poți să ceri vieții oameni care nu te vor. Sau o poți face. Dar nu poți să crezi naiv că ai să îi primești. Și de îi vei avea, ce preț vei plăti?

Suntem o adunătură de oase și carne, ținute la suprafață de un suflet. Când sufletul se atrofiază, ajungem să ne scufundăm în viață și ale ei dureri. Nu voiam să privesc în urma unor oameni și să mă văd pe mine plângând. Voi învăța să privesc în fața mea, la oamenii ce mă priveau și ei.

Cât despre iubire.. Ai să crezi poate că există doar un EL sau EA și fără... viața se oprește. Nu se oprește viața, ei bine, te oprești doar tu. Și așa de repede se scurge fărăna timpului în urma ta, dacă vei ajunge într-o zi să te privești în oglindă și să te-ntrebi cine ești, iar duritatea realității te va plesni mai rău că niciodată.

Să fi egoist nu este întotdeauna un lucru rău. Uneori este absolut vital căci dacă nu zâmbești măcar o dată

doar pentru tine în oglindă, puterea zâmbetelor tale va fi nulă în fața altora.

Mai mult, nu poți să dăruiești ceva ce nu ai... de ești nefericit, nu vei avea de unde să aduci altora o fărâmă de fericire în dar.

Un lucru era clar, nu mă simțeam vinovat cu nimic și nu reușise să mă atingă sentimental acea mare descoperire a jurnalului ei, cum probabil spera ea.

Dragul meu Alexandru,

Simt cum mă eliberez de tine... cu fiecare clipă și fiecare cuvânt scris în acest jurnal. Aș vrea însă să îți mărturisesc cu toată sinceritatea că motivul pentru care am decis să îți aduc cheia, și nu jurnalul, a fost strict legat de vindecarea mea. Îți dăruisem totul gratuit, cu ani în urmă. Acum, trebuia să învăț să ofer cu limită. Și poate că acest jurnal nu o să ajungă niciodată în mâinile tale. Și asta e ok! Poate că și dacă îl vei avea, vei fi absolut incapabil să îl citești și cu atât mai incapabil să îl înțelegi. Pentru a citi cărți și jurnale despre sentimente, nu ai nevoie de experiența lecturii, ci de experiența sentimentelor, a vieții.

Tocmai de aceea, să nu te superi dacă nu vei fi suficient de deschis încât să înțelegi cuvintele mele. Se spune că empatia ne ajută să îi înțelegem mai bine pe alții. Tu nu te vei putea folosi de ea pentru înțelegerea

sentimentelor mele. Căci, cel mai probabil, tu nu o ai. Nu poți să ceri unui om ce nu a gustat vreodată alcoolul să îți înțeleagă beția. La fel se întâmplă și cu beția din trăiri...

Și poate, vreodată, când vom ajunge bătrâni și neputincioși, ai să recitești jurnalul meu și le vei putea spune nepoților tăi despre femeia care te-a iubit cândva și care nu este bunica. Și poate ei vor fi fascinați și o să te considere un erou. Sau poate valoarea ta va scădea profund în ochii lor.

Căci și tu, dragă Alexandru, vei fi parte din poveștile copiilor și nepoților mei. Într-o zi, va trebui să îi explic ficei mele, când mă va întreba de ce am ales să plec din țara care îmi era acasă, că în urmă cu ani mulți am întâlnit un om care a profitat de lipsa mea de experiență și de naivitatea de femeie imatură și care a ajutat soarta să mă doboare. Va trebui să îi explic că am mâncat pământ, crezând că e tot ce îmi lipsește, pentru ca sămânța iubirii din inima mea să înflorească în margarete. Și nu a înflorit, ci m-a îngropat într-o tristețe pe care nu aveam cum să o străbat altfel. Că am fost nevoită să renasc din cenușa în care alții m-au transformat și să trăiesc.

O să vină un timp, dragul meu, când ne vom privi în oglindă și vom vedea semnele adânci ale anilor pe chipurile noastre. În acele timpuri, ce au fost cândva, va fi demult îngropat și fără vreo importanță.

O să vină vremea, când, poate, vom trece pe stradă unul pe lângă celălalt și vom fi exact ca la început: doar doi străini.

Am închis iar jurnalul și l-am lăsat pe măsuța de pe balcon. O copie ieftină a unor trăiri, ce nu avea cum să atingă pe cineva. O să mă amuz pe seama jurnalului ei ani la rând. În definitiv, o femeie nebună, tot nebună rămâne. Iar nebunii, aparent, știu să scrie.

Capitolul 21

Zeci de femei îmi scăldaseră așternuturile după ea. Doar rar, aievea, amintirea jurnalului ei îmi fulgera în minte. Obosisem de atâta plăcere carnală, iar uneori mi-aș fi dorit să am lângă mine femeia care să mă poată accepta așa cum eram: cu capriciile și fanteziile mele, să se bucure de calitățile mele și, poate, să nu îmi vadă defectele. Dar nu o găsisem și aveam răbdare. Iar de nu avea să apară, aveam să mă mulțumesc cu fericirea vieții mele așa cum era.

Într-o zi, plictisit de orice activitate, am decis să termin de citit jurnalul pentru a-l putea arunca. L-am luat în mâini și m-am așezat comod pe canapea. Am redeschis pagina al cărei colț îl îndoisem și am început să citesc relaxat cuvintele nebunei din viața mea.

Dragul meu Alexandru,

Cumva, aș vrea să te vindec cum m-am vindecat pe mine. Să te vindec de singurate și să îți smulg cu

brutalitate masca indiferenței. Am învățat mult prea târziu că sub această mască nepictată se ascund temeri și frici neacceptate, că e un mod de autoapărare, probabil singurul mod știut de tine în fața unei vieți ce nu ți-a demonstrat niciodată că oamenii pot să iubească necondiționat.

M-am tot gândit zile la rând la faptul că niciodată nu ai menționat ceva despre părinții tăi, cum de altfel nici eu nu am făcut-o. Și asta pentru că ei nu ne sunt temelie, nu ne-au sudat într-o iubire necondiționată de copil-părinte. Tocmai de asta ne e și atât de greu să ne construim o viață, căci nu avem temelia necesară, nu ne-au fost trasate direcțiile în care să ne îndreptăm și astfel am ajuns să ne pierdem prin viață, prin lume, printre oameni.

Și totuși, eu am reușit să mă ancorez și să construiesc cărămidă cu cărămidă o familie. Iar asta se datorează prietenilor mei, care au îngăduit să îmi arate cum trebuie, cum pot să reușesc. Mai apoi, l-am întâlnit pe tatăl fiicei mele, care nu doar că m-a ghidat, ci m-a învățat cum să așez sentiment peste sentiment și să am o familie. A luptat cu mine și cu demonii mei, așa cum eu nu am reușit să fac cu tine.

Pe undeva, e vina mea căci am fost egoistă. Am vrut să mă iubești și cam atât. Nu mi-a păsat prea tare de fericirea ta. Presupuneam cumva că trebuie să fii fericit că mă ai. Dar nu aveai de ce! Privind în urma noastră,

la toate rămășițele unei povești ce s-a transformat în cenușă, realizez că din postura de iubită sau cine știe, soție, nu te-aș fi putut ajuta niciodată. Căci amândoi aveam nevoie să fim reparați, să fim vindecați, dar, cu toate astea, niciunul nu era conștient de asta la momentul acela.

Aveam și eu lacunele mele care, împreună cu ale tale, au condus la un dezastru. Un dezastru prin care a trebuit să trec și care a lăsat cicatrice, dar care m-a ajutat să învăț că pot să supraviețuiesc și oricând pot să mă schimb atâta timp cât respect regula de aur: să îmi doresc asta!

M-am ridicat și mi-am turnat un pahar de vin. Cumva, acum îmi vorbea direct mie. De parcă, ar fi știut că am să citec cândva jurnalul ei. De parcă, totul fusese atât de bine plănuț. Dar da, nebunii știu să plănuiască totul în detaliu. Mi-am controlat zâmbetul și am început să fiu mai atent la ceea ce citeam.

Viața ne doboară când suntem de nedoborât. E pariul ei cu Dumnezeu...

M-am oprit pentru o secundă. Și totuși, fusese o femeie care suferise mult. O femeie pe care, inconștient poate, o rănisem și eu. Chiar de eram nevinovat, căci nu poți să porți vină când faci lucruri pe care nu le conștientizezi, o rănisem. Mi-am aplecat capul din nou asupra foilor.

... un pariu aparent lipsit de corectitudine. Dar fără el, cum oare am ști vreodată dacă am învățat drumul prin viață, dacă nu întorcându-ne în punctul de start? Și, poate, te întrebi de ce spun asta. Pentru că și tu, dragul meu Alexandru, va trebui să te întorci în punctul de start cândva și să îți dai examenul în fața vieții. Va trebui să fii prețul pariului dintre viață și însuși Dumnezeu. Un Dumnezeu în care este posibil nici să nu crezi.

Pe drumul ăsta, dragul meu, îi vei simți pe toți ce au trecut cândva prin viața ta. Și te vei odihni la umbra copacilor pe care i-ai îngrijit alături de ei, sub formă de prietenie sau iubire. Dacă n-ai pus preț pe frumusețea lor, mă tem atunci că vei ajunge obosit să mergi pe străzile pustiite. Căci oamenii, ei nu vor mai fi în carne și oase lângă tine să te ajute să repari ceea ce ai stricat cândva.

Apoi, te vei răcori de arșiță, prin lacrimile de fericire pe care le-ai provocat. Dacă nu au fost prea multe, razele soarelui te vor arde fără milă. Vei fi încălțat cu îmbrățișările pe care le-ai oferit celor ce s-au vindecat cu ele. E greu să mergi desculț pe drumul vieții atât de pietruit...

Te vei îmbrăca în cuvintele frumoase pe care le-ai rostit. Și de vor fi puține, arsurile pielii tale vor lăsa cicatrice urâte pe corpul tău atât de frumos construit.

Tei vei hrăni, însă, cu toate cuvintele oamenilor dragi... acolo știu că nu vei rămâne flămând. Căci dacă

Dumnezeu îmi acceptă rugăciunile, cuvintele mele de iubire pentru tine te vor sătura și îți vor da putere să îți continui drumul.

Acum, dragul meu, undeva pe drumul ăsta să te aștepți să te găsești de mii de ori sub forma altora care te vor trata, exact cum tu i-ai tratat pe cei din jurul tău. Vei fi tu, în alte chipuri, iar dacă te vei supăra pe comportamentul lor, va însemna că te superi pe tine însuși. Iar ăsta ar fi finalul fericirii și al speranței tale pe drumul atât de corect și echilibrat al vieții.

Gândește-te bine, oare ai fi fericit cu oameni care să fie exact ca tine în jurul tău?... Oare atunci te vei considera tot nevinovat și drept în fața vieții?

Asta... doar tu poți ști.

Un sentiment de furie mă apucase de nicăieri. Cine era această femeie, cu care îmi petrecusem doar câteva nopți nenorocite, să îmi vorbească de parcă ar fi fost Eul meu, de parcă m-ar fi cunoscut mai bine decât aș fi putut eu vreodată. Era complet nebună, iar eu un mare idiot că mă încurcasem cu o femeie ca ea. Pe undeva, avea dreptate. Experiența mea de viață mă lăsase singur, când am decis să o aduc în patul meu... doar câteva pagini și aveam să arunc acel jurnal la fundul coșului de gunoi.

Niciodată nu lăsasem un lucru neterminat și nu aș fi vrut ca amintirea ei să îmi vină în minte dacă vreodată mă gândeam la lucruri lăsate neterminate. Așa că am continuat să citesc.

Când am ajuns în punctul în care viața mă doborâse la pământ, a trebuit să știu... să caut... vinovatul. Și, bineînțeles, pentru cei din jurul meu, era doar unul. Fie eu, fie tu, alternam pe talerele vinovăției în mintea prietenilor mei. Știam cumva că un cântar are nevoie de echilibru și că măcar în ce privește vina, aveam să fim poate... egali. Așa că a trebuit să întreb oameni care nu ne cunoșteau pe niciunul dintre noi. Atunci, am ajuns la Alina - terapeuta care m-a ajutat să mă ridic de la pământ și să fac iar primii pași. Chiar dacă pașii mei aveau să ducă către... o nouă viață.

Alina a fost singura care a echilibrat cântarul vinei, adăugând ședință cu ședință, faptele fiecăruia. Acum, vezi tu, faptele noastre au doar amprenta mea. Tu ești undeva departe de a fi real în cuvintele mele, dar oare, dragul meu, nu ai vrea să îți pui amprenta peste puținul care ne-a rămas și să privim împreună la talerele cântarului? Mi-aș pune toate faptele și sentimentele pe un taler și aș lăsa un altul liber pentru tine. Ca să fiu justă cu amintirea noastră din trecut.

Adresa ei o vei găsi aici... București, nr 8, strada Fericirii.

Când m-am trezit a doua zi, mi-am sunat secretara și am rugat-o să îmi anuleze toate întâlnirile. M-am îmbrăcat respectabil și am mers către adresa indicată în jurnal. Am parcurs clădirea până am ajuns în fața unei

uși pe care era notat numele Alinei. Am bătut ușor și am așteptat să fiu poftit înăuntru.

— Bună ziua, mă scuzați, am venit fără vreo programare, însă...

— Bună ziua, chiar mă gândeam că nu îmi amintesc să mai fi avut ceva notat în agendă pentru azi. Vă rog, cu ce vă pot ajuta?

— Am să încep prin a vă spune că eu sunt Alexandru, bărbatul din povestea Felicieii.

Am văzut cum zâmbetul i se scurge brusc de pe față, semn că știa cine sunt.

— Alexandru, a repetat ea cu voce groasă.

— Chiar eu. Acum, aș vrea să vă întreb când putem sta de vorbă.

A început să zâmbească.

— Vreți să spuneți, când putem programa o ședință de terapie.

Era la fel de enervantă precum Felicia.

— Eu nu am nevoie de terapie. Vreau să spun exact ceea ce am spus, să putem sta de vorbă.

S-a așezat în scaun și a oftat înainte de a se uita spre mine:

— Luați loc!

M-am așezat pe canapea și am privit în jurul meu. Cabinetul era clar destinat femeilor, decorat cu mult prea mult sirop și imagini colorate.

— Acum, stimate domn, mă iertați că îndrăznesc... un om în jurul vârstei de...

— 35 de ani, am întrerupt-o eu...

— 35 de ani... să spună că nu are nevoie de terapie este ca și cum ați spune că o mașină de 10 ani nu are nevoie de revizie tehnică.

— Doamnă psiholog, această femeie, Felicia, mi-a lăsat acest jurnal.

Și i-am întins jurnalul pe masă. Observând că se retrage în loc să se întindă pentru a-l prelua, l-am lăsat pe masa ei.

— Și în ultimele pagini, dacă veți citi, o să...

M-a întrerupt brusc:

— Nu am să îl citesc, domnule, căci vi l-a lăsat dumneavoastră și nu mie. Continuați!

— Vă respect decizia. Ei bine, există un singur lucru real și corect în el. Sau cel puțin, din ceea ce știu eu și din perspectiva mea. Și anume, faptul că dumneavoastră cunoașteți povestea doar din perspectiva ei. Așa că vreau să vă spun și punctul meu de vedere.

Brusc, a început să se plimbe prin încăpere.

— De exemplu, probabil dumneavoastră nu știți faptul că am fost extrem de sincer cu ea și chiar ea a fost cea care a insistat în privința unei relații bazate doar pe sex. Acum, treaba asta cu copilul, suferință...

— Opriți-vă puțin! Domnule dragă, dumneavoastră nu puteți miza pe ceea ce intuiți sau nu că știu eu. Acum, ați văzut vreodată un iceberg?

— Nu văd relevanța.

— Să înțeleg că nu ați văzut. Știți ce este un iceberg?

— Insist, nu văd relevanța. Dar da, bineînțeles că știu.

— Mă bucur. Acum, am să vă explic cum stă treaba. Dumneavoastră veniți în cabinetul meu și îmi cereți să vorbim despre vârful icebergului, ceea ce noi putem vedea. Eu, din perspectiva unui specialist, am nevoie să știu ce se află dincolo de ceea ce se poate vedea, pentru a ști dacă acel iceberg este sau nu periculos.

— Doamnă Alina, vă pot plăti această ședință, vreau doar să vă spun părerea mea și dumneavoastră veți decide dacă am sau nu nevoie de terapie.

S-a întors brusc spre mine, părând frapată de ceea ce i-am spus.

— Domnule Alexandru, obișnuiți des să vă plătiți ascultătorii? Să știți că eu nu am serviciul de ascultare în lista de prețuri. Mai mult, eu nu pot vorbi despre alții în ședințele cu dumneavoastră. Aș putea vorbi strict despre dumneavoastră și alte aspecte ce vă privesc în relația cu alte persoane. Iar, din câte văd, dumneavoastră veți vrea să vorbiți doar despre ea.

M-am ridicat în picioare pentru a fi la înălțimea ei.

— Vă înșelați amarnic, nu aș vrea să discut despre ea, este un subiect care nu mă interesează. Vreau doar să vă spun cum se văd lucrurile din perspectiva mea.

— Dați-mi voie să vă contrazic. De fapt, doriți să vă plătiți convingerea nevinovăției, iar eu nu vă pot ajuta.

Apropo de acest nesemnificativ, icebergul care a doborât vaporul considerat indestructibil a fost atât de nesemnificativ, încât abia a putut fi zărit în apropiere. Și, cu toate acestea, proporțiile lui uriașe au schimbat întreaga omenire. Nu vă lăsați păcălit de evenimentele nesemnificative din viața dumneavoastră. S-ar putea să fie chiar ele cele care vă vor scufunda. Acum...

Am întrerupt-o brusc.

— În primul rând, chiar sunt nevinovat. Apoi, cred că nu sunteți un terapeut atât de bun. Aș fi spus că scopul dumneavoastră este să vă atrageți pacientul, nu să-l îndepărtați.

Mă pregăteam să plec când am auzit-o izbucnind în râs. M-am întors către ea, neînțelegând ce putea să o amuze în această situație.

— Mă scuzați, m-am adresat eu.

— Mulțumesc. După atâția ani de carieră, tocmai mi-ați aprobat priceperea. În cazul în care nu ați realizat, tocmai ați recunoscut că ar trebui să îmi fiți pacient. Am putea începe de aici.

Așezată pe marginea ferestrei, cu mâinile încrucișate și zâmbetul pe buze, mă privea cum îi întorc spatele, lăsând în urma mea tot acest circ în care mă băgase o simplă nebună. Când am apucat mânerul ușii, m-a strigat.

— Domnule Alexandru...

M-am întors către ea nervos.

— Jurnalul. Ați uitat jurnalul.

A luat jurnalul de pe masă și mi l-a întins înapoi.

— Îl puteți păstra.

— Luați-l, domnule, poate vă este necesar când veți realiza că aveți nevoie de vindecare. Acesta pare a fi punctul de plecare.

Am luat jurnalul și am ieșit din cabinet nervos. Când am ajuns în stradă, m-am îndreptat către coșul de gunoi zărit în apropiere. Am luat jurnalul și chiar înainte să îl arunc, mi-am amintit că mai am doar câteva pagini de citit. L-am deschis și am citit rapid.

Dragul meu Alexandru,

Poate că vei vrea să îmi arunci toate sentimentele puse în aceste cuvinte într-un gunoi al vieții. Și n-am să mă supăr...

Dar vreau să știi că dacă ai ajuns să îl citești până aici, ai sfărâmat acea neimportantă a mea pe care ai îmbrățișat-o ani la rând. Indiferența nu ține de ceea ce spui, ci de ceea ce faci. Neimportantă vine prin acțiuni, nu prin cuvinte. Indiferent de ceea ce mi-ai spune, nu ar avea nicio valoare. Ceea ce simți însă este esența poveștii dintre noi.

Vreau să fii bine și vreau să te vindeci. Vreau să fii fericit și, dacă vreodată viața ne va mai aduce față în față, vreau să ne știm ca fiind oamenii ce și-au găsit fericirea prin lacrimile și negarea celuilalt.

Sau, măcar, ca doi străini fericiți...!

Am închis jurnalul și, fără a mai fi capabil să gândesc, m-am întors la ușa terapeutei. Am bătut iar la ușă și am intrat fără a mai aștepta să fiu poftit.

— Domnule Alexandru, credeam că am convenit faptul că...

— Vreau să îmi programez prima ședință de terapie. Să vedem ce se ascunde în adâncul icebergului acestuia mic și ne semnificativ.

Îmi zâmbea din spatele biroului, lăsându-și ochelarii deasupra unor foi scrise.

— Mâine la 10.

— Mâine la 10.

Și am închis confuz ușa în urma mea.

Capitolul 22

Ei bine, ai fi surprins să vezi că într-o zi o grămadă de cuvinte nebunești poate să devină biblia propriei vieți. Recitisem de sute de ori jurnalul, de data asta, l-am sărutat ușor și l-am așezat pe biroul meu. Pixul, pe care încă încercam pentru a mia oară să îl repar pentru a nu se observa că fusese cândva rupt de mâinile Feliciei și pentru a-mi demonstra că până și cicatricile se pot vindeca cu atenția și grija necesară, despărțea paginile în care stăteau scrise cuvintele femeii ce îmi schimbase viața.

Mă mutasem în garsoniera unde, cu ani în urmă, găsisem izvorul schimbării. De-ar fi știut ea, Feli, că pereții ăia îmi povestiseră cu mult mai mult decât se putea reda prin cuvinte... De-ar fi știut că acel cumpărător reprezentat de avocat la semnarea actelor eram eu, de-ar fi știut că îi privisem în ziua aia fericirea...

Era trecut de ora cinci, așa că trebuia să mă pun în mișcare către casa fiului meu, pentru a-mi revedea nepoții. Când am deschis ușa, obosit de traficul infernal al capitalei,

Ana și Vlad s-au agățat imediat de mine.

— Bunicule, bunicule, ai venit!

Negreșit, în fiecare an, de Dragobete, îmi petreceam noaptea cu ei, pentru ca fiul și nora mea să aibă o noapte doar a lor. După ce am terminat cina pregătită de Mara, m-am alăturat fiului meu.

— Sunt mândru de tine, fiule! Nu știu dacă am reușit să fiu un tată atât de bun ca tine, dar sper să fiu un bunic mai grozav, l-am șicanat eu.

— Bătrâne, te-au cam lăsat glumele, a ripostat el.

— Pe cine faci tu bătrân, tinere? Privește aici ce bine arăt, mai bine ca la treizeci de ani, am glumit eu.

— Mersi, tată, că stai cu copiii. Nu am avut o partidă de sex sălbatic de un an!

— Pot să vin mai des, să știi, doar tu ești cel ce pune munca pe primul plan. De fapt, amândoi faceți asta. Și, ți-am mai spus doar, banii fără familie nu valorează nimic. Eu am fost sărac față de unii, dar am avut, în comparație cu alții, cu toate astea, aveam impresia că mereu am nevoie de mai mult și mai mult. Când am pierdut tot la o simplă criză financiară, am realizat că pot trăi fără firmă și bani. Dar fără tine și mama ta, nu aș fi putut. Iar sexul într-o relație e ca uleiul în maioneză. Măcar cu asta știu că am făcut-o pe maică-ta fericită, i-am spus mândru.

Am fost întrerupți de apariția copiilor.

— Bunicule, ne mai spui o dată povestea cu zâna și omul cel rău?

Am început să râd.

— Parcă am stabilit deja că nu era om rău, ci doar adormit de viață.

Au început amândoi să chicotească.

— Ați terminat de mâncat? i-am întrebat serios, privindu-i pe fiecare pe rând.

— Da, bunicule, acum mama a zis să mergem la somn, deci e timpul poveștii.

— Op-așa! Hai sus, atunci.

I-am desprins de pe mine și i-am urmat pe scări, fericit să îi văd cum aleargă spre paturi, nerăbdători să mai asculte încă o dată povestea vieții mele. I-am sărutat pe fiecare și m-am așezat pe fotoliul dintre cele două paturi.

— Ei bine, dragii bunicului, povestea începe cam așa... A fost odată, un om frumoos, extrem de frumos. Era înalt și arăta așa de bine, iar femeile îl iubeau foarte mult.

— Bunicule, iar începi să îl lauzi pe omul cel rău. O să adormim până la final și iar o să trebuiască să ne spui povestea de la capăt.

Am izbucnit într-un râs zgomotos. De data asta, aveam să le spun povestea până la final.

— Bine, bine. Acest om frumos a întâlnit cândva o zână drăguță și își dorea să se joace cu zâna, dar nu doar cu ea, ci cu mai multe zâne, dar zâna îl voia doar pentru ea. Așa că omul i-a spus zânei că vrea să dispară, să-l lase să se joace liniștit cu alte zâne. Deși zâna s-a întors să îl caute de câteva ori, omul a refuzat complet să se mai joace cu ea, iar într-o zi a realizat că zâna îl ascultase. Câțiva

ani, omul uitase de zână, până ce a zărit-o cu o zână mai mică, la joacă în parc. Așa că omul a mers și a vorbit cu ea, iar zâna a decis să îi dea omului un carnet fermecat, în care pusese foarte multă magie. În momentul în care omul a citit cuvintele magice, a realizat că are nevoie de o zână în viața lui. Pentru că zânele luminează nopțile unui om și îl fac mai fericit. Dar zâna aceea era acum a altui om. Așa că a încercat să găsească o alta. Zânele trebuiau alese cu grijă pentru că unele pot să fie zâne rele. Și a durat cinci ani, timp în care omul a mers la școala pentru sentimente și a învățat cum să fie fericit și să găsească zâna cea bună. Și a găsit-o.

— Și cum o chema pe zână? m-a întrerupt Ana.

— Maria!

— Ca pe bunica, a sărit ea de sub pătură.

— Exact, ca pe bunica, am răspuns trist.

Trecuseră șapte ani de când îmi pierdusem soția. Femeia care era acasă pentru mine. Nu o iubisem niciodată profund, dar o respectasem pentru tot ceea ce fusese ca femeie și, mai ales, pentru ceea ce mă făcea să fiu ca bărbat.

— Continuă, bunicule, mi-a întrerupt Vlad gândurile.

— Și omul a fost atât de fericit cu zâna din viața lui până într-o zi când zâna a plecat la Dumnezeu și l-a lăsat iar singur. Asta e toată povestea, acum, hai la somn!

— Bunicule, nu ai spus tu că omul are nevoie de o zână în viața lui?

— Ba da!

— Atunci, povestea nu are cum să fie terminată. Sigur omul a găsit o altă zână.

Am început să râd:

— Zânele nu se uită la oamenii bătrâni, iubito.

— Așa ca tine? a râs Vlad.

— Așa ca mine, am încuviințat din cap.

— Bunicule, ne-a întrerupt Ana. Nu există și zâne bătrâne?

Am stat o secundă și m-am gândit.

— Ba există.

— Atunci omul trebuia să își găsească o zână bătrână ca el.

Dacă mi-aș fi cunoscut nepoții la treizeci de ani, înțelepciunea lor m-ar fi ajutat să evit toate greșelile vieții. Și totuși, fără greșelile trecutului nostru, nu am ajunge ceea ce suntem.

— Oamenii bătrâni nu mai caută zâne, dragilor. Ei stau și spun povești nepoților.

— Dacă și oamenii bătrâni ar mai găsi zâne, ar avea mai multe povești cu zâne de spus nepoților, mi-a spus Ana, nemulțumită de răspuns.

Le-am sărutat frunțile și am ieșit din cameră, lăsând lampa de veghe să le lumineze visele. Mă îndreptam spre camera musafirilor, unde aveam să dorm, când am auzit-o pe nora mea cum mă strigă, înainte de a părăsi casa.

— Tată, am nevoie și mâine de tine, o să mergem în parc cu copiii. Știu că e ziua ta de club, dar poți să o ratezi săptămâna asta?

M-am întors către ea nedumerit, dar nu am ripostat, cu toate că urma să avem un meci de tenis cu mulți tovarăși de la clubul pensionarilor, la care promisesem că ajung. Dimineață, luam micul dejun cu nepoții, când cei doi tinerei au intrat pe ușă și mi s-au alăturat nouă, vizibil oboșiți. Acum înțelegeam de ce aveau nevoie de ajutorul meu pentru a merge în parc cu copiii.

— Mergem mai după-amiază în parc? Poate am timp să mă întorc până atunci, am încercat eu subtil să mă sustrag către club.

— Încă nu știi la ce oră mergem, așa că e mai bine să rămâi, mi-a răspuns ea tastând pe telefon.

Am trimis câteva mesaje tovarășilor mei și am continuat să mă uit la desene animate cu nepoții.

*Viață, draga mea,
Ce mai rămâne a fi de spus între doi oameni,
Când cel puțin unul a ajuns să spună:
„Iartă-mă că te-am iubit”?*

Capitolul 23

Era târziu în noapte...

Orașul răsufla greu în fața oamenilor care se înălțau ca niște margarete sub geamul vieții Feliciei. Viața o pălmuisse cu suferința după părinți și Alexandru, ca mai apoi să o mângâie cu iubirea lui David și a părinților lui, ce deveniseră și părinții ei - întâia ei familie adevărată. Două fice minunate stăteau mărturie a faptului că reușise nu doar să își găsească împlinirea, ci și să fie scăldată în iubire.

O căsnicie fericită alături de un om pe care învățase să îl iubească, cum nu credea că se poate învăța. Și totuși, ajunsă în pragul vârstei de 55 de ani, soarta i-l luase și pe David. Acum, nu mai plânsese cum o făcuse cândva, ci privise puternică către viitorul ficelor ei, către nepoții ei. Își îmbărbătase fiicele cu vorbe puternice și le ajutase să treacă peste pierderea tatălui lor, într-o manieră mai ușoară.

Viața are un plan cu fiecare dintre noi. Țasta a fost planul pentru cel mai iubit bărbat din viața noastră, iubitele mamei.

Așa le spunea de trei ani încoace, de când Dumnezeu îl luase pe David. Învățase că acasă este un sentiment și nu o țară sau bucăți de cărămidă, că înseamnă familie. Dar stâlpul familiei ei dispăruse. Acum trebuia să țină în spate toate greutatele vieții și să își mențină fetele fericite.

Într-o dimineață de februarie, fetele îi trecură iar pragul casei, cum o făceau în fiecare săptămână. De data asta, veneau să sărbătorească lansarea primei ei cărți de dragoste sau de suferință, cum zicea ea.

— Acum ar trebui să îi zicem tot *mama* sau *doamna autoare*? se auzi Lily din spatele blatului de bucătărie, întrebând-o pe Zora.

— *Mama autoare* sună rău, nu-i așa? răspunse ea, încercând să își controleze râsul.

— Vă aud încă. E gata cafeaua?

— E gata, doamnă!

Feli închise ochii pentru o clipă. Așa obișnuia să îi spună David, de fiecare dată când îi servea ceaiul sau cafeaua. Coccoțată pe blatul de bucătărie, Lily se apucă să răsfoiască cartea mamei sale și, brusc, începu să citească cu voce tare:

Bărbatul sufletului tău nu este acela care ți-a smuls ultima fărâmbă de speranță prin lacrimi, ci acela care a

adunat fiecare lacrimă de-a ta și a transformat-o în speranță.

Nu este cel fără de care ai simțit că mori, că nu poți să respiri. Ci acela care te-a făcut să simți că trăiești, că te bucuri de fiecare respirație pentru că el e alături de tine.

Nu este, nici pe departe, cel care a încercat să îți arate defectele sau care ți-a evidențiat aceleași calități. Ci este acel bărbat care ți-a luat fiecare defect și fiecare calitate și a format un buchet, apoi l-a strâns la piept și s-a bucurat de imperfecțiunea lui.

Nu este primul bărbat pe care l-ai iubit, ci primul bărbat care te-a iubit cu adevărat, e diferit poate de bărbatul pe care l-ai iubit sau îl iubești. Dar fără el nu vei putea niciodată să știi cu adevărat ce e iubirea.

Bărbatul sufletului tău este acela în fața căruia nu îți este rușine să plângi și nici să cazi căci nu se folosește de slăbiciunile tale așa cum ar face bărbatul pe care doar îl iubești. El este cel care îți șterge lacrima de pe chip, care te așteaptă undeva în univers, cel care îți va bate la ușa sufletului atunci când totul pare a fi doar o ruină. Și, cu puțin efort, doar cât să îți întorci privirea sufletului către el, bărbatul sufletului tău va fi și unicul bărbat pe care îl vei mai putea iubi vreodată.

Acel bărbat va smulge în timp fiecare trandafir ofilit sub forma unui bărbat ce l-ai iubit cândva, ce ți-a tăiat sufletul prin spinii lui și va sădi în locul lui sămânța

iubirii care va crește și se va transforma într-un copac care să te înrădăcineze în viața lui și la umbra căruia el să se adăpostească. Și doar alături de el pomul inimii tale va avea lăstari frumoși și sănătoși, pe care-i vei numi copii.

— Vai, mamă, o citesc a doua oară și încă mă surprinde. Sunt atât de mândră de tine! Într-o zi, vreau o carte doar despre mine, nu doar despre tata.

Feli îi zâmbi.

— Ți-am adus cadoul, nu ești curioasă să-l deschizi? Își întrerupse Zora sora.

— Un cadou? Sigur că da. Unde este?

Cele două surori își dădură coate.

— Ești absolut adorabilă, mamă, când ți se pomenește de un cadou.

— Fie! Îmi dați sau nu cadoul?

Lily părăsi bucătăria preț de câteva minute, după care să reîntoarse cu un plic în mână.

— Poftim!

— E din partea amândurora, sări Zora, și nu ai cum să îl refuzi.

Cu o emoție de copil, Feli deschise plicul: un bilet de avion către România.

— Ce vrea să însemne asta? Știți bine că nu merg în România decât în perioada Paștelui, când trebuie să ajung la cimitir, sări ea de pe scaun.

— Ba o vei face, o contrazise iar Lily.

— Bineînțeles că nu! Ai devenit foarte autoritară, Lily, iubito, dar nu îmi poți impune una ca asta.

— Mda, eu nu aș vrea să mă bag din nou, dar tind să îmi vină în minte cuvintele tatei: „seamănă leit cu tine, iubito”, doar că ar trebui să înlocuiesc *iubito* cu *mama*.

Și se ascunse după ceașca de cafea în timp ce Lily și Feli o săgetau cu privirile.

— Poate îți va plăcea, mai ales că ai să întâlnești un om drag ție, mamă.

Felciei i se strânse stomacul. Nu exista niciun om special, cu excepția lui Max, care acum era și el stabilit în Marea Britanie, cu care să se poată vedea în România.

— Unchiul Max sigur nu ar face una ca asta, le rezezi ea pe fete.

— Cine a zis că-i unchiul Max? întrebă Lily profund amuzată și cu o tentă de ironie.

Privirile dintre cele două surori păreau a ascunde ceva mai mult de asta.

— Ce tot vă faceți semne? Spuneți, pentru numele lui Dumnezeu despre cine vorbiți.

— Prietena ta Dia, sări Zora, am citit în carte despre ea.

— Dia? Nu am mai vorbit cu ea de o veșnicie. E doar un personaj al romanului meu și atât. Nici nu aș ști ce să-i spun... E o aberație. Vă mulțumesc, dar de data asta nu accept cadoul.

Și întinse plicul pe blatul de bucătărie către Zora.

— Ba ai să accepți. De câte ori nu am acceptat eu să merg la patinaj doar pentru că te făcea pe tine fericită. Dacă vrei să știi, nu mi-a plăcut niciodată.

Zora lăsă capul în jos oftând, în timp ce Feli se îndreptă spre Lily.

— Iubito, am fost convinsă că iubești patinajul, pe cuvânt de onoare. Cum altfel să fi fost fericită dacă știam una ca asta?

Și își puse palmele pe umerii ei.

— Termină cu dramele, mamă. Ai să mergi și punct. Unde e bagajul? Te ajut să împachetezi.

Mult prea șocată de vestea că Lily nu iubise niciodată patinajul, o urmă până în camera ei, unde deja îi împacheta lucrurile.

— Ai haine cam demodate, mamă. Când te întorci, va trebui să îți schimbăm nițel garderoba.

— Lily, iubito, hainele mele sunt cu mult mai de actualitate decât blugii ăștia tăiați pe care îi porți.

Zora începu să râdă. Era un deliciu să le urmărești pe cele două cum intră mereu în contradictoriu. De ar mai fi fost în viață, David s-ar fi așezat în spatele ei și i-ar fi mângâiat părul, privindu-le împreună și pariind pe cine o să câștige, dar nu mai era. O mângâia de sus din ceruri, prin soțul minunat pe care îl avea lângă ea.

— N-o să te măriți nici până la 40 de ani, cu hainele astea rupte pe tine, se auzi Feli strigând către Lily.

— Prea bine.

Văzându-le cum continuau seria de tachinări, Zora se retrase către biroul tatălui ei, se așeză pe scaunul mare de piele și trase mai aproape fotografia cu ei patru.

— Vezi, tata, chiar dacă ai plecat, m-ai învățat cum să fiu fericită cu ceea ce îmi rămâne. Ai luat o femeie distrusă și ai construit cu ea cel mai puternic imperiu al unei familii pentru că l-ai îngrijit cu atâta dragoste. Știu că n-ai să fii supărat pentru ceea ce am decis să fac, ba mai mult, m-ai strânge în brațe și mi-ai mulțumi că îți continui munca, aceea de a face orice pentru că mama să fie fericită. Te iubesc, tată!

Lăsă fotografia deoparte și scoase din buzunar o cheiță ce deschise sertarul biroului. O scrisoare ieși din plicul arămiu din mâinile sale. O deschise și o reciti.

Iubito,

Azi am aflat că am cancer. L-am rugat pe doctor să fie sincer și mi-a confirmat că suferința voastră nu merită să fie prețul unui cancer ce nu mai are șanse de vindecare. Așa că am decis să lupt pentru a fi fericit până la final.

Mi-amintesc, iubito, ziua când te-am întâlnit pentru întâia oară. Aș fi făcut orice să petrec ceva mai mult de o clipă cu tine. A fost o dragoste fulger, cum nu știam că există. Și treaba aia cu jobul tău a fost pusă la cale împreună cu Max. Acum sigur n-ai să te mai superi. Am fost atât de fericit cu tine, iubito! A fost o viață de poveste!

Acum, știind că am să plec de lângă tine, mi-e teamă că n-ai să mai fi fericită vreodată. Te știu, iubito. Poate că n-ai să mai plângi și n-ai să te arăți, dar inima ta e posibil să se slăbească din lipsa iubirii cu care ani la rând te-am hrănit.

Aș vrea să mai știi, iubito, că în sinea mea am fost gelos pe Alexandru. Căci n-am avut șansa să te ating înaintea lui, să fiu primul ce îți face inima să vibreze sau să îți dorești să mă vezi în toți bărbații din jurul tău.

În noaptea aceea, când mi-ai mărturisit că îl revezi, te-am urmărit, iubito. Mă simt atât de rău, de fiecare dată când îmi amintesc și chiar de știu că m-aș elibera, îmi e teamă să îți spun asta cât trăiesc, să nu mor înainte de a apuca să îți văd zâmbetul pur, izvorât din liniștea și fericirea ta sufletească. Mai mult de asta, am decis să îți scriu această scrisoare. Te-am urmărit și am aflat că ai cea mai frumoasă trăsătură a unei femei: fidelitatea.

Am decis să îl caut și am aflat că este văduv de câțiva ani. Am contactat-o pe nora lui, care mi-a spus că te știe din povestea cu zâna și omul rău, în care tu ești zâna, iubito. Poate că soarta vă va aduce iar față în față și vei fi fericită să îl vezi că a ajuns un om de familie, un om împlinit.

Să nu-mi duci dorul, iubito, și să nu-mi ceri să te aduc curând în brațele mele, căci iubirea pentru tine vreau să cred că a fost atât de mare, încât va avea puterea să îți sece lacrimile de tristețe.

Să ai grijă de fete și să le spui în fiecare noapte și în fiecare dimineață cât de tare le iubim.

Am să îi las Zorei scrisoarea, iar ea îmi va promite că ți-o va înmâna la momentul potrivit: la mai mult de un an de la moartea mea, când poți testa valoarea iubirii mele, prin lipsa sau abundența lacrimilor tale.

Te iubesc, iubita și scumpa mea soție!

Al tău pentru totdeauna,

David

A luat scrisoarea în mână și a mers către dormitorul mamei ei.

— Am să te însoțesc și eu în România, mamă.

Feli o privi fericită.

— În cazul ăsta, e mult mai ușor de acceptat.

— Până atunci, vreau să citești asta.

Apucând scrisoarea din mână ei, Feli se așeză pe marginea patului și începu să citească, lăsând câteva lacrimi să i se prelingă pe obraji calzi.

— Mi-am dorit atât de mult să mai am cuvintele lui doar pentru mine... deseori priveam videoclipurile cu noi toți, dar niciodată nu m-am gândit să am un videoclip doar cu el, vorbindu-mi. Și asta pentru că nu am conceput cândva să piară înaintea mea. Ce prostuț, cum a putut să creadă că m-ar fi supărat vreodată? Și mai mult, și eu l-am urmărit pe parcursul relației noastre, destinsse Feli

atmosfera. A fost un bărbat frumos, trebuia să îmi asigur căsnicia, încercă ea să îşi scuze gelozia în faţa fetelor.

Zora o îmbrăţişă în timp ce Lily citea scrisoarea adresată mamei ei.

— Tata întotdeauna a fost perfect. Din cauza asta îmi e greu să am o relaţie. Unde se mai găseşte un bărbat ca el în viaţa asta? se plânse Lily.

— Te rog să nu îl faci pe tata vinovat pentru ceva. Ar fi fost în stare să se forţeze să fie diferit, doar ca să nu te afecteze. De ar fi auzit asta înainte, tare rău s-ar fi mâhnit. Chiar eşti nedreaptă, o atacă Zora.

Lily se așeză între ele și toate râseră în timp ce se îmbrățișau, ca trei magneți fini și delicați.

Capitolul 24

Obişnuia să vină an de an în România pentru a curăța cu propriile mâini mormintele bunicilor ei. De data asta, nu avea să mai meargă către sat, ci către București. Zora conduse până în cartierul în care fusese pentru întâia oară cu părinții ei.

— Ce facem aici, iubito?

— Completăm cadoul, iubită mama, îi răspuse ea înapoi în română.

Coborâră din mașină și rămaseră amândouă privind către blocul ce le găzduise cu ani în urmă, în prima excursie mamă - fiică.

— Îți amintești... realiză Feli.

— Bineînțeles că îmi amintesc, și brațele Zorei o înconjurară pe Felicia.

— Mai au apartamentul acela de închiriat, chiar și acum?

— Mă tem că nu, îi răspuse Zora veselă.

— Păcat, era un loc extrem de plăcut.

Entuziasmată și fericită, Zora îi cuprinse palma.

— Hai să urcăm.

— Unde să urcăm? întrebă Feli surprinsă.

— Ai să vezi.

Urcând fiecare treaptă cu grijă, Feli atinse peretele pe care se sprijinise cu ani buni în urmă, obosită de greutatea Zorei din brațele ei. Ajunse în fața ușii apartamentului, Zora răsuci o cheie în ială și ușa se deschise.

— Nu înțeleg, cum de ai cheile dacă nu se mai închiriază?

— Nu se mai închiriază de vreo 3 ani, de când l-a cumpărat tata pentru tine.

Fața Feliciei brusc deveni palidă.

— L-a cumpărat?

— Da, mamă! Hai să ne grăbim puțin căci avem ceva de făcut numaidecât.

Interiorul apartamentului era foarte puțin schimbat. Doar canapeaua și câteva tablouri se diferențiau de ceea ce era cândva. Privind în jurul ei, Feli se întoarse către Zora și, cu o teamă ascunsă în voce, încercă să înțeleagă amintirile fiicei ei.

— Ce altceva îți amintești, iubito?

Zora deschise fereastra de la bucătărie și adulmecă mirosul venit din exterior.

— Îmi amintesc copacii, îmi amintesc că m-ai lăsat singură cu tata și cu unchiul Max și ai dispărut pentru o noapte. Tata a plecat după tine și mi-a promis că te aduce

înapoi, dar s-a întors singur. Tare supărată am fost pe... și mai apoi... îmi amintesc trucul magic de la leagăne, dar cel mai mult mi-l amintesc pe tata. Era mai fericit ca niciodată.

Apropiindu-se de ea, Feli o îmbrățișă, privind alături de ea către strada aglomerată de oameni și de mașini.

— Ai văzut prima dată copacii, în niciun caz oamenii din jur. Acum tot asta vezi?

Vocea Zorei tremurândă, scoase un oftat adânc.

— Acum văd oamenii și eu! Atât de mulți și totuși... atât de triști! Acum, hai să mergem la leagăne. Poate am să reușesc să fac suferința provocată de moartea tatei să zboare, ce spui?

Atât de blândă și de fină, mângâierea Feliciei îi alungă puțin din tristețea inimii sale.

— Bine, iubito! Hai să mergem!

Pe drumul către leagănele unde cândva erau fericite alături de David, își mângâiară mâinile împreunate și se sprijiniră reciproc. Simțind că este datoră cu o explicație pentru noaptea ce devenise o amintire tristă pentru fiica ei, Feli spuse:

— Eram tristă pentru că o pierdusem pe mama, iar pe tata nu îl cunoscusem niciodată. Omul ăla, Alexandru, a fost doar un pion al vieții, pe care am încercat să îmi revărs atât iubirea, cât și supărarea. Un om nevinovat, de altfel.

— L-ai iubit, mama? îndrăzni Zora să o întrebe cu o ușoară emoție în glas.

— Îl mai iubesc și acum. Și nu pentru că l-am iubit atunci, pentru că ceea ce consideram a fi iubire, era în fapt o obsesie ce îmi provoca durere, ci pentru că, doar datorită lui, am ajuns să mă vindec și să fiu fericită. Pentru că m-a eliberat din ceea ce putea a fi o colivie. Puteam s-ajung soția lui și să fi murit în singurătate și nefericire. Câte familii nu sunt bazate pe iubirea unuia dintre ei, în timp ce celălalt își continuă viața dincolo de ușa familiei... Aș fi ajuns să mă complac, abia atunci aș fi decăzut și m-aș fi pierdut în tumultul vieții. Știi, Zora, o femeie bună se poate pierde printr-o căsnicie rea. Aș fi ajuns poate, un om rău, frustrat și incapabil să mai iubească pe cineva. Poate că nu mi-aș fi iubit nici proprii copii. Și spun asta pentru că momentul în care am pierdut-o pe sora ta, Clara, mi-a accentuat durerea pierderii lui, în niciun caz nu a înlocuit-o.

— Atât de tare l-ai iubit pe tata, încât îmi vine greu să cred că ai fi fost capabilă să seci izvorul de iubire din inima ta, mamă!

— Pe tata l-ar fi iubit oricine, iubito! Atât de bun și de perfect era, încât era peste putința unui om să nu îl fi iubit.

— Zici, mamă, că uneori iubirea vine pe parcurs? Chiar poate ea să apară când niciun sâmbure de iubire nu e la baza căsniciei?

Feli se opri pentru o clipă și își privi fiica încrezătoare.

— Draga mea, iubirea nu e constantă. Ea vine și pleacă, scade și crește. Totul depinde de acțiunile celui

pentru care ea a apărut. Tu crezi că o femeie care primește o palmă din partea omului iubit, îl iubește la fel de mult? Nu! E imposibil. Doar că oamenii au tendința de a confunda adesea iubirea cu... obișnuința, obsesia, frica... Iubirea e ca o floare ce poate muri înainte de primul boboc sau poate înflori după ani și ani de stagnare. De fapt, iubirea e ca o floare sălbatică de mac ce răsare fără a sădi o sămânță... o poartă vântul. Și, pe cât de fragilă pare, pe atât de puternică este, iar dacă o prezezi în paginile unei cărți, își păstrează frumusețea pentru o veșnicie.

Privind-o cu o oarecare admirație, Zora îi zâmbi în timp ce îi sărută mâinile.

— Iubită mamă, acum știu de ce am ales un bărbat care să mă facă fericită. Pentru că, spre deosebire de tine, eu am avut o mamă care să mă-nvețe instrucțiunile și șiretlicurile vieții, înainte de a ajunge să mă lovesc de durere.

Zora o strânse în brațele ei, preț de câteva minute, cât să îi simtă inima mai aproape de a ei, după care se desprinse și își continuă drumul. Ajunse la leagăne, se așezară una lângă cealaltă și, cu palmele lipite, lăsară leagănele să le miște ușor.

— Dac-ar zbura la fel de ușor tristețea și acum, mamă, ce bine ar fi!

— Copila mea, am ajuns să cred că, fără tristețe, am fi incapabili să fim fericiți. Cum oare am putea să ne

bucurăm de fericire, dacă nu am ști că există și opusul ei?

— Acum ești fericită, mamă?

Feli se lăsă purtată de un gând, înainte de a-i răspunde.

— Sunt! De la o vârstă, fericirea constă în amintirile pe care le-am acumulat. Eu cred că am depus în sertarele minții mele suficiente amintiri frumoase care să îmi hrănească fericirea.

— Dac-aș putea să îți îndeplinesc o dorință, mamă, care ar fi aceea?

Fără a sta pe gânduri, de parcă știa că urmează o întrebare, Feli răspunse:

— Să nu plângeți niciodată după dispariția mea, ci să vorbiți oamenilor despre mine, îmbrăcându-mă în zâmbete. Ca să nu nasc tristețe în suflete, nici după ce n-am să mai fiu!

Epilog

Total nemulțumit de plimbarea făcută alături de nora sa, Alexandru încerca să își mascheze supărarea.

— Plimbare în parc cu copiii, la kilometri de casa voastră...

— Ai puțină răbdare, tată, te rog!

— Copii care au rămas la Olivia, continuă el să o atace sub apanajul unui ton calm.

— Mhî, răspuse Mara, butonând pe telefon.

— Și cine e copilul în toată ecuația asta? Sau ai impresia că sunt atât de bătrân încât am dat în mintea copiilor? E un mesaj voalat pe care încerci să mi-l transmiți? continuă el vizibil iritat de data aceasta.

— Stai puțin! Hai să ne oprim aici la colț pentru câteva minute.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

De pe leagănul din depărtare, se desprinsese silueta unei femei ce înaintă către ei. Mara ridică o mână în aer pentru a-i atrage atenția.

— Vai de mine, ai luat-o complet razna! Vrei să mă însori? Cu o fătucă ce pare a fi de vârsta ta? Eu am plecat!

Și se puse în mișcare către mașina parcată la câteva străzi distanță. Mara alergă către el și îl smuci de îndată.

— Ești tare încăpățânat, așteaptă doar o clipă!

Femeia ce ajunsese acum în dreptul lor le întrerupse cearta.

— Bună, eu sunt Zora, și întinse mâna către Alexandru.

Un nume rar, pe care era convins că îl mai auzise și anterior. Dacă ar fi fost capabil să îl și asocieze cuiva... Fir-ar! Bătrânețea... Întinse mâna către ea și se prezentă la rândul lui.

— Aș putea să jur că am întâlnit pe cineva cu numele tău, dar zău că nu reușesc să îmi amintesc nimic mai mult.

Zora îi zâmbi cald.

— Cu ani în urmă, în Herăstrău. Eram cu mama. Știți, nu aș vrea să aștepte prea mult. E acolo!

Și arătă cu mâna în direcția leagănelor. Picioarele lui Petru Alexandru păreau a fi mai slăbite ca niciodată. O stare de neliniște îl cuprinse imediat.

— Feli... Felicia... e acolo?

— Da, m-am gândit că ar fi un cadou al vieții, pe care noi - arătă cu mâna către ea și Mara - doar l-am împachetat. Dar cadourile pot fi și refuzate.

Fară a-i mai răspunde, se puse în mișcare în direcția Feliciei. Trecând prin spatele ei, se așeză pe leagănul de lângă ea. Felicia îi zâmbi cumva rușinată.

— Fiica mea m-a adus aici, se întoarce într-o clipă. E o amintire de-a noastră din trecut, se scuză ea pentru folosirea leagănelor destinate copiilor.

Fără a scoate vreun cuvânt, Alexandru încuviință dintr-o simplă mișcare a capului.

— Dar dumneavoastră? Obișnuiți des să profitați de bucuria copiilor?

Ochii lui o studiau cu atâta stângăcie și, totuși, cu un gram de fericire. Se temea că vocea îi pierise și cuvintele se pierduseră în apusul vieții. Felicia începu să-l studieze cu mai multă atenție. Inima ei începu să bată ca un ceas ce se pregătește să treacă granița către o nouă oră. Și, totuși, cum ar fi putut viața să fie atât de bine organizată încât să îl scoată în calea ei, exact în acel moment, pe bărbatul din trecutul ei. Era prea puțin probabil să fie el, poate doar un străin ce îi semăna.

— Mă iertați, vă asemănați destul de mult cu o veche cunoștință. Pentru o secundă, m-am gândit că sunteți chiar el, îi spuse ea, ridicându-se de pe leagănul alăturat, vizibil emoționată.

Sprijinindu-se de lanțul de metal, își lăsă greutatea corpului să se reverse în picioarele ce cândva ar fi alergat mii de kilometri către această femeie doar pentru a-i mulțumi.

— O veche cunoștință de care vă amintiți în mod plăcut? Îndrăzni el să o întrebe.

Feli se întoarse către el, încercând să își controleze emoțiile.

— Mă tem că l-am cunoscut pentru mult prea puțin pentru a mă pronunța cu privire la ceea ce trezește în mine. Aș spune, mai degrabă, un străin pe care l-am știut cândva, se apără ea.

Acum știa că Alexandru era cel ce îi vorbea. Poate că vocea se schimbă și trupul se ofilește, dar amintirile vibrațiilor pe care oamenii le-au trezit cândva în noi rămân la fel de vii și neschimbate. Cu capul plecat și vocea tremurândă, Alexandru îi mărturisi pentru întâia oară ceea ce era adânc îngropat în sufletul lui.

— Aș spune că l-ați cunoscut mai bine decât se știa el însuși. Un om ce și-a găsit fericirea prin lacrimile de pe fața pe care o privesc acum, după atâția ani, un simplu străin fericit, ce acum este dator să vă spună *mulțumesc și iartă-mă că nu te-am iubit așa cum meritai!*

Își plecă capul în semn de respect și se îndepărtă de ea. Rămasă în urmă, surprinsă și cuprinsă de emoții, Feli îl privi cum își urmează drumul. Două cuvinte sau lipsa lor, aveau să decidă soarta a doi străini ce cândva se vindecaseră reciproc. Cuvinte pe care Alexandru nu simțise cu ani în urmă să le rostească...

— Nu pleca!

Scrisoare Terapeutică

Dragă Alexandru,

Credeam că ziua în care am plecat, a fost ziua când tu te vei muta din mine. Dar tu ai continuat să trăiești în mintea și sufletul meu o bună perioadă după plecare. Încă o faci!

Acum, la ani distanță de ultima scrisoare, am decis să îmi las inima să îți mai vorbească încă o dată.

Am să încep prin a-ți mărturisi că **nu te mai urăsc!**

Ce cuvânt urât este ura...

Știi când se așterne ura peste sufletele noastre?

Când rămâne singurul scut în fața suferinței.

Poate te-am urât cândva, căci din dragostea ta rănită, am simțit că mor. Poate e firesc să te fi urât atunci. Acum, cuvântul ăsta nu doar că nu te mai îmbracă pe tine, ci a dispărut complet din mine. Am ajuns în punctul în care ura s-a transformat în recunoștință.

Nu doar că nu te mai urăsc, ci **te iubesc**. De data asta, însă, mă iubesc cu mult mai mult pe mine. Și, asta, este

unul dintre motivele pentru care te iubesc acum. Căci, prin cicatricile provocate de tine, am ajuns să fiu mai puternică, mai bună, mai recunoscătoare. Te iubesc pentru că văd dincolo de duritatea cuvintelor tale, îți simt sufletul cum alții poate nu sunt capabili să o facă. Te iubesc pentru că meriți să fii iubit. Noi, toți, merităm asta. Să nu te îndoiești niciodată de iubirea mea, te rog!

Acum, **nu îmi mai lipsești**. Pentru că, acum nu mai am nevoie de atingerile tale, fericirea mea nu mai depinde de tine și nici zâmbetele de pe fața mea nu mai sunt condiționate de prezența ta. Nu îmi mai lipsești, pentru că știu că nu te-am avut niciodată.

Mi-ar plăcea să dărâm zidul ăsta invizibil dintre noi, care ne separă și ne conduce doar către uitare. Să pot să te știu și să mă știi, să pot să te vindec, cum m-ai vindecat tu, dar prin iubire. Iubirea unei prietene pe care poți oricând să contenzi. Nimic mai mult, mă tem...

De data asta, însă, nu am să-ți cerșesc prietenia. Am să-ți respect decizia, de vei dori să nu ne mai știm deloc.

Îmi doresc să fii fericit. Atât de tare, încât mă supăr pe mine că am putut să te blestem cu nefericirea. Atât de mult vreau să te știu bine, că uneori aș merge înaintea ta, doar pentru a înlătura toate piedicile vieții, pe drumul tău către fericire. Și, cel mai mult, îmi doresc ca lacrimile mele să se transforme în zâmbete pe fața ta.

Aș vrea să faci fericită femeia din viața ta și, mai ales, să îi dai voie să te iubească. Apoi, iubește-o și tu, puțin,

cât poți... și, prin iubirea ei, poate te vei vindeca de toate rănilile.

Îți reproșez că nici după ce ai aflat de fiica noastră, nu te-ai gândit măcar o clipă la mine, nu ți-ai dorit să îmi spui că îți pare rău, așa cum simpli străini au simțit să o facă. Sau, poate te-a durut prea mult... Și totuși, poate că nu ți-a păsat. Poate a fost o eliberare pentru tine, dispariția ei... Oare îmi vei spune asta vreodată?

De fapt, nici nu te-aș întreba. Dacă aș vrea cândva să mai vorbim, am fi ca doi străini ce nu se cunosc și, cu toate astea, încearcă să se vindece.

Am învățat de la tine că în fața iubirii, gândirea nu trebuie s-amuțească. Dar, cel mai important, am învățat că e just să nu accepți iubirea cuiva, dacă nu poți să îi răspunzi în același mod.

Îți mulțumesc căci lipsa cuvintelor tale a dus la nașterea cuvintelor în mintea mea. Atât de tare mi-am dorit să te-nțeleg, că a trebuit să mă pun în pielea ta de nenumărate ori. Și doar așa am realizat că mă regăseam în tine, că eram la fel de răniți și singura deosebire era modul de a ne apăra de lumea din jur. Am înțeles că vinovăția ascunsă din sufletul meu trebuia mângâiată și nicidecum judecată.

Te-am iertat pentru faptul că m-ai mințit, m-ai trădat și că ai trezit o urmă de dezamăgire în mine, atunci când am aflat toate lucrurile astea. Te-am iertat, căci asta este unicul lucru pe care îl mai pot face pentru tine.

Acum, te implor, iartă-mă că te-am iubit, căci nu știam că iubirea poate fi atât de sufocantă, că poate cauza răni, atunci când nu o primești așa cum ai nevoie de ea. Poate, prin prisma experienței cu mine, ți-a fost teamă uneori de orice femeie îmi semăna cât de puțin.

Iartă-mă că ți-am ascuns atâtea lucruri, din teama de a nu mă judeca și mai mult, de a nu mă urî. Te rog să mă ierți pentru simplul fapt că nu am reușit să te iubesc mai devreme ca pe un prieten și să fiu lângă tine când aveai nevoie. Îmi pare atât de rău că m-am gândit la tine doar ca la un potențial iubit și nu am realizat că noi doi ne născuseră prieteni, nimic mai mult.

Și poate sunt lucruri pe care nu le știu, acțiuni prin care te-am rănit inconștient. Pentru toate astea, iartă-mă, te rog, căci doar iertând ne-om vindeca!

Am să închei printr-o rugămine:

Permite-mi să te mai iubesc puțin!

Ca o prietenă peste care anii s-au așternut...

Ca o străină cândva îndrăgostită de o floare de mac, pe care dorește să o păstreze presată între paginile unei cărți de iubire...

Ca o femeie care prin tine s-a vindecat de rănilor altora, de care nici nu știa că există!

Dragă cititorule,

Am stat zile în șir în fața foilor albe, incapabilă să scriu aceste gânduri de final, paralizată de lipsa cuvintelor. Azi, într-o zi ploioasă de vară, am reușit să duc la bun sfârșit acest proiect al sufletului meu.

Inițial, am considerat că romanul *Iartă-mă că te-am iubit* nu are nevoie de o continuare. Dacă se află astăzi în mâinile dumneavoastră și într-un timp atât de scurt de la lansarea primului volum, se datorează sutelor de mesaje pe care le-am primit pe canalele online.

Trebuie să vă mărturisesc cu tristețe, că am fost profund impresionată de numărul mare al femeilor ce s-au regăsit în paginile primului volum. M-am simțit vinovată că am atins răni nevindecate în acele suflete, prin urmare, era de datoria mea ca fiecare cuvânt ales în scrierea acestui roman să fie o mângâiere pentru aceia ce se află într-un punct al vieții în care nu mai cred că există o continuare. Ei bine, ea există!

Viața are ciudatul obicei de a ne lovi cu durere prin oamenii din jurul nostru. Iar mai apoi, fără a încăpea orice urmă de îndoială, când ajungem într-un moment de resemnare al durerii, ne mângâie prin iubirea altora.

Fiecare om întâlnit pe parcursul vieții noastre are un rol în conturarea a ceea ce suntem. Nu toți trebuie să ne iubească, din păcate! Unii sunt destinați să ne rănească, pentru a ne determina să privim mai adânc în interiorul nostru și să ne înțelegem. Alții, au unicul scop de a ne

conduce către un alt drum, aparent nepotrivit, dar la capătul căruia putem cunoaște cu adevărat împlinirea și fericirea.

Nu mă consider a fi un scriitor ce țese povești literare, îmbrăcate în descrieri frumos conturate și acțiuni bine definite. Sunt doar un om ce pictează pe pânza realității bucăți din sufletele celor ce mi-au îngăduit să le privesc.

În urmă cu câțiva ani, am decis să studiez mintea umană. Un studiu complex și anevoios, ce presupune extrem de multă cercetare, dincolo de definiții și teorie. Așa că, pentru că drumul pe care trebuie să merg este un labirint ce necesită experiență pentru a fi deslușit, am decis să cobor către suflet.

Am ascultat poveștile a zeci de oameni și le-am simțit de parcă le-am trăit, pentru a fi capabilă să le înțeleg. Tocmai de aceea, în prezent, am decis să scriu aceste două cărți despre suflet și căderile lui și nu despre minte și moralitate.

Majoritatea mă întrebau cum pot să se vindece, dacă există vindecare pentru iubirile ce putrezesc în adâncurile noastre. Am studiat zeci de povești asemănătoare, am pus întrebări, am încercat să găsesc numitorul comun al tuturor celor ce sufereau de iubirea neîmpărtășită.

În final, am realizat că niciuna dintre persoanele cu care am discutat nu reușise să ierte, fiind prea prinse în dorința de a uita.

Ei bine, prin iertare vine vindecarea. Să ne ferească Dumnezeu de uitare, altfel am suferit degeaba. La ce bun să duci pe umeri greutate, dacă mușchii nu se dezvoltă încât să ajungă să ne fie mai ușor în viitor?

Iartă-l pe el și iartă-te pe tine!

Iartă-i și iubește-i mai mult pe cei ce prin durere, inconștient, te-au ridicat!

O doamnă mi-a spus că este atrasă de cei „defecți” și, oricât luptă să îi schimbe, nu reușește.

Ce amăgire dureroasă să crezi că poți schimba un om! Ca o bomboană dulce umplută cu fier. Oricât de dulce ar fi suprafața, fierul își va lăsa amprenta în tot organismul.

Nu încercați să îi schimbați pe cei din jurul vostru până ce nu veți reuși să schimbați măcar un lucru ce vă aparține. Mai exact, înainte de a cere unui om să vă iubească, deși nu dă semne că asta își dorește, începeți să vă iubiți pe voi înșivă, suficient de mult cât să nu mai fie vitală dragostea acelei persoane.

Și nu uitați că vă costă mult să îi reparați pe alții, dar este gratis să vă reparați pe voi înșivă...

De asemenea, uneori ne înșelăm amarnic. Nu toți sunt defecți și trebuie schimbați, nu toți sunt nefericiți, doar pentru că aspirațiile și principiile lor nu le întrunesc pe ale noastre.

De multe ori, plecăm încă din copilărie cu un bagaj de suferință către maturitate. O suferință ce o plasăm

în responsabilitatea altor oameni din jurul nostru. Un singur om nu te poate niciodată doborî. Dacă ai ajuns în punctul ăsta, caută să îi găsești pe aceia din trecutul tău, care te-au îngenunchat, înainte de a-l cunoaște pe cel ce te-a culcat la pământ. Căci doar vindecându-te de aceia, te poți vindeca și de cel din urmă.

Personal, consider că aproape toate faptele unui adult își găsesc jurstificarea în copilăria trăită. Relația cu părinții trasează relațiile avute la maturitate cu oamenii din jur.

Am întâlnit oameni care fie oferă ceea ce au primit în copilarie - iar dacă au fost tratați cu indiferență, cu duritate, dacă au suferit abuzuri fizice sau verbale, asta au învățat să ofere - fie oferă altora ceea ce ei înșiși au nevoie: iubire, afecțiune, grijă exagerată, atenție, crezând că, dacă oferă, o să primească același lucru.

Din păcate, nu așa funcționează...

Învăță să îți oferi ție ceea ce simți că vrei să primești de la alții și celorlalți, ceea ce simți că au nevoie.

Și-apoi, nu poți să spui că întotdeauna iubirea doare, că lupta pentru iubire te pune la pământ. Ei bine, eu cred că pentru iubire nu se luptă, se luptă doar pentru apărarea ei. Și atunci, trebuie să te asiguri că ceea ce simți este iubire și nu frică. Căci, altfel, e ca și cum ai lupta pentru o cetate invizibilă, existentă doar în mintea ta.

Când vorbesc despre frică, mă gandesc, de exemplu, la frica de abandon, de singurătate. Acestea nasc monstrul

suferinței. Imaginează-ți că ești pus în fața a două uși. Una dintre ele ascunde un criminal, cealaltă un leu mort. Frica de leu (în cazul acesta de abandon) te poate duce în punctul în care ajungi să trăiești cu criminalul doar pentru că ai fost „orbit” să pricepi că leul e mort.

Uneori, privind din exterior, nu crezi că ai tendința să alergi după un om, implorându-l să te țină captivă/captiv într-o colivie, doar din dorința de a aparține cuiva?

Libertatea e de preț, dacă nu știi asta, mergi și întreabă un om pe patul de spital, ținut prizonier de boală. Sau o femeie care este perfect conștientă că omul de lângă ea nu o merită, că nu merită pumnii încasați și ochii vineți. Dar, cu toate astea, e incapabilă să plece. Pentru că nu are susținere, nu este independentă financiar, nu are educație care să-i permită un job decent sau un salariu stabil.

Apoi, mai este și frica de a nu comite greșelile părinților. Eviți să le comiți pe ale lor, ajungând să le comiți pe ale tale, mai mari și mai dureroase. Sau, ajungi să te concentrezi pe ele atât de tare, încât se lipesc de mintea ta, și mergi fix pe drumul pavat cu ele. Apoi te simți dezamăgit că n-ai fost în stare nu doar să nu greșești, ci ai greșit la fel. Și te superi pe tine și iar te superi pe ei că ei te-au adus în situația asta... ei bine, poate da! Dar nimeni nu-i stăpân pe ceea ce tu alegi.

Deciziile tale îți aparțin doar ție. Așa cum alții poate ți-au spus că nu e iubire și nu merită să suferi, dar nu ai ascultat, așa e și acum.

Nu lăsați copilul rănit să pună stăpânire pe adultul care poate decide cine și cum îl rănește. Scăpați de compătimire, alegeți să vă schimbați viața și implicit și pe cea a copiilor voștri. Ei nu trebuie să se ferească de greșelile voastre.

E o luptă grea, desigur. Dar nicio luptă ușoară nu aduce satisfacții. Și, cu siguranță, odată trecut pragul trecutului, totul capătă un alt sens, totul devine mai ușor. Atât de ușor, că ajungi să te întrebi de ce te-ai chinuit în toți anii de dinainte.

Nu poți să îți schimbi trecutul, nu poți să schimbi părinții. Dar poți să te schimbi pe tine, prezentul tău și viitorul „trecut” al copiilor tăi. Pe vremea părinților noștri, accesul la informație era restrâns, noțiunile de psihologie aproape că erau inexistente. Dar tu vei ajunge să cauți răspunsuri la întrebarea „de ce copilul meu e nefericit” și blestematul de Google, te va lovi cu „din vina ta - totul se formează în copilărie”. Și ai să te întrebi, unde erai când copilul tău își contura așteptările vieții? Ce gândeai când încerca să găsească felinare pe străzile întunecate?

Nu-ți fie teamă de eșec! Întreabă-te mereu: care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Să rămâi singur/ă? Să fii nefericit/ă? Cu ce e diferit de ceea ce deja ai?

Imaginați-vă că aveți o carieră în contabilitate. Nu cred că, dacă nu v-a ieșit un calcul corect, continuați și pretindeți că se mai întâmplă. O luați de la capăt

și reparați greșeala. Așa s-a întâmplat și cu el. A fost, poate, un simplu calcul greșit. Căutați până când veți găsi greșeala, apoi luați-o de la capăt, până ce ajungeți la rezultatul corect. Nu îmbrăcați în hainele dorințelor un om care nu poartă aceeași măsură.

Din păcate, nu există un lucru pe care mintea să îl creeze și sufletul să nu îl îndeplinească. La fel s-a întâmplat și când ați văzut omul ce vă rănea într-o imagine distorsionată a realității.

În primul volum, ați avut parte de discuțiile din cadrul terapiei, dintre Felicia și Alina. Permiteți-mi să vă sugerez ca acest exercițiu să devină parte din viețile voastre. Fie să mergeți către terapie, fie, în lipsa posibilităților, să aveți dialoguri cu voi înșivă, pentru a vă putea înțelege mai bine.

Mai mult, aș vrea să vă sugerez un exercițiu care, tind să cred că vă va ajuta pe mulți. Privindu-vă în oglindă, spuneți-vă vouă înșivă, cu convingere și fără teamă: **sunt nevinovat/ nevinovată**. Și asta pentru că avem tendința de a ne considera, inconștient vinovați de lucrurile din viața noastră. Iar de vă simțiți singuri, aplicați **îmbrățișarea fluturelui**.

Am atașat, în ambele volume, scrisori terapeutice. Aș vrea să le citiți pentru a înțelege care este progresul unui om ce, prin iertare, s-a eliberat de povara „iubirii neîmpărtășite”. Apoi, pe o foaie de hârtie, începeți și scrieți aceeași scrisoare, păstrând cuvintele cheie (*te*

iubesc pentru că...; te urăsc pentru că...; mi-ai lipsit atunci când...; mi-ar fi plăcut să...; îți reproșez...; am învățat de la tine...; îți mulțumesc pentru...; te iert pentru...; iartă-mă pentru...), pe care să o adresați oricărei persoane simțiți (unui părinte, unui iubit). O să fiți surprinși câtă eliberare poate aduce această scrisoare, aparent banală.

Viața e simplă și justă, dragii mei cititori. Iar pentru a ajunge să o înțelegeți, va trebui să dobândeți conștiența faptului că binele și răul, fericirea și nefericirea sunt opuse dar în egală măsură vitale.

Învățați să cereți ajutor celor specializați, înainte de a ajunge în punctul în care lucrurile să ajungă de nereparat.

Și nu uitați, mintea este un iceberg ce vă poate înșela prin însemnătatea evenimentelor și oamenilor din jurul dumneavoastră.

A ști să mergi pe un asfalt, într-o zi însorită, nu vă ajută să cunoașteți arta de a merge drept pe un drum pietruit, în plină furtună.

Și doar prin această artă puteți dobândi împlinirea și fericirea.

Poveștea macului

Într-o zi de primăvară, Dumnezeu a strâns o mână de oameni care, prinși în vârtejul iubirii, doreau cu ardoare să simtă că iubirea e palpabilă. Unii nu se mai săturau de ea, în timp ce alții îi negau existența.

I-a lăsat pe toți într-un câmp de maci, câte doi privind la o singură floare.

Multe cupluri aveau în față macul sălbatic, atât de frumos înflorit. Îl atingeau și-l sărutau și așa au învățat că iubirea e plăpândă în palma omului, dar puternică în furtunile vieții. Un cuplu, însă, avea în față doar pistilul verde, neînflorit. Bărbatul a studiat-o bine și i-a spus femeii de lângă el: „Vezi, la noi nu e iubire, căci floarea nu e înflorită, iubirea nici nu se zărește, nici nu poate fi atinsă”.

Femeia, mâhnită, a prins furioasă floarea în mâna ei și a început să o desfacă, ca să-l convingă că, dincolo de verdele crud, roșul petalelor stă doar ascuns. Așa era. Din păcate, însă, era tardiv. Căci în graba de a-și

convinge prea-iubitul, a distrus floarea iubirii. A plâns, și-a plâns, dar în zadar. Căci totul fusese distrus.

La celălalt capăt al câmpului de maci, alt cuplu, plângea de verdele nemilos ce li se arătase. De data asta, femeia a fost cea care a întors spatele florii și bărbatului de lângă ea. Atunci, bărbatul a cules floarea neînflorită și a ascuns-o în buzunarul de la piept, cât mai aproape de inima sa.

După o vreme, ținută-n apă și îngrijită de bărbat, floarea de mac a înflorit, lăsându-și petalele să facă o reverență în fața omului cu multă răbdare. Așa de bucuros a fost, încât a alergat cu floarea către prea-iubita lui. Când l-a văzut, o clipă doar, s-a bucurat, lăsându-se subit furată de tristețe.

„Nu are rădăcină, ea nu va rezista. Va ofii și toată bucuria va pieri până dimineață”.

Temându-se că are dreptate, omul a pus floarea într-o carte și a strâns-o toată noaptea la pieptul lui.

Și floarea trăiește în paginile cărții, de când omul a aflat ce e iubirea!

Iubirea e precum macul.

Desigur, există diferite tipuri de iubire, precum există diferite tipuri de maci.

De exemplu, macul de grădină, denumit științific *Papaver somniferum*, este cea mai importantă sursă de opium. Din frunzele sale, precum și din opium, se extrag substanțe precum codeina, morfina, heroina. Am putea, deci, spune că macul este un drog, prin urmare, că și iubirea este un drog.

Există, însă, și macul de câmp, denumit științific *Papaver rhoeas*, ce este folosit pentru proprietățile sale medicinale calmante și anti-cancerigene, asemenea iubirilor ce apar în viața noastră pentru a ne vindeca.

Nu întâmplător am ales macul ca fiind floarea caracteristică volumului doi.

Dacă Petru Alexandru a fost precum macul de grădină, ce a trezit în Feli sentimente intense, făcând-o dependentă de prezența lui, David a reprezentat macul de câmp, ce pare a fi sălbatic și nu produce efecte atât de intense, însă are elementele necesare pentru a vindeca.

De multe ori, credem că iubirea înseamnă trăiri intense, că e capabilă să ne schimbe. Ei bine, cu cât e mai intensă, cu atât poate fi mai toxică. Oricare dintre cele două flori poate fi în egală măsură benefică sau toxică.

Totul ține de măsura folosirii lor.

Apoi, bineînțeles, că există, cum spuneam, multe tipuri de iubire. Pe unele le sădim cu propriile mâini, așa cum Feli a sădit iubirea lui Alexandru în inima ei, pe altele le găsim când nici nu ne așteptăm, așa cum Feli a găsit iubirea lui David.

Macul este o floare care are o semnificație aparte în viața mea.

Pe 11 noiembrie 1918, într-un vagon de tren din Franța, se semna Armistițiul de Pace al celui de-al Doilea Război Mondial. Șaptezeci și cinci de ani mai târziu, în aceeași dată, aveam să mă nasc eu. Macul, simbol al zilei amintirii, al reamintirii, al finalului unui război ce a lăsat în urma sa câmpuri pline cu trupurile celor ce au pierit în lupta grea, se regăsește an de an pe piepturile oamenilor, aproape de inimă, pentru ca moartea să nu fi fost în zadar, fiind unica floare din lume ce are cel puțin o semnificație comună pentru milioane de oameni.

Poate veți spune că nu are relevanță, ei bine, țin să vă contrazic. Lupta pe care omul o duce cu iubirea de-a lungul vieții este una din care poate să piară, de nu știe când să semneze pacea și să se retragă. Orice iubire își are rostul, până ce daunele ajung să depășească câștigurile. Și când ajungi în acel punct, mergi și culege o floare de mac, pe care să o prezezi între paginile unei cărți, ca să îți amintești ziua în care ai făcut pace cu el/ea, cu tine însăși/însuși și ai mers mai departe.

Nu lăsa războiul vieții să te învingă prin cea mai dulce și șireată luptă pe care o vei avea. Căci, fără pace, nici macul, nici iubirea... nu ar mai avea sens.

Dacă priviți atent coperta, veți observa cum, la brațul unui bărbat, Feli reușește să se desprindă de trecut. Am dorit ca silueta bărbatului să rămână în fundal, pentru a explica că nu putem șterge oamenii din trecutul nostru, nu îi putem uita, nu îi putem nega. Pur și simplu, trebuie să le permitem să rămână în urma noastră, iertându-i.

De asemenea, putem observa dimensiunea celor două umbrele. Nu vă lăsați temerile să vă doboare! Singurătatea este grea, prin urmare, dacă suferiți în urma pierderii unei iubiri, nu încetați să căutați până veți găsi omul care să vă adăpostească de suferință, sub umbrela mare a iubirii.

Nu așteptați ca timpul să vindece sau să șteargă amintirile și iubirea. Rolul timpului este altul. Întoarceți spatele timpului și mergeți către fericire, pe care o veți putea dobândi doar prin iertare.

Inițial, titlul romanului a fost „*Căci doar iertând ne-om vindeca*”.

Apoi, am simțit să îl numesc „*Permite-mi să te mai iubesc puțin*” și asta, bazându-mă pe următoarele considerente:

Nu poți ca brusc să îi comanzi minții sau sufletului să nu mai iubească. Iubiți, dar încercați să transformați iubirea într-o haină a prieteniei. Puteți să-l mai iubiți puțin, fie că ne referim la timp (începând procesul de

vindecare, până ce veți reuși să iertați și să fiți vindecați complet), fie că ne referim la intensitate (lăsați doar o fărâmă să rămână în suflet pentru omul drag, restul umpleți-o cu iubirea voastră pentru voi înșivă sau cu iubirea celor ce vor să îi iubiți).

De asemenea, dacă doriți ca, asemenea Felicieii, să mai iubiți acel om, doar ca pe un simplu prieten, cereți voie acelei persoane. De nu vă permite, nu mai priviți cu regret, ci continuați să mergeți mai departe, pe drumul atât de scurt al vieții.

Dragii mei, nu duceți cruci, dacă nu aveți mâinile bătute în cuie, puneți-le jos și rupeți-le în bucăți, iar la focul lor încălziți-vă inima degerată de prea multă suferință.

Cu iubire și recunoștință,

A voastră,

Ela E.H.